

Giới thiệu Động Phòng Thất Sủng Phi

Bạn đang theo dõi truyện Động Phòng Thất Sủng Phi của tác giả Thủy Lưu Vân Tại. Kiệu hoa đỏ thắm, cô dâu lại cắt cổ tay tự sát, máu chảy thành sông, đúng là bi ai, nhuộm đỏ mai mối... Nàng làm một cô nương phiêu bạt giữa giang hồ, mất đi trí nhớ, chỉ biết tên mình là Vân Cẩm Thi. Tình lại ở nơi xa xôi, đối mặt với sự hung tàn, nam nhân ngôn tình ngược lạnh lùng lãnh khốc, trong mắt ngập tràn thù hận. Giấc mơ nửa đêm khiến trí nhớ nàng khôi phục. Vốn là được cưới vào cửa làm trắc (chính) phi, lại sa chân vào cảnh thị tẩm nha hoàn, cam chịu làm quân cờ hay tự mình tìm tự do, tại kiếp sống này có thể tìm lại được cho mình một phần chân ái kia? Đợi đến khi phong hoa tuyết nguyệt qua đi, liệu còn có thể là gì... Cùng đọc truyện online để đón xem liệu Cẩm Thi có thoát khỏi bầy thanh hung giân, tìm lại cho mình cuộc sống tự do tự tại hay không nhé.

Bạn đang đọc truyện *Động Phòng Thất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Cuộc Mai Mối Nhuộm Máu.

“A! ! !”- Một tiếng hét lên vang tận mây xanh. “Không tốt rồi, tân nương từ cắt cổ tay tự sát!”

Sao mọi chuyện lại rối loạn lên như vậy? Có nhiều âm thanh ồn ào quá, ồn chết đi. Vân Cẩm Thi cố gắng mở to mắt nhìn xung quanh một chút, có cảm giác cả người đang bị trời buộc, đầu óc nặng nề, làm nàng không thở được, toàn thân đau nhức, trong lòng cũng đau. Đang có ai đấy nắm chặt tay nàng, cảm giác đau đớn từ tay phải bị siết chặt truyền đến. Vân Cẩm Thi cảm giác quanh đây có điều gì đó không đúng, nhưng đầu óc nàng lại mơ màng ngay, toàn thân vô lực. Nàng cố dùng sức mạnh tinh thần để tỉnh lại, phát hiện ra mình không thể nhúc nhích được, vì nàng đang ngồi trong một khoảng không gian vô cùng chật chội, nàng cúi đầu nhìn lại mình thì thấy mình đang mặc bộ quần áo đỏ thắm, được thêu rất nhiều long phượng bằng kim tuyến vàng rực, vô cùng chói mắt. Vân Cẩm Thi tỉnh táo trong chớp mắt, nàng đang ở chỗ nào đây? Vì sao lại ăn mặc như thế này? Sao lại không thể cử động được, toàn thân nặng nề? Khi vừa thấy Vân Cẩm Thi động đậy, nữ tử đã hét lên vừa nãy lại càng kích động hơn, âm thanh lạnh lạnh vang lên:

“Vân chủ tử. . . Vân chủ tử, tỉnh rồi! Nhanh! Mau dìu Vân chủ tử ra ngoài!”

Một câu này đã làm cho âm thanh xung quanh thanh âm càng âm ỉ, bên ngoài dường như rất hỗn loạn. Vân chủ tử? Vân chủ tử là ai? Là nói chính mình sao? Đúng rồi, nàng là ai a? Tại sao phải như vậy? Nàng là ai? Tại sao đầu óc nàng lại trống rỗng thế này? Vân Cẩm Thi đang cố gắng tự hỏi bản thân mình, bỗng nhiên một giọng nam trầm trầm, lạnh lạnh vang lên:

“Người đâu! Mang nàng đến hậu viện cho ta!”

Lời ra lệnh ngắn gọn này đã làm cho mọi âm thanh huyền ảo yên tĩnh lại ngay, có thể nhận thấy người này rất có địa vị!

Lời vừa dứt, lập tức Vân Cẩm Thi được rất nhiều bàn tay nâng lên, kéo ra khỏi không gian chật chội kia, nàng muốn tự mình đứng lên, nhưng đôi chân không nghe theo sự điều khiển của nàng, vừa bước một bước đã ngã sấp xuống đất.

May thay từ phía sau có người đỡ được nàng, nữ tử đỡ được Vân Cẩm Thi, kéo đầu nàng tựa vào ngực nàng ta, một tay nâng cánh tay phải của nàng lên, run rẩy kêu lên:

“Chủ tử, người đã cử động được rồi, cũng đã nói được rồi!”

Tại sao lại là chủ tử? Có vẻ như lời nói vừa rồi chính là nói với nàng, nàng này ở đâu ra thế, còn bản thân nàng là ai đây? Sao lại phải che mặt của nàng? Vân Cẩm Thi cố hết sức nâng lên tay trái, chạm rầy với với, cuối cùng cũng nắm được mảnh vải che trước mặt mình, nhẹ nhàng kéo xuống. Trước mặt nàng xuất hiện rất nhiều khuôn mặt, có người vẻ bối rối, vẻ phẫn nộ, vẻ lo lắng và cũng có vẻ mặt hào hứng bừng bừng chờ xem kịch vui.

“Các người là ai?” Vân Cẩm Thi thăm hỏi, nhưng không thốt thành lời, nhìn bọn họ ăn mặc rất nghiêm trang, dường như là đang có việc trọng đại gì ở đây. Không chờ cho Vân Cẩm Thi hoàn toàn tỉnh táo trở lại, thì nàng có cảm giác thân mình bị nâng lên, ôm vào phòng đặt lên trên giường, sau đó có một người vẻ nom nớp lo sợ, mặt đầy mồ hôi chạy đến trước mặt của nàng, dùng một miếng vải bố băng chặt tay nàng lại, lúc này Vân Cẩm Thi mới nhìn xuống, cổ tay của nàng lại đang tứa máu!

Người này bôi thuốc rồi băng bó, vẻ rất cung kính, vô cùng cẩn thận đang nói gì đó với người đứng bên cạnh hắn- người này cũng mặc y phục màu đỏ. Vân Cẩm Thi rất muốn nghe xem bọn họ đang nói cái gì, có điều ý thức nàng đã trở nên mơ hồ, mí mắt cứ sụp xuống, nỗi đau đớn trên cánh tay cũng không màng đến nữa, hay là trước tiên cứ ngủ một giấc đã rồi nói sau.

An vương phủ với chữ Hỷ đỏ thắm dán ở trên cửa sổ, nến đỏ chập chờn, nhỏ từng giọt hồng hồng xuống bàn, mùi đàn hương thanh nhã thoang thoảng trong phòng. Nữ tử Băng Nhi đang trông chờ ở bên cạnh giường, đôi mày đang nhíu chặt lại, chăm chú nhìn người nằm trên giường đang lâm vào hôn mê, rồi thở dài một hơi.

Vân Cẩm Thi là lễ vật mà Thanh Nham quốc đã dâng cho Xích Vũ quốc, nàng chính là An Viễn công chúa- nghĩa muội của hoàng đế Thanh Nham. Đầu tiên muốn là dâng nàng tặng cho Xích Vũ quốc hoàng đế làm phi tử, nhưng không biết nguyên nhân vì gì mà An vương gia của Xích Vũ quốc lại hướng hoàng đế đòi nữ tử này muốn cưới nàng làm trắc (chính) phi.

Có điều vào chính hôm nay, toàn bộ quan to danh giá của kinh thành cùng với vương tôn quý tử đều tụ hội ở An vương phủ, chẳng có ai ngờ được ngay vào lúc hạ kiệu, tân nương tử – An Viễn công chúa- lại cắt cổ tay tự sát! An vương gia giận tím mặt, xảy ra chuyện ngày hôm nay chuyện này, mặt mũi hẳn còn để vào đâu được nữa, rồi sẽ trở thành đề tài cho mọi người làng trên xóm dưới bàn tán, cười chê.

Xích Vũ quốc An vương gia là người nổi danh lãnh khốc vô tình, nếu ai làm cho hắn tức giận, tức là dám nhỏ rảnh cọp! Cứ nhìn phản ứng ngày hôm nay của An vương gia thì biết, Vân Cẩm Thi chắc chắn từ nay về sau không thể có được ngày nào yên lành rồi. Còn Băng Nhi nàng, chỉ là một nha hoàn nhỏ nhỏ đi theo trong cái đám gọi là của hồi môn thôi, chắc là cũng không thể tránh khỏi bị liên lụy. Ai, cũng không biết khi nào thì Vân chủ tử tỉnh lại đây. Nếu chủ tử nhà nàng xảy ra chuyện không hay thì chắc chắn nàng sẽ là một nha hoàn chết nơi đất khách quê người rồi.

Đột nhiên, phía bên ngoài có tiếng bước chân đang đến gần vang lên, làm cho Băng Nhi đang ngây ngốc giật mình, ánh mắt chăm chăm nhìn vào cánh cửa gỗ đang hé ra, gió lạnh bên ngoài cũng từ đó mà thổi vào phòng, ánh nến chập chồn nhảy múa, và một bóng người cao lon đi vào. Băng Nhi ngẩng đầu sững sờ nhìn lên khuôn mặt lạnh lẽo như băng như sương, thầm kêu lên:

“Vương gia. . .”

“Ra ngoài đi!” ánh mắt lạnh như băng của An vương Tống Dục nhìn thoáng qua tiểu nha hoàn đang run rẩy, rồi rơi xuống Vân Cẩm Thi đang hôn mê trên giường vẫn đang mặc hỷ phục đỏ thắm, đây chính là tân nương của hắn.

Thật ra dung mạo của nàng vô cùng bình thường, không thể gọi là xinh đẹp được, lần đầu tiên hắn nhìn thấy bức họa của nàng, Tống Dục đã bị nốt ruồi đỏ giữa đôi lông mày hấp dẫn, quả thực là vô cùng giống người kia, cho nên, hắn mới hướng hoàng thượng yêu cầu có được nữ nhân này.

Người ở Xích Vũ quốc ai ai cũng biết, An thân vương nổi danh lãnh khốc vô tình, đã hơn hai mươi tuổi, qua tuổi cưới vương phi từ lâu, nhưng hắn lại chậm chạp không nạp phi. Tuy rằng trong nhà hắn rất nhiều thị thiếp, nhưng không một ai có thể có được tâm chân tình của hắn. Bởi vì, An vương gia lãnh khốc vô tình ấy, đời này chỉ si tình một nữ nhân mà thôi. Người này chính là đệ nhất mỹ nữ của Xích Vũ quốc, tên là Tô Mộ Nghiên. Chỉ vì cái nốt ruồi đỏ này mà hắn cưới nàng. Vốn dĩ hắn cưới nàng là muốn coi nàng như một thể thân mà thôi, nhưng có vẻ như là nàng không muốn thế, vậy thì hắn sẽ thành toàn cho nàng!

Tống Dục không ngờ được rằng vì một nữ nhân mà hắn đã trở thành trò cười cho thiên hạ. Chắc rằng lúc ấy đầu óc hắn để đâu mất rồi nên mới muốn lấy nàng, cho nên xảy ra cơ sự ngày hôm nay có lẽ là do ông trời trừng phạt hắn vì đã thay lòng? Hắn đã từng nói: cả đời này hắn yêu nhất là Tô Mộ Nghiên thôi, nếu nạp phi hắn sẽ lấy nàng, vậy mà sao hắn có thể sai lời thế? Nữ nhân ở trước mắt này, căn bản là không xứng đáng làm trắc phi của hắn! Nghĩ tới đây, khóe miệng hắn nhếch lên một đường lạnh lẽo, mờ hồ có cả tia tà ác. Không biết có phải vì cảm nhận được nỗi nguy hiểm không mà Vân Cẩm Thi lại chậm chạp mở mắt ra.

Nàng thật không tin được ngay lúc mở mắt ra, người đầu tiên nhìn thấy lại là một người như thế này. Nam nhân trước mặt nàng miệng đang mỉm cười, nhưng ánh mắt lại không hề cười, làm cho người ta cảm thấy khí thế lạnh lẽo của hắn làm không khí cũng lạnh băng theo, khiến họ sợ hãi, muốn chạy trốn.

“Người. . . Người là ai? Người muốn làm gì?” Vân Cẩm Thi vừa nói vừa không kìm được cái rung mình, trực giác cho nàng biết: người nam nhân này rất nguy hiểm, rất quý dị. Nam nhân như vậy thật sự rất đáng sợ, giống như là từ thần từ Địa ngục đến để câu hồn người vậy- đây sát khí và âm lãnh. (chị tả nam chính nghe ghê quá L)

“Một trong bốn niềm vui vẻ của đời người là đêm động phòng hoa chúc, người thử nói xem bốn vương muốn làm gì?” Tống Dục ngao ngễ cười lạnh, trong mắt lấp lóe vẻ hung ác, tay hắn vươn ra, nắm chặt lấy cổ Vân Cẩm Thi bóp mạnh đến mức có thể nghe thấy tiếng xương kêu răng rắc.

“Người làm gì vậy? Người điên rồi à, mau buông ta ra!”

Cái cảm bị hắn bóp truyền đến cảm giác vô cùng đau đớn, làm cho Vân Cẩm Thi từ mơ hồ hoàn toàn tỉnh táo lại. Sắc mặt nàng trắng bệch, dùng hết sức lực mà hét lên, bất chấp nỗi sợ hãi, dùng cánh tay không bị thương của mình liều mạng đánh lên cánh tay khỏe mạnh trước mặt mình.

“Người điên rồi, mau buông ta ra!”

“Tiện nhân!” Tống Dục lạnh lùng cười, trong mắt âm lãnh còn có cả tia thù hận. “Bốn vương muốn kết hôn với người tức là đã để mắt đến người, vậy mà hôm nay người lại làm cho ta mất hết mặt mũi, vậy thì từ nay về sau người đừng mong có ngày nào được an nhàn nữa!” Nói xong, tay hắn gia tăng thêm sức mạnh, nhấc cả người Vân Cẩm Thi lên, ném xuống dưới đất.

“Người làm gì thế? Ta muốn giết người!” Vân Cẩm Thi bị ném xuống đất, va cả trán vào góc bàn, hai tay nàng ôm lấy trán, rồi lau lau mặt mình, nghiêng người rút ra một thanh chủy thủy từ bên hông, trong mắt nàng là lửa giận đang thiêu đốt, nàng sẽ không để cho nam nhân tàn bạo trước mắt này làm nhục mình được, nếu không nàng thà rằng cùng hắn đồng quy vu tận!

“Muốn giết ta?” Tống Dục nhướng mày, chậm rãi đi đến bên nàng. “Chỉ dựa vào người? Cùng với cái chủy thủy nhỏ nhỏ này thôi ư? “ Tống Dục cười lớn, đột nhiên tiếng cười dừng bật lại, dễ dàng xuất kỳ bất ý tóm được cổ tay Vân Cẩm Thi, vừa siết lại, chủy thủ liền rơi ngay xuống đất.

Cổ tay trái của Vân Cẩm Thi bị rũ xuống- tay nàng đã bị hắn bẻ gãy rồi!

“A!” Vân Cẩm Thi hét lên thảm thiết vang lên, nàng ngã trên mặt đất gầy gù, máu từ vết thương trên trán lại nhỏ xuống, miệng vết thương bên tay phải cũng nứt ra, tứa máu và nỗi đau đơn từ cổ tay trái bị bẻ gãy, tất cả dồn dập cùng một lúc ủa về.

“Đau đớn vẫn còn nữa đây, ngươi tốt nhất nên tiết kiệm sức lực một chút đi.” Âm thanh lạnh lẽo lại vang đến, Tống Dục vừa kéo bộ hỷ phục đồ thẫm ra vừa cúi lên da thịt trắng nõn của nàng. “Ta rất muốn ném thử xem tư vị thân thể thanh cao này của ngươi, chẳng lẽ bổn vương ta không xứng với một tiện nhân như ngươi sao?”

“Cút ngay! Không được chạm vào người ta, không được chạm vào người ta!” Vân Cẩm Thi đau đến mức giọng nói cũng run rẩy, nàng cố gượng đứng lên, nhào đến hần mà cắn, nàng ước gì có thể cắn người này thành từng mảnh nhỏ, ăn thịt hần, uống máu hần, cho hần đi chết đi (khiếp, bà này bạo lực kinh!). Nàng tin rằng nhất định bọn họ phải có mối thâm cừ đại hận gì đấy, nếu không sao hần lại tra tấn nàng đến như vậy.

“Tiếc là ngươi không có quyền lựa chọn, vương phi của ta à!” Tống Dục một tay tàn nhẫn kéo hai đùi nàng tách ra, một tay nắm lấy đôi má nhuộm máu của nàng, ánh mắt lạnh lẽo như hàn băng có thể làm đông cứng mọi người. “Ngươi hận ta, đúng không?”

“Ta hận ngươi, ta hận không thể giết ngươi, chúng ta rốt cuộc có cừ hận gì, tại sao ngươi lại đối xử với ta như vậy?” Vân Cẩm Thi gào thét, không thể kìm được những giọt nước mắt cứ theo nhau tuôn ra, nàng ngược nhìn ánh mắt đầy sát khí của Tống Dục, lòng tràn ngập đau thương. “Ngươi muốn làm gì? Ta không biết ngươi, ngươi vì sao muốn đối xử với ta như vậy?”

“Hừ, ngươi không cần phải biết ta là ai. Không phải ngươi đang muốn chết sao? Ta sẽ cho ngươi biết thế nào là sống không bằng chết!”

Bạn đang đọc truyện *Động Phòng Thất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Tàn Bạo Tra Tấn.

Tống Dục nói còn chưa dứt lời thì Vân Cẩm Thi cũng cảm giác được thân thể nàng đột nhiên bị xuyên vào, nỗi đau đớn như bị xé rách làm cho nàng phải hét lên: “Thả ta ra!” Vân Cẩm Thi kháng cự, giãy dụa, nàng muốn thoát ra khỏi cái địa ngục trần gian này. “Quá muộn rồi!” Tống Dục lạnh lùng thốt lên, ánh mắt hần vẫn lạnh lẽo như trước. Trong lúc hần tóm lấy đôi tay nàng, kéo lên cổ định chúnng trên đỉnh đầu thì động tác của thân dưới vẫn không hề dừng lại, mỗi một lần hần rút ra rồi lại ấn sâu vào nơi yếu ớt nhất của nàng, như thể muốn kéo nàng xuống tận đáy vực sâu thẳm. Toàn thân Vân Cẩm Thi đau đớn như bị xé rách, làm cho nàng kiệt sức, dần dần cũng không giãy dụa nữa, thậm chí như ngừng cả thở, nàng nhìn bóng hai người in trên vách tường qua ánh nền bằng ánh mắt trống rỗng. Thời gian trôi qua không biết qua bao lâu, mãi đến khi thân xác nàng lạnh như băng, đau đớn đến lặng người, nằm trên mặt đất. ... Tống Dục mới không một chút lưu tình, hần rút ra khỏi người nàng, đứng lên, cao ngạo nhìn lướt qua thân thể nằm trên mặt đất như người chết rồi của nàng, ánh mắt tràn ngập vẻ lạnh lùng, khinh miệt: “Người đâu, đến đây mang nàng xuống hậu viện cho ta!”

“Chủ tử?” Băng Nhi ngây ngốc đứng ở bên ngoài, khuôn mặt tái nhợt vì khiếp sợ, vội lấy lại tinh thần, chạy nhanh vào, nhặt lấy từng mảnh hỷ phục đã bị xé tan tác mặc vào cho Vân Cẩm Thi, không kìm được nước mắt, run rẩy hỏi: “Chủ tử, chủ tử, người thế nào rồi?”

Nghe thấy tiếng người kêu khóc ở bên cạnh, ánh mắt trống rỗng, vô thần của Vân Cẩm Thi nhìn về phía Băng Nhi, trước mặt nàng là một khuôn mặt xa lạ. Vân Cẩm Thi lại khép mắt lại, rơi vào hôn mê.

“Triệu ma ma, bây giờ phải làm gì đây? Chủ tử. . .” Băng Nhi khóc nức nở, vừa lau nước mắt vừa bắt lực nhìn Triệu ma ma đang thay quần áo mới cho Vân Cẩm Thi. Hai người họ đều là của hồi môn đi theo bên người Vân Cẩm Thi.

Triệu ma ma hung hăng trợn mắt nhìn Băng Nhi, quát lớn: “Ngươi khóc lóc cái gì? Cẩn thận không vương gia nghe thấy được thì chúng ta lại khổ thêm. Cứ tưởng rằng chủ tử được là vương phi, chúng ta đi theo sẽ được sung sướng lây, ai ngờ. . . Nhưng nói gì thì nói, chẳng ai muốn mình giống như một món đồ, có thể bị mang đi nơi nào cũng được cả. Thanh Nham quốc chúng ta hàng năm vẫn phải cống tiến vàng bạc, châu báu, đến bây giờ là cả nữ nhân nữa, cho dù có được phong là phi tử đi nữa thì vẫn cứ là xuất thân hèn kém, không có thân phận, không có địa vị. Chính vì không muốn dâng lên công chúa thật, nên đã tìm được một bé gái mồ côi, trong một đêm đã thành nghĩa muội của hoàng đế bệ hạ, chỉ tiếc rằng có vẻ như nàng ấy không có phúc để hưởng vinh hoa phú quý này.”

“Ma ma, người đừng nói nữa, từ nay về sau chúng ta phải làm sao bây giờ?” Nghe thấy Triệu Ma ma nói như vậy, Băng Nhi càng khóc thảm thiết hơn.

“Băng Nhi này, khóc không giải quyết được gì hết, giờ đây chúng ta không thể nhờ cậy chủ tử này được, vừa mới vào vương phủ đã chọc giận vương gia, đã bị đuổi vào hậu viện, e rằng cả đời này cũng không có được sự sủng ái. Ta chỉ là một bà lão già cả, sống không còn được mấy năm nữa, còn ngươi thì khác, Băng Nhi, thân phận và địa vị của mình phải dựa vào chính bản thân mình, không có ai trời sinh thân phận hèn kém, cũng không có ai cả đời mang thân phận nha hoàn. Điều này phụ thuộc vào ngươi thôi, để xem xem ở cái nơi ăn thịt người không nhà xương này ngươi có thể dành được một chỗ cho riêng mình không.”

“Dành được một thân phận cho riêng mình. . .” Lúc này Băng Nhi đang mơ mơ hồ hồ nên cũng không thể hiểu hết ý trong lời nói của Triệu Ma ma, nhưng những lời này đã in sâu vào tâm khảm nàng, thế nên trong tương lai không xa lắm, An vương phủ sẽ vì nàng mà nổi lên một hồi gió tanh mưa máu. . .

Triệu Ma ma và Băng Nhi biết rõ Vân Cẩm Thi bị cho vào hậu viện là có nghĩa như thế nào. An thân vương là nhị đệ của đương kim hoàng thượng, trong tay hần nắm quyền cao, có thể nói là dưới một người trên vạn người, hết lần này tới lần khác trời sinh tính phong lưu, trong vương phủ cơ thiếp

hiều vô số, nhưng phi tử lại không hề có một ai. Lý do chính là An thân vương phong lưu này cả đời chỉ si tình với một nữ tử duy nhất, đó chính là đệ nhất mỹ nữ của Xích Vũ quốc: Tô Mộ Nghiên, nhưng tiếc thay Tô Mộ Nghiên một năm trước đột nhiên mất tích một cách ly kỳ. Dù cho Tổng Dục đã điều động mọi lực lượng, nhưng cho đến nay vẫn không tìm được tung tích của nàng. Trong An vương phủ có quá nhiều cơ thiếp, nên địa vị của cơ thiếp cũng rất thấp, chỉ hơn mấy lão bà và nha hoàn mà thôi. Nếu đi theo, hầu hạ một thế thiếp đã từng chọc giận vương gia, thì cả đời này không thể có được cơ hội đổi đời.

Mãi cho đến chiều ngày hôm sau Vân Cẩm Thi mới tỉnh lại, nàng ngồi dậy, ký ức trước khi hôn mê cứ lần lượt hiện lên trong đầu của nàng: thân thể của nàng, nam nhân tàn bạo lãnh khốc kia, nàng là ai? Đây là nơi nào?

“Chủ nhân, người cũng đã tỉnh rồi.” Nhìn thấy Vân Cẩm Thi đã ngồi dậy, Băng Nhi vội vàng chạy vội tới trước giường, khuôn mặt lâu lắm rồi mới biết nở nụ cười.

“Đây là đâu?” âm thanh của Vân Cẩm Thi khàn khàn, nàng nhận ra đó không phải do trời sinh như vậy mà là vì cuồng hống của nàng đã bị thương, chắc là trước đây do kêu khóc nhiều quá, lại còn thêm bị khát khô cổ gây ra nữa.

“Chủ nhân, người đừng quá thương tâm nữa, đừng đau khổ vì chúng ta đã bị đuổi vào hậu viện của vương phủ. Chắc là vương gia trong cơn tức giận nhất thời mới quyết định như vậy, có thể đến một ngày nào đó, tâm tình của vương gia tốt lên, sẽ tha cho chúng ta được quay về tiền viện sống cùng cùng một chỗ với vương gia.”

Băng Nhi vô cùng bất an nhìn Vân Cẩm Thi, tiếp tục nói: “Chủ nhân cứ yên tâm, căn phòng này mặc dù hơi nhỏ, đơn sơ nhưng Băng Nhi đã tự tay quét dọn sạch sẽ rồi nên người cứ yên tâm mà ở lại đây.”

Bạn đang đọc truyện *Động Phòng Thất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Đến Từ Nơi Đâu?

Vân Cẩm Thi không hề để ý đến Băng Nhi, nàng cau mày, trong đầu chỉ có một nghi vấn: nàng là ai? Đầu của nàng đau quá, hình như là có thể nhớ ra một điều gì đó. Nàng đưa tay lên gõ gõ vào đầu mình: “À!” Hai tiếng tiếng kêu đồng thời vang lên, một tiếng có giọng trầm trầm khàn khàn, một tiếng đầy vẻ kinh sợ. Băng Nhi buột miệng kêu lên, nàng vội quỳ gối trên mặt đất, miệng không ngừng nói: “Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết!” Chủ nhân nàng đang làm gì không biết? Vân Cẩm Thi trong đầu chợt có vài suy nghĩ mạch lạc, nàng cúi nhìn cổ tay bị gãy gập của mình, chỉ cử động nhẹ nhàng là đã đau đến không chịu nổi. Nàng cắn răng, cố nén đau dùng cánh tay lành lặn của mình kiểm tra lại chỗ đau nơi bả vai, rồi nắn một cái, kéo khớp xương bị trật vào lại đúng chỗ. Vân Cẩm Thi cũng không hiểu tại sao mình lại có thể kéo được khớp xương về đúng chỗ nữa, mọi việc dường như cứ theo phản xạ có điều kiện vậy, chẳng lẽ trước đây nàng là một bác sĩ? Vân Cẩm Thi thở hổn hển, mồ hôi lạnh toát ra trên khuôn mặt tái nhợt, nhưng nếu nàng không tiếp tục chữa cho cổ tay trái thì sợ là sẽ muộn mất, thế nên nàng lại cố gắng nhịn đau, ấn lên chỗ tay bị gãy, chậm rãi xoa nắn rồi nhanh chóng nắn lại khớp xương cổ tay, thế nhưng hiện tại không có thuốc thang gì cả thì khó mà giảm đau, hết sưng được. Không biết chỗ tay đau này bao giờ mới khỏi phục trở về bình thường được?

“Chủ nhân?” Băng Nhi bị dọa hết hồn, nàng không ngờ được là Vân chủ nhân này lại có thể tỉnh thông y thuật.

“Mang gương lại đây cho ta.” Vân Cẩm Thi rất muốn biết hình dáng hiện nay của mình trông ra sao, biết đâu khi nhìn thấy bản thân trong gương nàng lại có thể nhớ ra mình là ai thì sao. Vân Cẩm Thi run rẩy cầm chiếc gương từ tay Băng Nhi, Băng Nhi thì vô cùng cẩn trọng theo dõi nét biến hóa trên khuôn mặt của chủ nhân, không biết là chủ nhân nàng còn gây ra điều bất ngờ gì nữa đây.

Vân Cẩm Thi vô cùng thất vọng khi nhìn thấy gương mặt xa lạ trong gương, nàng không thể nhớ ra điều gì được. Trong gương là một khuôn mặt rất bình thường, không gọi lên điều gì hết. Vân Cẩm Thi ôm chiếc gương đồng vào ngực, lặng lẽ khép mắt lại, nặng nề ngã xuống giường, nàng thực sự là ai, vì sao lại khổ sở đến vậy: trong đêm tân hôn của mình lại muốn tự sát, rồi còn bị một người tàn bạo ngược đãi, sút đầu mẻ trán, bẻ gãy cổ tay. Một người mà không biết bản thân mình là ai thì đúng là sống không bằng chết!

“Chủ nhân, người có khỏe không, đừng dọa Băng Nhi như thế.” Nhìn Vân Cẩm Thi vẫn nằm im trên giường không nhúc nhích, Băng Nhi cảm thấy vô cùng lo lắng, sợ chủ nhân lại làm gì dại dột nữa.

“Băng Nhi?” Vân Cẩm Thi đột nhiên ngồi dậy rất nhanh, kéo tay Băng Nhi, làm nàng sợ đến co rúm người lại. “Chủ nhân, người đây là?” Băng Nhi không khỏi hồi hộp, hành vi của vị chủ nhân này thật là quái dị, không thể biết được nàng ấy muốn làm gì tiếp theo nữa.

“Băng Nhi, từ nay về sau chúng ta sẽ nương tựa vào nhau mà sống.” Vân Cẩm Thi đột nhiên hai mắt đỏ hoe, ôm chặt lấy thân hình gầy guộc của Băng Nhi, trào nước mắt nói. Trong trời đất bao la này, nàng không hề có thân phận gì cả, vậy thì hãy xem như tất cả bắt đầu lại từ đầu đi.

“Sống nương tựa lẫn nhau. . .” Băng Nhi khe khẽ thì thầm, từ nhỏ nàng đã bị bán đi làm nha hoàn cho người ta, cũng đã hầu hạ rất nhiều người rồi nhưng đến nay chỉ có một Vân Cẩm Thi nói với nàng: nương tựa vào nhau mà sống.

“Đúng thế, chúng ta sống nương tựa lẫn nhau.”

Tại sao mà ngay lúc đầu tiên tỉnh lại, nàng lại gặp phải những chuyện đau lòng này, khi mở mắt ra thì nàng luôn nhìn thấy tiểu nha đầu này, cho nên Vân Cẩm Thi mới có ý nghĩ đầu tiên là phải nương tựa vào nhau mà sống. Tình huống trước mắt này bắt buộc các nàng phải đồng tâm hợp lực, mới có đủ dũng khí mà sống tiếp.

“Băng Nhi, ta và ngươi thử tìm cách trốn ra khỏi vương phủ đi!”

Chăm chú nhìn khuôn mặt mệt mỏi của mình trong gương, vì mất nhiều máu quá nên có vẻ tái nhợt, nhưng ánh mắt đã không còn trống rỗng nữa mà có vẻ linh động lên rồi. Vân Cẩm Thi quay lại nhìn Băng Nhi đang cầm lược đứng sau lưng, trong ánh mắt nhìn ánh lên vẻ thông tuệ. Cho dù có thế nào thì chuyện gì đến cũng đã đến rồi, cứ thân nhiên mà đối đầu thôi, cứ xét theo tình hình của ngày hôm qua thì nàng chống đối nam nhân kia rất quyết liệt, còn người đó hẳn là cũng hận nàng vô cùng: đã cưỡng bức nàng thì chớ, lại còn bẻ gãy tay nàng nữa.

So với tối hôm qua, hiện tại nàng đã bình tĩnh lại rất nhiều, việc quan trọng đầu tiên phải làm là phải tìm cách chữa trị để cổ tay này.

Đôi tay Băng Nhi run rẩy hạ xuống, đôi mắt mở to về bất an nhìn Vân Cẩm Thi, nuốt nuốt nước bọt, liều mạng khuyên can nói: “Chủ nhân, tuy hiện tại chúng ta bị vương gia giáng chức cho vào hậu viện, nhưng thân phận của người vẫn là trắc phi của vương gia, nên không thể tự xuất phủ một mình được, nếu để vương gia biết được thì cuộc sống của chúng ta lại càng khó khăn hơn.”

Cũng tại cái thân phận trắc phi chết tiệt này mà nàng đã bị đối xử tàn khốc đến thế, hiện tại nàng còn không biết mình là ai thì tại sao phải chịu nhiều đau khổ như vậy? Nghĩ đến những điều này, nét mặt Vân Cẩm Thi không giấu được vẻ u buồn. Nỗi buồn của Vân Cẩm Thi cũng lây cả sang Băng Nhi, khi nàng nghĩ chuyện xảy ra tối hôm qua, sống mãi chột cay cay.

Băng Nhi òa khóc lên: “Chủ nhân, đều là do Băng Nhi không tốt, Băng Nhi không thể bảo vệ tốt cho chủ nhân được.”

“Băng Nhi, đừng khóc nữa, ngươi khóc như thế cũng khiến cho ta muốn khóc theo.” Vân Cẩm Thi đã thấy mắt mình cay xót, nàng cố gắng ngẩng đầu lên, ép cho giọt nước mắt sắp trào ra quay ngược về tim, rồi đứng dậy, hai tay chống nạnh, nói với vẻ tráng sĩ ra trận: “Băng Nhi, đi, chúng ta xuất phủ!”

“Chủ nhân, không được, nếu không được vương gia cho phép, người không thể tùy tiện xuất phủ được?” Băng Nhi vừa níu chặt tay Vân Cẩm Thi vừa khóc lóc, cầu khẩn.

“Á! Đau quá!” Băng Nhi nắm vào chỗ cổ tay bị sai khớp vừa mới được nắn trở lại của Vân Cẩm Thi làm nàng hét lên vì đau đớn, nước mắt vừa mới khó khăn nuốt ngược vào nay lại trào ra.

Trong lúc này, hai chủ-bộc ôm nhau òa khóc, tiếng khóc thảm thương vang lên trong căn phòng nhỏ, làm cho những nha hoàn và người hầu nào vô tình đi ngang qua đều lắc đầu, thở dài. Mọi người chẳng ai hiểu được tại sao vị trắc phi mới gả đến này lại đáng thương đến thế, ngay trong đêm tân hôn đã bị vương gia ném vào hậu viện nhỏ bé, cũ nát này. Dù rằng Thanh Nham quốc chỉ là một nước lân bang nhỏ nhỏ thôi, nhưng trắc phi này cũng là một công chúa cảnh vàng lá ngọc, chỉ trong vòng một đêm thôi, đường đường là một công chúa của một nước đã trở thành một vương phi bị ghét bỏ, thật là một thay đổi không thể tưởng tượng được.

Tại Phục hồ viện của An vương phủ, Tổng Húc đang ra sức lắc đầu, không ngờ được rằng mới sáng sớm, hắn leo tường trộm vào thì chỉ nghe thấy tiếng khóc thê thiết đến quý khiếp thần sầu này, thật là xui xẻo quá, sớm biết vậy hắn sẽ không đến xem náo nhiệt.

Tổng Húc một thân bạch y, đang lười nhác dựa vào cửa sân, đôi mắt ánh lên vẻ yêu mị nhìn vào Tổng Dục đang luyện võ trong sân. “Ngươi cho rằng nơi này là khách điểm à? Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, chuyện gì cũng muốn chỗ mũi vào.” Thân hình cường tráng của Tổng Dục đang kết thúc một bài quyền, hắn vói lấy khăn lau từ tay thị vệ, vừa lau mồ hôi vừa lạnh lùng nhìn Tổng Húc đang lắc đầu với mình.

“Nhi ca, người làm gì mà phải giận dữ quá như thế, người ngược đãi công chúa của Thanh Nham quốc là không đúng. Ca thử nghe đi, mới sáng sớm mà đã có tiếng khóc thảm như thế này. Tiếng khóc nghe đến tê tâm liệt phế, như muốn làm cảm động cả trời đất, chẳng lẽ ca không bị ảnh hưởng gì sao?” Tổng Húc vừa lắc lắc đầu vừa mím mím cười, hôm nay hắn đặc biệt dậy thật sớm đến An vương phủ xem xem có ai bị mất mạng hay không (nhà này có sở thích kỳ quái nhỉ L).

Bạn đang đọc truyện *Động Phòng Thất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Gặp Gỡ Nơi Vương Phủ

Ngày hôm qua, Tổng Húc đã tận mắt chứng kiến buổi hôn lễ hoàn hảo ấy đã trở thành một trò cười cho thiên hạ, cứ theo như tính tình Tổng Dục thì hắn dám chắc rằng nàng An Viễn công chúa này sẽ bị đối xử tàn bạo thế nào.

“Có chuyện gì không? Ngươi có ý kiến gì à?” Tổng Dục vừa nói vừa mặc áo vào, lạnh lùng nhìn Tổng Húc đang héch mặt lên thở dài, trong đôi mắt sâu

thăm ánh lên vẻ chán ghét. “Ta sẽ không ngại sai người đưa tới Ninh vương phủ cho người đâu.”

Thấy ca ca vừa dứt lời, Tống Húc vội vả xoa tay, cười lấy lòng, vừa bá vai nhị huynh mình, vừa nói: “Nhị ca, người đừng nói đùa như thế, được không? Đây chính là trắc phi mới cưới của ca, người đã phải cầu xin hoàng huynh mới có được, đệ làm sao mà dám đoạt người yêu của ca chứ.”

Hừ, đồ chết nhát, vậy mà còn dám lấy cớ đến thăm để chê cười hần! Tống Dục khép hờ đôi mắt, ánh mắt lạnh lẽo của hần rơi vào bàn tay trắng nõn như của nữ nhân đang đặt trên vai mình, khóe miệng nhếch lên: “Ta không ngại bẻ gãy thêm một cánh tay nữa đâu!”

Ngay trong chớp mắt, Tống Húc rút ngay tay về, hần nhảy lui lại đằng sau mấy bước, cách xa nhị ca hần hơn một trượng: “Nhị ca, ca thật là càng ngày càng quá đáng.” Nói xong, hần liếc nhìn sang phía người đang đứng lặng yên không nói ở bên cạnh vương gia, cảm thán thốt lên: “Ai, Tôn Tân, ta vô cùng khâm phục định lực của ngươi, ngươi đi theo nhị ca ta cũng đã được mười năm rồi mà vẫn còn tại vị. Có điều ngươi cứ mãi lặng yên như thế cũng làm cho nhị ca bình tĩnh lại, nếu không tính tình của hần thật càng ngày càng không chịu được.”

Tôn Tân chỉ ngược mắt nhìn cử chỉ khoa trương Tống Húc một cái rồi lại cúi đầu xuống, yên lặng đứng bên cạnh, không tỏ thái độ gì, giống y như một cây “Cọc gỗ” vậy. Tình cảnh này hần vẫn thường xuyên chứng kiến. Tam hoàng tử- tức là Ninh vương gia Tống Húc trời sinh tính tình phong lưu, lười nhác còn nhị hoàng tử An vương gia Tống Dục lại lạnh lùng, tàn bạo. hai huynh đệ bọn họ luôn tỏ vẻ hòa thuận với người ngoài, nhưng thực chất lại đang cùng nhau đấu đá. Dù sao, trong hoàng thất làm gì có thân tình? Trong này, tình cảm giữa người với người chính là một loại xa xỉ phẩm, từ xưa tới nay làm gì có cái gọi là chân tình, có chăng chỉ là hư tình giả ý và ghen ghét nhau mà thôi.

Tống Dục bước nhanh về phía trước đi, mặc kệ Tống Húc đang nói: “Ồi, ta cũng đi thôi, mới sáng sớm ra mà đã có người khóc, như nhà đang có tang vậy.” Dứt lời, hần cao giọng cười, nhún người một cái là thoải mái bay qua tường rào cao cao, tiến về phía cửa chính xuất phủ, trên đường đi hần vẫn còn nghe thấy tiếng khóc thê lương kia.

“Chủ nhân, người nhất định muốn xuất phủ ư?” Băng Nhi rón rén như mèo, nấp sau thân cây, vô cùng cẩn trọng xem xét các thị vệ canh cửa. Nàng kinh hoàng kêu lên: “Ồi, không được rồi, chủ nhân, chắc là không thể được rồi, bọn họ đều mang đao, có lẽ họ sẽ được quyền tiền trạm hậu tấu?” Nàng vừa nói vừa làm động tác cắt ngang cổ.

Vân Cẩm Thi nhìn trời chán nản, ông trời ơi, ông thật sự là muốn đẩy nàng vào chỗ chết sao? Muốn xuất phủ mà cũng khó khăn như vậy, nếu nàng biết khinh công thì tốt biết mấy, sẽ dễ dàng bay ra khỏi tường thành này. Mà bây giờ? Nàng đang cùng Băng Nhi ẩn nấp trong bụi cây, vắt óc suy nghĩ cách xuất phủ.

“Băng Nhi, chúng ta sang phía bên kia xem sao.” Cửa chính không đi được, chẳng lẽ cả cửa sau lại cũng không được ư, Vân Cẩm Thi cười cười, kéo tay Băng Nhi chạy về phía tường rào.

“Chủ nhân, chẳng lẽ người muốn trèo tường ư?” Băng Nhi rút đầu rút cổ, nàng ngẩng đầu nhìn tường rào cao ngất trước mắt, cao như thế này cho dù là có trèo lên được, nhưng chẳng may ngã một cái có phải là đi tong cái mạng nhỏ này không?

Nhìn thấy Băng Nhi đang run như cây sậy, Vân Cẩm Thi càng thêm chán nản, nàng đẩy Băng Nhi đi bằng cánh tay không bị đau của mình đến dưới bóng cây đại thụ, rồi ngẩng đầu lên ước lượng.

“Băng Nhi, đừng sợ, nếu từ đây trèo ra ngoài, nhất định sẽ không coa ai nhìn thấy đâu.” Họ đã bị ném đến một nơi hoang vắng như thế trong vương phủ thì nào còn có ai để ý đến họ đâu.

“Chủ nhân, em sợ, em không dám trèo đâu, từ nhỏ đến giờ em có trèo cây bao giờ đâu.” Băng Nhi co người lại, không phải nàng chưa trèo cây bao giờ, mà có một lần trèo cây bị ngã, phải nằm trên giường một tháng mới khỏi, nên từ đó nàng không dám trèo cây nữa.

Vân Cẩm Thi lắc lắc đầu: “Băng Nhi, người thật là nhất gan.”

Mặc kệ Băng Nhi đang từ chối, Vân Cẩm Thi liền ôm lấy thân cây bằng hai tay, hai chân dùng sức đạp một cái, rất nhanh đã có thể trèo lên được một nhánh cây to, nàng không ngờ rằng thân thể mình lại khá là nhẹ nhàng. Nàng cúi đầu nhìn Băng Nhi vẫn còn ở dưới gốc cây đang trợn mắt há hốc mồm nhìn nàng, Vân Cẩm Thi có cảm giác rất, nàng phất khởi vẩy vẩy tay với Băng Nhi: “Băng Nhi, nhanh trèo lên đây, ta sẽ kéo ngươi.”

“Chủ nhân.” Băng Nhi nuốt nước bọt, vẻ mặt khẩn trương, nàng cũng bắt chước Vân Cẩm Thi, cố gắng trèo lên cây, chỉ có điều trèo mãi mới lên được chút chút.

Trời ạ, đàn độn như thế mà cũng có thể làm nha hoàn a. Vân Cẩm Thi vô cùng giận dữ, nàng thả người xuống, hai chân ôm lấy cành cây, vươn tay xuống: “Băng Nhi, nắm lấy tay ta, ta sẽ kéo ngươi lên, ngươi cố trèo lên đây đi.”

“Chủ. . . Chủ nhân. . .” Trời đất ơi, Băng Nhi há hốc mồm vì kinh ngạc, nàng giật cả mình, buông hai tay, thế là cả người lại rơi xuống, ngã ngồi trên mặt đất. Chủ nhân của nàng ời, sao người lại có thể hành động mạo hiểm như thế này chứ.

Vân Cẩm Thi đã hoàn toàn chán ngán nha hoàn này, nàng lại leo ngược trở lại lên cành cây, hướng xuống Băng Nhi đang ngồi dưới đất kêu lớn: “Băng Nhi, người thật là đáng chán, mau đứng lên nha, trèo lại lên đây.”

Đang chuẩn bị xuất phủ, Tống Húc chợt nghe thấy câu này, hần sững người, dừng bước, phi thân lướt qua tường vây, thì thấy một cô nương mặc áo màu xanh, đang quỳ hai chân vào cành cây mà chú ý người xuống dưới đất, mà ở dưới gốc đại thụ thì có một tiểu nha hoàn đang ngã ngồi dưới đất, sống chết không đứng dậy, mắt đỏ hoe như đang khóc. Tống Húc đang nhìn từ phía sau nên hần không hiểu được họ đang làm gì.

“Cô nương, cô đang luyện công gì vậy?” Tống Húc khoanh hai tay trước ngực cười khê, không ngờ rằng trong An vương phủ này lại có người thú vị như thế này, liệu đây có phải là kim ốc tàng kiều của nhị ca không nhỉ?

Âm thanh vang lên đột ngột làm Vân Cẩm Thi giật mình, rồi lại nghe thấy Băng Nhi kinh hoảng kêu lên: “Ninh... Ninh vương gia, nô tỳ đã từng gặp người.”

Cái gì? Cái gì mà Ninh vương gia, cầu vương gia, không có một người tốt nào hết. Nghĩ tới chuyện đã xảy ra vào tối hôm, lửa giận trong lòng Vân Cẩm Thi liền bốc lên ngàn ngọn, hơn nữa nàng còn nhận ra người trước mắt này với tên cầm thú tối hôm qua có vẻ khá là giống nhau.

Trong lúc giận giữ, Vân Cẩm Thi liền quên mất mình đang treo ngược trên cành cây, trong phút chốc, cả thân hình nàng rơi uest xuống đất.

“Ôi, chủ nhân!” Băng Nhi hét lên hoảng sợ, có điều nàng cũng không kịp đỡ được chủ nhân của mình.

Bạn đang đọc truyện *Động Phòng Thất Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Hiểu Lắm

Vân Cẩm Thi ngã sòng xoài trên mặt đất: “Ôi chao, vai của ta!”

“Chủ nhân, người làm sao rồi?” Băng Nhi vội vã lao đến, nước mắt lưng tròng nhìn Vân Cẩm Thi đang nằm im trên mặt đất.

“Yên tâm đi, ta còn chưa chết được.” Thật ra Vân Cẩm Thi cũng vô cùng phục bản thân mình quá cơ: trong khi đôi tay bị thương, mất nhiều máu đến thế, lại bị ngã từ trên cao xuống mà vẫn không việc gì. Có điều bị ngã từ trên cao xuống thế này quả thật là đau quá, Vân Cẩm Thi cố gắng phui phui mũi, đứng dậy, có điều mỗi một động tác đều làm mình thấy đau đớn.

“Chủ nhân, là tại Băng Nhi quá ngu ngốc, không biết treo cây, còn hại người bị ngã.” Băng Nhi vừa lau nước mắt, vừa áy náy nói.

“Không sao, Băng Nhi, đừng khóc nữa, việc này không thể trách người được, muốn trách thì trách cái gã chết tiệt kia kia, bất thành linh lên tiếng là ta giết cả mình.” Vân Cẩm Thi vừa phui nốt chỗ bụi dính trên mũi vừa giận dữ tròn mắt nhìn Tống Húc.

“Này cô nương, xin hỏi tại hạ và cô nương có phải là có mối thâm cừ đại hận gì hay sao? Cô nói thế có phải có ý trách ta thấy cô ngã mà không đưa tay ra cứu giúp ư?” Tống Húc cười thân nhiên trước ánh mắt trách cứ của đối với Vân Cẩm Thi, lúc này chẳng qua là lần đầu tiên hắn mới nhìn thấy người treo cây là nữ tử, nên mới quá ngạc nhiên đến ngây người, quên cả việc rat ay tương trợ mà thôi.

“Người chưa từng được dạy phi lễ chó nhìn hay sao? Tự nhiên người ở đâu chạy đến đây nhìn trộm người ta?” Tâm trạng tức giận và ức khuất của Vân Cẩm Thi từ tối hôm qua đột nhiên bùng phát. Nam nhân của Tống gia chẳng lẽ tất cả đều kém cỏi đến thế sao? Trơ mắt nhìn người ta bị ngã mà không thêm ra tay cứu giúp.

Băng Nhi đã lấy lại tinh thần, nàng thấy chủ nhân mình đang giận dữ bước về phía Ninh vương gia mà há hốc cả mồm ra. Trời ơi, đây đường đường là một vương gia, còn chủ nhân chỉ là một phi tần thất sủng mới được cưới vào cửa mà thôi, nếu bất kính với vương gia thì các nàng quả thật là để đầu cho hết tội đây?

Băng Nhi bất chấp cả trật tự tôn ti và lễ nghĩa, vội lết trên mặt đất, nhào tới ôm chặt lấy chân của Vân Cẩm Thi, đau khổ cầu xin: “Chủ nhân, ngài là trác (chính) phi của vương gia, ngàn vạn không nên đến gần Ninh vương gia!”

Vân Cẩm Thi vốn đang đà bước đi, tự nhiên bị níu chặt lại nên bị mất trọng tâm, ngã về phía trước, thật khéo làm sao cả người nàng đâm sầm vào lồng ngực của Tống Húc.

“Ôi, Vân chủ nhân!” Nghe thấy tiếng kinh hô của Băng Nhi, Tống Húc sững sờ, kinh ngạc nhìn người đang ngã vào trong lòng hắn- đây không phải là lễ vật mà Thanh Nham quốc đã cống tặng cho hoàng thượng, rồi bị nhị ca xin lấy làm trác phi, người mà đã cắt cổ tay tự sát ngay trong kiệu hoa và phải chịu mệnh khổ ngay trong đêm động phòng hoa chúc hay sao?

“Các người đang làm gì đó?” Giọng nói âm trầm, lạnh lẽo từ phía sau đột nhiên vang lên, Tống Dục nhìn Vân Cẩm Thi đang ở trong lồng ngực của Tống Húc một cách căm ghét. Hắn lấy nàng, chẳng qua chỉ muốn coi nàng là người thay thế, có điều hắn không ngờ đến là nàng đã làm cho hắn đeo mo vào mặt, trong vòng một đêm trở thành trò cười lúc trà dư tửu hậu cho toàn bộ Xích Vũ quốc. Hắn muốn làm nàng sống không bằng chết, muốn cho nàng sẽ vô cùng hối hận vì những chuyện đã gây ra cho hắn!

Khi nghe thấy âm thanh băng lãnh như từ địa ngục truyền đến sau lưng mình, Vân Cẩm Thi chậm rãi lùi ra khỏi người Tống Húc. Nàng hung hăng tròn mắt nhìn Ninh vương gia đang cười sung sướng, trong lòng lại thấy ghét hắn thêm một chút.

“Mới như vậy mà ngươi đã không thể chờ đợi được mà phải bắt đầu câu dẫn nam nhân à? Có phải bản vương đã không thể thỏa mãn được ngươi ư?” Giọng nói u ám kia lại vang lên một lần nữa sau lưng nàng, làm cho thân hình mảnh mai của Vân Cẩm Thi sửng lại, rồi bỗng nhiên nàng cảm thấy cổ tay mình vô cùng đau đớn.

“Ngươi muốn làm gì vậy? Mau thả ta ra!” Lúc này, Vân Cẩm Thi không thèm nhìn Tổng Húc nữa, nàng vội quay lại phía người đang nắm chặt lấy tay mình- Tổng Dục. Hắn không hề nương tay, như thể muốn bẻ gãy tay nàng thêm một lần nữa vậy. Tổng Dục chậm rãi bóp chặt cổ tay nàng, đến mức người ngoài có thể nghe thấy tiếng xương gãy nát vang lên.

Vân Cẩm Thi đau đến mức tái cả mặt, mồ hôi lạnh trên trán túa ra, nhưng nàng vẫn cắn chặt môi mình, hất cằm lên bước bình, nhìn lướt qua tay mình đang bị Tổng Dục nắm chặt, giọng cao chân mình đã mạnh cho hắn một cái. Có điều nàng dùng sức mạnh quá nên làm cơ thể mất trọng tâm mà suýt nữa ngã chúi xuống, Vân Cẩm Thi vội lấy lại thăng bằng, đứng vững lại rồi ngẩng lên lạnh lùng nhìn về mặt âm trầm của Tổng Dục.

“Tiện nhân!” Tổng Dục bị đá một cái đau, đôi mắt hắn ánh lên vẻ hung ác, hắn hất mạnh tay một cái làm Vân Cẩm Thi văng lên như một khối giề rách va mạnh vào vách tường rồi ngã sòng xoài trên mặt đất.

Đáng ghét! Vân Cẩm Thi có cảm giác đau đớn, nhức nhối như đang bị lửa địa ngục thiêu nóng, trước mắt là một mảnh đen tối, suýt chút nữa lại ngất đi. Trong khi nàng còn nằm im không động đậy thì đã cảm thấy một bóng đen cao lớn đang đứng ở bên cạnh, hung hăng dẫm chân lên cổ tay nàng.

“A!” Tiếng hét tê tâm liệt phế vang vọng cả An vương phủ, cổ tay nàng sáng nay mới được kéo lại khớp lại bị dẫm lên, lại trật khớp ra. Máu tươi theo khoe miệng của Vân Cẩm Thi chảy xuống, nhưng nàng còn chưa kịp có cảm giác đau thì Tổng Dục đã đi di chân mình làm cho cổ tay nàng như thể nát vụn ra.

Cuối cùng rồi Tổng Dục cũng chậm rãi nhấc chân lên, khinh miệt nhìn thân hình gầy yếu đang cuộn lại trên mặt đất, hắn dẫn từng tiếng: “Sau này, nếu ngươi không giữ mình theo nữ tắc, tiếp tục câu dẫn nam nhân, ta sẽ bẻ gãy tay ngươi, làm ngươi thành người tàn phế, sống không bằng chết!”

Băng Nhi lúc này đã hồi phục lại từ cơn sợ hãi người vừa nãy, nàng thấy chủ nhân mình vẫn không ngừng thổ huyết, lại bật khóc trở lại, vội nhào đến ôm lấy chân Tổng Dục, vừa dập đầu vừa khóc lóc cầu xin: “Vương gia, cầu xin người hãy tha cho chủ nhân nhà thần, cầu xin người hãy cứu lấy chủ nhân, Vân chủ nhân đã bị thương nặng như vậy...”

“Băng Nhi, mau đứng lên, không cần phải cúi đầu cầu xin đối với loại súc sinh này, làm như thế tức là ngươi đã tự hạ thấp bản thân mình.” Vân Cẩm Thi ho nhẹ một tiếng, lại phun ra một ngụm máu tươi, nàng dùng cánh tay không bị gãy chống đỡ bản thân mình tự đứng dậy. Cử động ấy làm nàng thở hổn hển, nhưng vẫn dùng ánh mắt cao ngạo đối mắt với Tổng Dục.

Nếu như thái độ tàn bạo của hắn đêm hôm qua còn có thể lý giải được, đó là do thân thể này của nàng đã tự sát ngay trong đêm tân hôn, biến hắn thành trò cười cho thiên hạ, nàng có thể coi như hai bên hòa nhau. Nhưng hôm nay, nàng đâu có đắc tội với hắn, vô duyên vô cớ bị hành hạ ra thế này, quá thật là nam nhân này so với loài vật vô tri vô giác còn không bằng, không biết phân biệt phải trái, chỉ biết nói chuyện bằng nắm tay.

“Thật có chút không ngờ là vị An Viễn công chúa này của Thanh Nham quốc cũng có cốt khí, nhưng nếu hoàng đế của các ngươi có chút coi trọng thì các ngươi cũng không thành lễ vật đưa đến cống nạp cho Xích Vũ quốc.” Tổng Dục nhìn xuống Vân Cẩm Thi đang ngao ngễ đối mắt với mình, khoe miệng hắn nhếch lên tà ác, khuôn mặt lạnh lẽo với nụ cười băng giá làm cho người ta càng thêm sợ hãi, như thể ác quỷ đang nắm giữ sinh mạng của người khác trong tay mình vậy.

Bạn đang đọc truyện *Động Phòng Thất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chuyển Biến Bất Ngờ

Hắn nói gì? Thanh Nham quốc? An Viễn công chúa? Nàng không thể tưởng tượng được cái thân tàn ma dại này lại có thể là một công chúa cảnh vàng lá ngọc được?

“Chủ nhân, người thấy thế nào? Có đau lắm hay không?” Thấy hai huynh đệ Tổng Dục đã rời đi, Băng Nhi cũng không dập đầu cầu xin nữa, nàng mặc kệ cái trán đã tím bầm của mình, ôm lấy Vân Cẩm Thi mà bật khóc lên.

“Không việc gì đâu, ta mà chết đi thì có phải là làm cho mọi người ở đây rất vui lòng hay sao?” tiếng khóc ai oán của Băng Nhi làm Vân Cẩm Thi bừng tỉnh, đôi mắt trống rỗng của nàng dần dần khôi phục trở lại, phát hiện ra hai hung thần ác sát kia đã rời đi rồi. Cẩm Thi thở hắt ra, thân hình rũ xuống, ngã đúi xuống đất, nàng không ngừng ho, không chỉ ho ra máu mà dường như cả tâm can cũng muốn theo ra ngoài.

“Chủ nhân, người cố lên, vịn vào Băng Nhi này, chúng ta quay về phòng.” Băng Nhi vừa lau nước mắt vừa dìu Cẩm Thi đứng dậy. Hai người chậm chậm quay về căn phòng cũ nát của họ, vừa đi vừa chan hòa máu cùng nước mắt.

Vân Cẩm Thi nằm bẹp trên giường, mỗi một lần ho kéo theo cơn đau buốt ở ngực, vết thương trên tay cũng đau nhức vô cùng. Đôi tay trước đây cũng

đã bị thương rồi, nay lại vết thương chồng lên vết thương, vừa mới hơi động đây một chút sẽ ảnh hưởng đến chỗ xương bị gãy, làm nàng đau muốn chết.

Lúc này, Băng Nhi đang dùng khăn ẩm chườm lên lưng cho Vân Cẩm Thi, nhẹ nhàng xoa xoa. Nàng cũng nhận ra vương gia đã dùng toàn bộ khí lực của mình mà đối xử với một người trôi gà không chặt, như vậy có khác gì muốn dồn chủ nhân nàng vào chỗ chết đâu?

“Chủ nhân, sau này người đừng chống đối lại vương gia nữa, làm như thế chỉ thiệt cho người mà thôi...” Băng Nhi vừa nói vừa nức nở khóc, nước mắt của nàng dường như lúc nào cũng có thể chảy mãi không dừng vậy. Băng Nhi nhìn cái lưng trắng nõn của chủ nhân hôm nay toàn những vết bầm tím, trong lòng lại thấy đau xót. Các nàng chịu phận xa xứ, ngàn dặm xa xôi đến đây, ai ngờ lại có kết cục như thế này, nghĩ đến đây nước mắt Băng Nhi lại trào ra.

Đêm xuống, ở cái tiểu viện vắng vẻ không người để ý đến này càng thêm yên tĩnh, yên tĩnh đến quái dị, làm cho người ta thấy sợ hãi. Cửa sổ đã rách nát từ lâu, từng cơn gió lạnh ủa vào qua khe cửa. Vân Cẩm Thi nhìn sang Băng Nhi đang ngủ say bên cạnh mình, nàng kéo thêm chăn đắp lên người nàng hầu của mình, từng động tác lại làm cho nàng đau nhói, rơi vào tình trạng này, Cẩm Thi không thể không lo lắng cho mọi chuyện sau này. Rốt cuộc nàng nên làm gì đây? Trong vương phủ chẳng có ai quan tâm đến các nàng, để mặc kệ họ tự sinh tự diệt.

Vân Cẩm Thi cứ thế mơ mơ màng màng thiếp đi trong nỗi lo lắng, đến khi tỉnh lại thì trời đã sáng rõ rồi. Điều làm nàng không ngờ được là Tổng Dục lại phái y sư đến trị liệu cho nàng, còn kèm theo các dược liệu dùng để trị thương và bổ huyết nữa. Điều này làm Băng Nhi vui sướng vô cùng, nàng ta liên tục không ngừng nghỉ đi lại sắc thuốc, còn lại một mình Vân Cẩm Thi ở trong phòng. Cẩm Thi vừa vỗ vỗ đầu như muốn gọi ký ức quay về, vừa suy nghĩ đến hành động của An vương gia, cảm thấy người này thật là kỳ dị: vừa mới đánh trọng thương nàng xong, lại phái y sư đến trị liệu cho nàng, liệu có phải người này nhiều tiền quá không biết cách tiêu nên dùng cách này để đốt tiền không nhỉ?

Trong khi Vân Cẩm Thi còn đang chìm trong các suy nghĩ của mình thì Băng Nhi đã bung vào một khay đồ ăn, gồm một bát cháo loãng và một ít thức ăn chế biến cầu kỳ đặt lên bàn. Băng Nhi vừa sắp bát đĩa vừa nói: “Chủ nhân, phải một canh giờ nữa thuốc mới được, người cứ ăn sang trước đi đã, đã hai ngày nay người có được ăn uống ra hồn đâu.”

Vân Cẩm Thi vừa nghe Băng Nhi cảm râm bên tai vừa tự múc cá cho vào bát cháo, nhưng đột nhiên Băng Nhi kêu lên: “Ôi, Chủ nhân, người vẫn còn đang bị thương, để nô tỳ giúp người.” Dứt lời, liền lao tới giằng lấy bát cháo trên tay Vân Cẩm Thi làm cho nàng bị giật mình buông tay, chén cháo rơi xuống vỡ tan trên mặt đất. Băng Nhi sợ hãi vội quỳ xuống thỉnh tội, Vân Cẩm Thi cúi xuống an ủi và đỡ nàng ta đứng dậy thì một tiếng hét từ ngoài cửa vang lên: “Người đang làm gì thế?”

Lời còn chưa dứt, Tổng Dục đã tóm lấy nàng ném lên giường, lần ngã này làm cho nàng hoa hết cả mắt. Băng Nhi vội chạy đến đỡ chủ nhân mình ngồi dậy. Vân Cẩm Thi hoang mang nhìn gương mặt tối sầm của Tổng Dục, trong lòng tự hỏi: nàng có mắc tội gì đâu mà chưa sáng hẳn đã bức bội chạy đến đây rồi.

Tổng Dục thấy Vân Cẩm Thi đang nằm co thành hình chữ phiến (片 – hình người nằm xoay nghiêng tay ôm chân gác), hần nói: “Có vẻ như giáo huấn của ta ngày hôm qua chưa đủ đối với ngươi? Ta cảnh cáo ngươi: đừng tưởng ngươi là công chúa của Thanh Nham, đã được hoàng thượng khâm điểm cho thành trắc phi thì ta không làm gì được ngươi. Nếu ngươi đã một lòng tìm chết như vậy thì ta sẽ thành toàn cho ngươi. Ba ngày sau sẽ tiến cung ra mắt hoàng thượng, xong rồi ngươi muốn sống chết thế nào ta cũng mặc kệ!” Nói xong hần quay về phía Băng Nhi đáp cho nàng một cái: “Ngươi chăm sóc cho chủ nhân mình thế à? Phạt ngươi bị đánh hai mươi roi!”

Vân Cẩm Thi không hiểu tại sao Tổng Dục lại nói như vậy, bọn họ bị đối xử như thế này không hề có được một lời giải thích, cho đến khi nhìn thấy Băng Nhi bị hần đá ngã xuống sàn nhà, nàng mới thấy nộ hỏa công tâm.

Cẩm Thi bước đến nâng Băng Nhi ngồi dậy, hắt mặt lên nhìn Tổng Dục đầy giận dữ, khuôn mặt nàng cũng tối sầm giống y như hần. Người này thật là vô đoán, tự cao tự đại! Vân Cẩm Thi đang lâm vào tình trạng chưa nhớ ra mình là ai, vốn không muốn so đo gì với hần, nhưng tự nhiên lại bị hần mắng chửi, làm nàng cảm thấy vô cùng ủy khuất, rất không cam lòng.

Vân Cẩm Thi cố gắng lấy lại bình tĩnh, nàng lạnh lùng nhìn Tổng Dục, thản nhiên nói: “Nô tì đến từ phiên bang tiểu quốc, không có chút kiến thức gì. Nhưng quy củ này của An vương phủ đã làm cho người ta được mở rộng tầm mắt, mới làm vỡ một bát cháo thôi mà đã phạt đánh người ta như đánh chó, nếu chẳng may nô tỳ mà làm rơi vỡ ấm trà hay bát canh thì có lẽ là phải giải đến Đại Lý Tự nhỉ?” (chắc Đại Lý Tự ở đây giống như kiểu đồn cảnh sát hiện đại nhỉ? J)

Vân Cẩm Thi cảm thấy rất thoải mái khi thấy vẻ mặt sững sờ của Tổng Dục, nàng quay đi không nhìn hần nói tiếp: “Gia, thỉnh người đi mát mẻ, gia muốn chém muốn giết gì ta cũng được, nhưng trước hết hãy để nô tỳ được ăn đã. Nô tỳ dù muốn chết thì cũng muốn làm một con ma no.”

Bạn đang đọc truyện *Động Phòng Thất Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chọc Giận Vương Gia

Phải thừa nhận rằng hoàng gia này rất giàu có, thật nhiều linh đan, dược liệu, nên chỉ mất có ba ngày mà Vân Cẩm Thi đã khá lên rất nhiều: khuôn mặt

cũng dần hồng hào trở lại, miệng vết thương trên cổ tay trái cũng đã khép lại, không còn sưng nữa.

Mới sáng sớm, khi Vân Cẩm Thi vừa mới uống thuốc xong thì Triệu ma ma tìm đến: “Trắc phi, vương gia truyền cho gọi người đến gặp.”

Triệu ma ma nói với vẻ coi thường, mặt lạnh lùng nhìn lướt qua Cẩm Thi đang ngồi trên ghế. Lúc đầu cứ tưởng rằng đi theo vị công chúa này đến đây, gả cho vương gia là có thể an hưởng tuổi già, ai ngờ vị chủ nhân này lại chộc giận đến vương gia, làm cho bọn hạ nhân đi theo cũng gặp nạn luôn. Mặt cũng đã nhiều tuổi rồi, vậy mà vẫn còn bị sai xuống phòng bếp giúp việc, ngày hôm qua đã phải rửa toàn bộ bát đĩa, mãi tận đến nửa đêm mới được ngủ. Cứ nghĩ đến là Triệu ma ma lại càng tức, đến nỗi tối sầm cả mặt xuống.

Vân Cẩm Thi hơi sững sờ, còn chưa kịp nói gì thì Băng Nhi đã vội níu lấy tay nàng mãi không rời, mặt mũi tái nhợt đi, cứ như thể nàng sẽ một đi không quay lại không bằng.

“Băng Nhi, yên tâm đi, sẽ không sao đâu mà.” Vân Cẩm Thi vỗ nhẹ lên tay Băng Nhi mu bàn tay, an ủi nàng ta.

Trải qua mấy ngày ở cùng nhau, nàng cũng biết sơ qua về thân thế của vị An Viễn công chúa này: cũng chẳng phải là cành vàng lá ngọc gì cả, chẳng qua là hoàng đế của Thanh Nham quốc muốn lấy lòng Xích Vũ quốc mà nhận một nữ tử trong dân gian làm nghĩa muội, sắc phong thành công chúa. Còn về thân thế trước khi tiến cung của Vân Cẩm Thi là gì thì Băng Nhi cũng không biết. Vân Cẩm Thi than thầm, đoán rằng có lẽ mình cũng chỉ là dân đen tầm thường, đi làm nô tỳ cho người ta, rồi bị nhận làm công chúa mà gả đến cho vương gia bạo ngược này mà thôi. Dù sao ở lại đây cũng là số khổ thôi, chi bằng nàng sẽ làm cho vị vương gia này cấp cho nàng một tờ hưu thư, lúc ấy nàng sẽ được tự do, muốn làm gì thì làm. Nàng đâu có phải là một công chúa chính thức đâu mà phải lo đến thể diện của quốc gia! Nàng cần gì phải sợ Tổng Dục chứ, vương gia cái cóc khô gì, nếu hấn cứ ngược đãi nàng thì nàng sẽ quật tung cả An vương phủ này lên, tốt nhất là làm cho Tổng Dục tức điên lên mà đuổi nàng ra khỏi vương phủ.

“Chủ nhân...” Băng Nhi thấp thòm lo âu, níu lấy Vân Cẩm Thi, nàng ta run lên vì sợ vì nàng vẫn nhớ vị vương gia này đã đối xử với chủ nhân mình như thế nào. Mà hôm qua chủ nhân nàng vẫn tỏ thái độ đờ đẫn đối nghịch với hấn, bây giờ tìm gặp, không biết hấn muốn hành hạ người ta đến thế nào đây.

“Băng Nhi, không phải lo sợ, ta muốn xem xem An vương gia sẽ đối xử với ta ra sao.” Vân Cẩm Thi vừa nói, vừa bước ra khỏi phòng, đi theo Triệu ma ma, đến thư phòng của Tổng Dục.

Chấn thương cũ vẫn chưa khỏi hẳn, làm cho Vân Cẩm Thi đi lại hết sức khó khăn. Tuy miệng vết thương trên trán và tay đã kết vảy, nhưng chúng đã lưu lại một vết tích ghê gớm trên làn da trắng nõn của nàng, mỗi khi nhìn thấy chúng, nàng lại nhớ đến cảnh bị ngược đãi cách đây ba ngày.

Đây là lần đầu tiên Vân Cẩm Thi được chiêm ngưỡng cảnh trí trong An vương phủ: có đình đài lầu các, có cây cầu nhỏ vắt qua hồ nước làm cho phong cảnh vừa lịch sự tao nhã mà cũng vẫn có vẻ uy nghiêm, cao quý.

“Chủ nhân, An vương phủ này cũng thật lớn và thật xinh đẹp a.” Băng Nhi bị cảnh đẹp trước mắt hấp dẫn, nàng quay ngang quay dọc nhìn ngó, dường như đã quên mất tất cả mọi lo lắng trước đây.

Tiếc rằng Vân Cẩm Thi chẳng có lòng dạ nào mà thưởng thức cảnh đẹp, ánh mắt của nàng nhìn về phía thân ảnh cao lớn đang đứng bên cạnh cái ao thả cá kia. Là phúc, không muốn cũng sẽ đến; là họa, muốn tránh cũng không được, dù sao đã đi đến đây rồi thì không thể lùi bước, nàng không thể thua cái đồ tự cao tự đại kia được. Nghĩ đến đây, Vân Cẩm Thi dứt khoát bước nhanh về phía trước.

“Vương gia, Vân trắc phi đã đến ạ.” Quản gia cung kính bẩm báo với Tổng Dục.

“Ừ.” Tổng Dục lạnh lùng lên tiếng, khẽ gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Lý quản gia hiểu ý An vương gia, liền dẫn Vân Cẩm Thi lại gần. “Vân Chủ nhân, đây là những món quà do vương gia chuẩn bị để dâng tặng hoàng thượng. Theo như quy củ thì hôm nay vương gia và người cùng nhau tiến cung ra mắt hoàng thượng, hoàng thượng đã cho chuẩn bị xong gia yến chờ người. Vương gia ra lệnh: lễ vật của Thanh Nham quốc dâng lên hoàng thượng phải có thành ý, nên không thể sơ sài được, xin người xem qua một lượt, xem còn thiếu gì nữa để bổ tâu cho người đi chuẩn bị.”

Trước mắt nàng là một pho tượng Quan Âm bằng ngọc cao chừng một thước (khoảng 40cm). Thật là một pho tượng vô cùng tinh xảo a, đáng tiếc, đáng tiếc. Vân Cẩm Thi thầm nghĩ, trên mặt hiện lên nụ cười gian xảo. Nàng cầm pho tượng Quan Âm lên ngắm nghía, thế nào mà trượt tay một cái, tượng ngọc rơi xuống đất vỡ tan tành.

“Ồi chao, ta quên mất tay của ta mấy hôm trước bị một gã bạo ngược dẫm lên làm cho bị thương, bây giờ vẫn còn chưa khỏi. Thật tiếc pho tượng ngọc Quan Âm này quá, nhưng không sao, dù sao đây cũng là lễ vật của Thanh Nham quốc ta cống tặng cho hoàng thượng. Lý quản gia, mau thu dọn những mảnh vỡ này lại, khi nào hoàng thượng hỏi đến, ta sẽ tâu trình rõ ràng với hoàng thượng sau.”

Băng Nhi hoảng sợ tròn mắt nhìn, cái miệng há ra rõ to đến quên cả khép lại, tuy nàng biết tay chủ nhân mình chưa hồi phục nhưng đâu có nghĩa là không cầm được pho tượng ngọc Quan Âm ấy, rất rõ ràng là chủ nhân cố ý trêu tức vương gia.

“Ồ, đây không phải là đồ sứ ba màu đời Đường hay sao?” Vân Cẩm Thi tươi cười, nhẹ nhàng đi đến nhìn chiếc bình sứ cổ trên bàn, nàng giơ tay vuốt nhẹ lên thân bình, làm bầm không thành tiếng: “Thật đúng là vật phẩm trân quý, vương gia thật là rất chu đáo a.”

Nói rồi, Vân Cẩm Thi mỉm cười, rút tay về, nhưng vì ống tay áo quá rộng, mà nàng hành động lại nhanh quá nên lúc rút tay về thì cũng cuốn theo chiếc bình sứ làm nó rơi xuống đất, chịu chung số phận với tượng ngọc Quan Âm.

Lần này thì Băng Nhi có thể khẳng định rằng chủ nhân nàng hoàn toàn cố ý. Lý quản gia đứng bên cạnh sợ đến toát mồ hôi hột, vừa rồi lão đã phải hét

các mảnh vỡ của pho tượng ngọc Quan Âm, bây giờ lại đếm chiếc bình sứ ba màu đời Đường này nữa.

“Vương gia, người không để ý rồi, tuy rằng mọi vật phẩm này đều rất trân quý, nhưng thật là dễ vỡ.” Vân Cẩm Thi liếc mắt nhìn bóng lưng Tống Dục, rồi đảo lại trên mặt bàn, nàng nhìn thấy một đóa Thiên Sơn tuyết liên. (Thiên Sơn tuyết liên: cái này ai hay đọc truyện chương thì biết, miễn cho tại hạ không chuyển hẳn sang nghĩa Tiếng Việt □).

“Ồi, đây là một đóa Thiên Sơn tuyết liên rất lớn a, quả đúng là cực phẩm trong cực phẩm.” Vân Cẩm Thi vừa nói, vừa cầm lấy tách trà trên bàn hóp một ngụm.

“Ái chà ..., ôi trà nóng quá!” Thế là một đóa Thiên Sơn tuyết liên trân quý cứ như vậy mà bị tưới đẫm nước trà.

“Vân Chủ nhân, người cẩn thận một chút a, đây chính là trân phẩm mà Nhà Phiên tiến cống!” Lý quản gia cuống quýt nói, có điều đã không còn kịp nữa rồi.

“Ồi, làm sao bây giờ? Sao lại thế nhỉ? Trân phẩm đến từ Nhà phiên...” Vân Cẩm Thi vờ kinh sợ nói, đưa hộp gấm đựng tuyết liên đến trước mắt Lý quản gia.

“Ngươi làm loạn lên như thế đã đủ chưa?” Thanh âm băng lạnh vang lên, Tống Dục mạnh mẽ xoay người lại, ánh mắt đảo từ những mảnh vỡ trên nền nhà đến đóa Thiên Sơn tuyết liên trên tay Lý quản gia, trông mắt ánh lên vẻ nham hiểm. Hắn vươn tay tóm lấy cổ họng của Vân Cẩm Thi: “Tiện nhân này, nếu ngươi đã muốn chết, thì ta sẽ thành toàn cho ngươi!”

“Ồi, có người muốn giết tôi!” Vân Cẩm Thi liền cảm thấy trước mắt tối sầm một mảng, khó thở, đứng không vững nữa, nhưng nàng vẫn kiên cường trợn mắt nhìn Tống Dục, đôi tay theo bản năng đập đập vào cánh tay hắn.

Có điều, càng ngày nàng hít thở càng khó khăn hơn, khuôn mặt dần dần đỏ bừng lên, đôi tay đang đánh Tống Dục cũng dần dần yếu đi, nhưng ánh mắt vẫn quật cường, kiêu ngạo như cũ.

“Vương gia, cầu xin người hãy buông chủ nhân ra!” Băng Nhi chợt tỉnh từ cơn hoảng sợ, nàng vội quỳ xuống, nắm lấy chéo áo của Tống Dục mà dập đầu cầu xin: “Vương gia, người đại nhân đại lượng không cần chấp với hạng tiểu nhân làm gì, xin người hãy bỏ qua cho chủ nhân!”

Sát khí trong mắt Tống Dục nhạt dần đi, hắn khinh bỉ nhìn Vân Cẩm Thi đang sắp sửa hấp hối, hừ lạnh một tiếng, buông tay, lạnh lùng nói: “Tiện nhân, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, đừng tưởng rằng ngươi do hoàng thượng khâm điểm người thì ta sẽ không dám trị ngươi. Ngươi đâu, mạng nàng ta về hậu viện, từ nay về sau không được phép rời khỏi một bước nào. Nếu nàng ta không muốn làm vương phi, vậy thì hãy làm thị thiếp đi!”

Trời ạ! Băng Nhi nghe xong thì hoàn toàn ngã quỵ xuống đất. Thôi, thế là hết! Mấy ngày nay, nàng cũng nghe ngóng được tình hình trong vương phủ, cũng hiểu được đại khái về hậu viện của An vương phủ. Thị thiếp trong phủ đông đúc chừng mấy trăm người (kinh quá!), chẳng thua gì hậu cung của hoàng đế, có điều thân phận của những thị thiếp này cũng chẳng hơn gì những nha hoàn, người hầu là mấy, thế nên không chiếm được sự sủng ái thì sống cũng như đã chết mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Động Phòng Thất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Thân Là Thị Thiếp

Edit: Chị Bích Dao

Vân Cẩm Thi không hề cảm thấy hối hận hay khổ sở vì quyết định của Tống Dục, thậm chí nàng còn cảm thấy nhẹ nhàng, được tự do. Hai người bọn họ cùng nhau quay trở về cái hậu viện nhỏ bé và tiêu điều, heo hút kia.

Vân Cẩm Thi xoa nhẹ nhàng lên vết bầm trên cổ, Tống Dục đáng khinh kia, thật là muốn giết nàng hay sao mà xuống tay độc ác thế. Có điều bây giờ nàng cảm thấy dễ thở hơn nhiều rồi, hít một hơi không khí tươi mát đầy phổi, Vân Cẩm Thi cảm thấy vô cùng thoải mái. Nàng vươn thẳng lưng, hào sảng vỗ lên vai Băng Nhi:

“Băng Nhi, sao cứ khóc mãi thế? Nước mắt của ngươi quá là nhiều a. Cuộc sống như vậy không phải là tốt hay sao? Chúng ta cũng không phải ngày nào cũng chạm mặt gã Tống Dục đáng ghét kia, từ nay về sau chúng ta sẽ nương tựa lẫn nhau mà sống, cho đến một thời gian sau Tống Dục đã quên chúng ta rồi thì ta lập tức tìm cách rời khỏi vương phủ, ra ngoài sống cuộc sống tiêu dao tự tại, như vậy không tốt sao?”

“Chủ nhân ... Người có biết cuộc sống nơi hậu viện khổ cực đến thế nào không? Chẳng lẽ người thực sự rời bỏ cuộc sống chốn ảm đạm mà đi chịu khổ như thế này sao? Nếu như... Nếu như người thật sự đã có quyết định này thì Băng Nhi chỉ sợ từ nay về sau sẽ không có cách nào ở lại bên người nữa.”

Có lẽ tại thời điểm mà nàng đến An vương phủ, nhìn thấy những cảnh hoa lệ kia thì Băng Nhi đã hạ quyết tâm rồi, mục tiêu của nàng chính là cuộc sống ấm no, nhàn nhã chứ không phải làm kiếp trâu ngựa cho người khác sai khiến. Triệu ma ma đã nói đúng: đừng có trông đợi vào Chủ nhân mà phải dựa vào chính bản thân mình. Mỗi một người đều có cách sống riêng của mình, nàng vốn từ đến lớn đều ở trong hoàng cung, nếu sau này mà Vân Cẩm Thi có thể ly khai khỏi vương phủ, sống cuộc đời phiêu bạt nắng gió thì nàng không thể nào chịu được.

“Băng Nhi, người...” Chỉ trong một tích tắc, Vân Cẩm Thi đã hiểu ra cơ sự. Thì ra muốn sống cuộc sống người người nương tựa lẫn nhau mà cũng khó khăn đến thế, cái yêu cầu đơn giản và tối thiểu nhất của Băng Nhi mà nàng cũng không thể thực hiện được. Có lẽ ngay từ lúc ban đầu, tiểu nha hoàn xấp xỉ tuổi của nàng này cũng chỉ biết cứ trung thành với nàng đã, nàng ta lại là người không có đảm lược gì, nên chưa dám tự mình chọn lấy một con đường mà đi. Thôi kệ, mọi chuyện đều không thể cưỡng cầu được, chỉ cần nàng ta vẫn còn đang chọn mình là được rồi.

“Băng Nhi, thôi đừng dọn dẹp nữa, người chỉ cần gấp riêng ra cho ta hai bộ quần áo màu là được rồi. Còn lại quần áo và đồ trang sức thì ta cho người, có thể từ nay về sau người không còn ở bên cạnh ta nữa thì ta vẫn hy vọng chúng ta sẽ là những chị em tốt của nhau. Trước đây, người theo hầu ta, ta chỉ mang lại cho người những lo lắng, bất an, thế nên giờ này ta cũng chỉ có thể đền đáp lại người thế này được thôi.” Vân Cẩm Thi vô cùng bình tĩnh nói.

“Chủ nhân...” Trong lúc phút chốc, Băng Nhi trong mắt lại ngập nước.

“Kia nha đầu ngốc, tại sao lại khóc? Từ nay về sau người ở một mình thì phải nhớ là lúc nào cũng phải kiên cường, vì những khó khăn trước mắt người còn rất rất nhiều.” Vân Cẩm Thi nhẹ nhàng lau nước mắt cho Băng Nhi.

Cứ như vậy, Vân Cẩm Thi và Băng Nhi cuối cùng đã hai người rẽ về hai ngã đường khác nhau, lựa chọn ấy mang lại nỗi buồn hay niềm vui cho họ thì phải chờ một quãng thời gian rất dài sau này mới biết được. Hai người bọn họ cứ tưởng rằng lần chia tay này là mãi mãi không gặp lại, nhưng chẳng ai ngờ, trong tương lai không xa bọn họ đã bị cuốn vào một hồi gió tanh mưa máu, mãi cho đến khi tất cả đã kết thúc, nghỉ lại ngày hôm nay thì quyết định của bọn họ thật là đúng đắn.

.....

Ban đêm, trong đại điện của An vương phủ đèn đuốc sáng trưng, tiếng đàn, tiếng nhạc réo rắt.

“Ôi nhìn xem kia, ai làm cho nhị ca của ta giận dữ thế kia?” Tống Húc vừa cười vừa hỏi Tống Dục.

Đáy mắt Tống Dục lóe lên một tia sắc lạnh, hần giả vờ như không có chuyện gì xảy ra cười nói: “Tam đệ thật đa tâm, ta đây có thể có chuyện gì chứ?”

Tuy hai người là anh em cùng cha khác mẹ, nhưng đã sinh ra và lớn lên trong Hoàng gia, bọn họ đều hiểu được rằng thâm tình ruột thịt trong cung là điều vô cùng xa xỉ. Thân là người của Hoàng gia, không thể nào có được tình thâm thù tặc như những nhà bình dân, mà chỉ có những toan tính và hãm hại nhau mà thôi.

“Nhị ca, mấy hôm nữa Bắc Cương sẽ cống nộp 30 vũ nữ danh tiếng, hãy để ta lựa chọn cho huynh mười người đứng đầu, thế nào huynh cũng sẽ vừa lòng, được không?”

Tống Húc nhìn thấy vẻ giận dữ trên khuôn mặt của Tống Dục thì cười thầm trong lòng. Vốn là từ sáng sớm nay hắn đã vào hoàng cung, cùng với hoàng thượng ngồi chờ An vương gia Tống Dục cùng với trắc phi Vân Cẩm Thi vào cung dự yến, nhưng mặc cho hai huynh đệ họ chờ đợi đến tận trưa mà chẳng thấy ai, mãi sau này mới nghe được tin An vương gia đã phế truất trắc phi. Hoàng thượng đã vô cùng tức giận, có điều chỉ là tức giận suông mà thôi, vì hiện nay Hoàng thượng vẫn có phần kiêng kỵ Tống Dục. An vương gia nắm giữ binh quyền trong tay, các tướng lĩnh trong quân đội cũng là tâm phúc của Tống Dục. Thế cho nên hiện tại hoàng thượng vẫn không thể công khai đối đầu với Tống Dục được, mà chỉ vụng trộm sau lưng, điều này các huynh đệ bọn họ đều hiểu rõ ràng, dù sao đã sinh ra trong Hoàng gia thì những mâu thuẫn này là không thể tránh khỏi.

“Ý tốt của Tam đệ, vì huynh tâm linh, có điều ta không có phước được hưởng, những mỹ nhân kia không phải là ân điển của hoàng thượng ban cho tam đệ hay sao? Tam đệ người mấy năm nay quả là tài không đợi tuổi, liên tục lập công lớn, thăng trước người mới bình định được phản loạn ở Bắc Cương, không chỉ nói mấy nữ nhân này, dù cho là vạn lượng hoàng kim cũng xứng đáng. Ta làm sao có thể tranh giành với người?”

Tống Dục cười lạnh trong lòng, Tam Đệ của hắn đã không còn là một cậu bé con suốt ngày lêu đẹo theo đuôi hắn nghịch ngợm ngày xưa nữa rồi, Tống Húc bây giờ đã trưởng thành, có thể đứng ngang hàng với hai ca của mình, điều này hắn cũng đã đề phòng từ sớm, nên cũng đã bố trí tai mắt bên người Tống Húc.

“Ha ha... Nhị ca cần gì phải câu nệ tiểu tiết như thế? Ta nói được thì sẽ làm được, những điều tốt đẹp muốn chia sẻ cho huynh đệ mình thì có gì là sai chứ? Chẳng lẽ nhị ca đã quên ngày xưa còn bé ta và huynh cùng nhau trốn khỏi cung, tìm chỗ uống rượu thưởng hoa hay sao? Ha ha!”

Tặng mỹ nhân cho hắn cũng chính là đang trêu chọc hắn, nếu chỉ có mấy người đàn bà mà cũng không buông tay được thì làm sao có thể cùng hắn tranh đoạt giang sơn? Có điều cũng nên cho Tống Dục một chút mặt mũi, để hắn chỉ coi mình là một tiểu tử chưa ráo máu đầu thích trêu đùa mà thôi.

Tống Dục nghe những lời này, mắt hắn khép lại, nâng chén rượu lên uống cạn một hơi. Hừ, muốn mượn cơ hội này để làm nhục hắn sao? Không dễ dàng như vậy đâu. Có điều trong lúc này cứ tạm thời làm cho Tống Húc được chiếm một chút tiện nghi, nhưng sau này đừng có mơ lặp lại điều này nữa. Nghĩ rồi, Tống Dục tiếp tục cúi đầu, lặng lẽ uống rượu.

Tống Húc thấy hắn không hề có chút phản ứng gì, vội mừng thầm trong lòng, đôi mắt phượng tà mị híp chặt lại thành một đường chỉ mảnh dài, che đi ánh sắc lạnh vừa lóe lên, khóe miệng nhếch nhếch cười, cao giọng hỏi:

“Nhị ca, chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, chỉ là mấy phụ nhân thôi. Thật ra là ta cũng có chút tư tâm trong đó khi nói huynh đệ có thứ tốt thì cũng nên chia sẻ.

nếu một ngày nào đó huyng tìm được Tô Mộ Nghiên thì cũng cho ta cùng ném thù tư vị của đệ nhất mỹ nhân của Xích Vũ quốc một chút xem sao?”

Lời của Tổng Húc còn chưa dứt, mà không khí trong trong đại điện như đông đặc lại, hàn khí từ Tổng Dục thật dọa người, đôi mắt hấn ánh lên lửa giận.

Nhưng Ninh vương gia Tổng Húc lại chẳng có chút sợ hãi nào, khuôn mặt vẫn giữ mãi vẻ tươi cười, trong lòng hấn đang cười thầm: Tô Mộ Nghiên vĩnh viễn là điểm yếu của Tổng Dục. Cho dù An vương gia của Xích Vũ quốc đối với người ngoài lãnh khốc vô tình, tâm ngoan lạt thủ đến thế nào thì Tô Mộ Nghiên vẫn mãi mãi là nhược điểm của hấn. Nắm được trong tay điều này thì làm sao phải sợ hấn nữa? Nghĩ đến điều này, trong mắt Tổng Húc ánh lên vẻ vui vẻ và có cả nét thâm trầm.

Còn Tổng Dục thì chăm chú nhìn Tổng Húc một cách giận dữ, đôi tay nắm lại thành quyền, chỉ muốn nhào tới đánh đấm hấn một hồi, rồi tiếp tục hành hạ cho hả bớt nỗi giận này. Hấn không cho phép bất cứ ai có thể xúc phạm đến Tô Mộ Nghiên của mình, Mộ Nghiên trong lòng hấn luôn luôn là thượng đài của sự thánh khiết.

Trong nháy mắt, hai huynh đệ Tổng gia trong lòng đều dậy sóng.

“Quả thật là không ngờ tam đệ ngươi càng ngày càng lớn mật. Có điều vi huynh cũng khuyên ngươi một câu: có nhiều điều không thể ăn bậy, làm bừa được, cho dù là một chút hay có bất cứ tư tưởng nào thì cũng là không được phép!” Tổng Dục nghiêm lạnh cất tiếng, tuy trên khuôn mặt hấn không có biểu lộ gì nhưng trong thanh âm lại ẩn hiện vẻ uy nghiêm không thể chối bỏ được.

Tổng Húc cũng không phải là kẻ có lá gan chuột nhắt, hấn hơi nhếch khóe miệng, cất tay nâng chén rượu hướng về phía Tổng Dục, mỉm cười, nhấp một ngụm rượu rồi chán nản nói: “Rượu tuy ngon, nhưng tiếc là lạnh quá nên mất đi hương vị. Thật là đáng tiếc a, nếu nhị ca không đáp ứng thì cũng không cần phải giận dữ như vậy, tiểu đệ ta từ nay về sau tuyệt sẽ không giữ ý niệm ấy trong đầu là được chứ gì. Còn nữa, mỹ nữ Bắc Cương là những người có những người có dáng vẻ rất nóng bỏng, công phu rất cao, có thể mang lại nhiều niềm vui cho nam nhân. Đạo này tâm tình của nhị ca rất kém, ta muốn tặng tất cả bọn họ cho huynh!” Tổng Húc vừa nói vui, vừa nói sang chuyện khác.

Có điều, trong lòng hai người đều rõ mười mười ý tứ của kẻ kia là gì, nhưng vì việc lớn nên có thể xuống thang, đặt lợi ích lên trên hết. Thế nên Tổng Dục cũng không khách sáo nữa, hấn cười to nói: “Ha ha, nếu đã như thế thì vi huynh cung kính không bằng tuân lệnh!”

Hai huynh đệ đều có tâm sự riêng nên chẳng ai nói gì nữa cả, chỉ lẳng lặng uống rượu trong cảnh kẻ cười, người khóc.

Sau mấy chén đối ẩm, hai người đều hướng ánh mắt lên vũ đài đang có mỹ nữ nhảy múa, nhưng tâm trạng hai người bọn họ đều đang có những toan tính riêng tư của mình. . .

Bạn đang đọc truyện *Động Phòng Thất Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Danh Sách Được Xuất Phủ

Edit: Chị Bích Dao

Tiết trời vào thu thật tiêu điều, hiu hắt, chỉ có qua một đêm thôi mà lá trên cây đã thay màu, từng chiếc lá vàng rơi rụng xuống mảnh sân, làn gió thu hiu hiu thổi, như thổi cả vào lòng người từng đợt, từng đợt lạnh lạnh. Hình như tiết trời thu này thật hợp với vẻ ai oán của các nữ tử trong hậu viện của An vương phủ này!

Hàng ngày, những người hầu trong vương phủ đã phải dậy từ canh ba, họ quét dọn đám lá vàng rụng đầy sân thành những đống nhỏ như những mô đất để chờ những người chuyên đi gom rác đến dọn đi.

Mùa hè vừa rồi, An vương phủ đã cho quét lại vôi ve một loạt từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, khắp nơi đều là tường đỏ mái ngói xanh lục thật là rực rỡ, mái ngói Lưu Ly như hợp với mảnh trời xanh ngắt mùa thu tạo thành bức tranh tuyệt đẹp. Trong phủ, những người hầu luôn luôn bận rộn với nhiệm vụ của mình.

Nhị đệ An vương gia của đương kim hoàng đế là một người lợi hại, tinh thông võ nghệ, lúc tân hoàng đế vừa mới đăng cơ, một mình hấn đã thống lĩnh trăm vạn đại quân đi tiêu diệt đám phản loạn của Thanh Nham quốc, công trạng và thanh danh của hấn không ai sánh bằng. Còn hấn trời sinh vẻ tuấn mỹ, cho nên các đại thần trong triều cũng hay nịnh nọt hấn bằng cách cống nạp cho hấn những mỹ nữ tuyệt sắc mà họ có, An vương gia cũng chẳng chối từ một ai, thu nhận hết (kinh quá!). Do vậy mà trong An vương phủ thế thiếp nhiều không sao kể hết, nhưng chưa có một ai được hấn cưới làm trắc phi! Thế mà, nửa năm trước đây khi hấn quyết tâm muốn cưới một người làm trắc phi, nhưng ngay trong ngày đại hôn, tân nương từ lại cất cổ tay tự sát trong kiệu hoa, báo hại hấn đã trở thành chuyện cười của cả kinh thành, thậm chí cả Xích Vũ quốc trong lúc trà dư tửu hậu.

Nhưng người ta cũng không hề ngờ được rằng vị trắc phi này đã làm gì chọc giận vương gia hấn, mà chỉ trong vòng ba ngày đã bị hấn phế truất, coi là thị thiếp, tống vào hậu viện không có người hầu hạ. Có điều ai ai cũng biết An vương gia là người phong lưu thành tính, đến đương kim hoàng đế mỗi khi nghe nói đến đều chỉ cười trừ cho qua, thậm chí còn thỉnh thoảng ban thưởng cho hấn vài mỹ nhân được phiên bang cống nạp.

Cũng chính bởi vì An vương gia không hề cự tuyệt một ai hết nên số lượng cơ thiếp trong vương phủ mới nhiều đến thế, mà theo thời gian số lượng này cứ ngày càng tăng lên, điều này cũng làm cho địa vị cơ thiếp trong phủ vô cùng thấp kém. Lúc đầu còn được mỗi người một cung viện riêng, xung quanh còn có kẻ hầu người hạ, về sau này thì địa vị cũng chỉ hơn nha hoàn một chút là mỗi tháng có thêm khoản tiền tiêu vặt, sau này nữa thì còn không bằng cả nha hoàn, bị người trong phủ nhục mạ. Trong vương phủ, chỉ có vài người được sủng ái là may mắn, sống sung sướng, có kẻ hầu người hạ ở bên, còn những cơ thiếp không được sủng ái trong phủ thì phải làm những việc nặng nhọc để duy trì cuộc sống của mình.

Về phần An vương gia mỗi khi triệu người đến thị tẩm, cũng chẳng thêm để ý đến khuôn mặt của người đó. Trên đời này, người hẳn để ý chỉ có duy nhất là Tô Mộ Nghiên mà thôi, còn những nữ nhân khác chỉ là công cụ cho hắn tiết dục và làm ấm giường mà thôi. Nhưng nếu có ai đó trông giống giống như Tô Mộ Nghiên thì sẽ có được sự chú ý của Tống Dục, lúc đó có thể một bước lên trời. Thế cho nên các cơ thiếp ở đây ai ai cũng chịu khó sưu tầm những thông tin về Tô Mộ Nghiên nhằm tạo ấn tượng sâu sắc với An vương gia. Họ cũng chịu khó luyện kỹ thuật ca múa, tận lực tranh giành mọi cơ hội, cho nên trong An vương phủ đại viện này cũng giống như hậu cung của hoàng đế hậu cung vậy: mình tranh ám đấu, mọi nơi đều là âm hiểm, cuộc chiến của các nữ nhân dù không có binh đao nhưng cũng vô cùng khắc nghiệt!

Trong đình viện hun hút sâu thẳm này không biết đã chôn vùi bao nhiêu huyết lệ của nữ nhân. Đừng tưởng cứ nhìn những viên gạch lát màu xanh này là đẹp, nào có ai biết được rằng dưới mỗi phiến đá xanh ấy chính là máu, đến mức mà mùi phấn son cũng không che được mùi tanh của máu, cho dù Phật pháp vô biên phổ độ vô vàn chúng sinh cũng không độ trì cho hết được những cô hồn dã quỷ ở đây. (kinh quá, thế này ai mà dám ở?)

Không biết đã có bao nhiêu nữ tử trẻ tuổi, chỉ vì ham một chút hư vinh mà hãm thân trong chốn này, có mấy ai là có thể leo được đến một địa vị cao đầu, họa chăng chỉ đếm được trên đầu ngón tay mà thôi. Thậm chí có người còn chưa kịp hưởng chút vinh hoa phú quý nào thì đã chết một cách không minh bạch, hoặc là chẳng có ai để nương tựa, cứ cô độc mà sống trong phủ đến hết quãng đời còn lại. . .

Nơi này cứ vài tháng lại được bổ sung thêm một vài cơ thiếp, nếu không phải là mỹ nữ thì Lý quản gia sẽ cho xuất phủ vì dù sao trong hậu viện cũng đã có quá nhiều rồi, những người này giữ lại chỉ thêm tốn cơm tốn gạo mà thôi. Hoặc là những cơ thiếp mà trong vòng nửa năm không được triệu thị tẩm thì cũng được cho xuất phủ. Cũng có người vô cùng ngoan cố, cứ chầu chực ở trước cửa hy vọng sẽ được An vương gia sủng hạnh, những người này tuy không có nhiều, nhưng có lần đã xảy ra vào đúng lúc vương gia đang trong cơn giận dữ, kết quả là lửa đổ thêm dầu, hắn đuổi hết thảy: từ thị thiếp đến quản gia. Từ đó về sau không ai dám mềm lòng cho phép họ nán lại thêm, dù có khóc lóc cầu xin thì cũng vẫn không thay đổi được điều gì. Thật ra những thị thiếp này trước khi xuất phủ đều đã được cấp cho một số tiền kha khá, nhưng các nàng trong tâm tưởng luôn muốn trèo cao nên chẳng ai chịu buông tay cả.

Lúc này đây Lý tổng quản đang mang danh sách những người xuất phủ lần này đến thư phòng trình An vương gia. Trong thư phòng, Tống Dục đang tập trung suy nghĩ đến việc ngăn chặn lũ lụt ở Giang Nam, hắn ngồi im lặng trên ghế lim chạm khắc hoa lá, đôi mắt khép hờ, những ngón tay thon dài trắng trẻo gõ gõ xuống mặt bàn đang bày đầy văn phòng tứ bảo rất có nhịp điệu, sau lưng hắn là khóm hoa hướng dương đang nở rộ. Thân hình cao lớn, dung nhan tuấn mỹ, hài hòa với khóm hoa, thật đúng với câu: quân tử như ngọc! (nhưng lòng dạ đen tối!)

Thị vệ thân cận Tôn Tân của An vương gia đang đứng phía sau hắn như một pho tượng đồng. Bên cạnh thư án được thiết kế là nơi treo tranh, có đến khoảng vài chục bức tranh, sát bên cạnh là cảm án được chạm trổ văn hoa một cách khéo léo, bên trên có đặt một chiếc cổ đàn.

Xung quanh trong thư phòng là những giá sách bằng gỗ tử đàn, có rất nhiều thư tịch quý, ngoài ra còn có rất nhiều đồ cổ và châu ngọc trân quý.

Lý tổng quản đang cầm danh sách xuất phủ đợt này đứng ở bên ngoài cửa, cũng không dám tự ý bước vào, chỉ dám ở ngoài nhìn trộm vào trong phòng, hắn chợt nghe thấy thanh âm lãnh đạm của An vương gia vang lên: “Có chuyện gì?”

Lý tổng quản không dám chậm trễ, vội bước vào, hai tay dâng lên bản danh sách kia, Tôn Tân tiếp lấy còn Lý tổng quản lại khom thân lui lại đằng sau mấy bước: “Đây là danh sách xuất phủ đợt này, nô tài mang đến trình gia xem qua.”

Tống Dục nhìn lướt qua bản danh sách được viết trên giấy vàng trên tay Tôn Tân, lọt vào mắt hắn là cái tên Vân Cẩm Thi, làm trong tâm hắn mấy động một cái.

Cái tên này, hình như hắn đã nghe qua ở đâu rồi nhỉ, sao bỗng dưng lại cảm thấy có phần quen thuộc. . . (bó tay với anh này!)

“Vân Cẩm Thi. . .” Tống Dục nhắc lại cái tên này, hắn nhíu mày hỏi: “Có phải là đã từng được thị tẩm không?”

Lý tổng quản vừa nghe hắn hỏi, lập tức trên trán đầm mồ hôi, hắn liếc trộm nhìn nét mặt của Tống Dục, vội vã đáp lời: “Bẩm vương gia, đã từng thị tẩm qua.” Hắn thầm nghĩ trong lòng gia quả thật là lãnh khốc vô tình, người đã từng hoàng thượng ban cho làm trắc phi, vậy mà hôm nay đã không còn lại trong trí nhớ nữa rồi. Có điều Vân Cẩm Thi đã đề nghị với hắn cho tên mình vào danh sách xuất phủ đợt này, hắn đã mềm lòng mà đồng ý vì cho rằng vương gia hẳn đã quên mất nàng từ lâu rồi, nhưng vẫn cẩn thận ghi tên nàng ở một chỗ rất khuất trên bản danh sách. Giả sử như lúc này đây vương gia đột nhiên nhớ ra nàng thì chẳng những nàng không xuất phủ được, còn hại hắn đắc tội với vương gia.

“Tên này là do ai đề cử?” Tống Dục nâng chiếc chén sứ men trắng tinh lên, nhấp một ngụm trà, ánh mắt liếc nhẹ lên cái tên kia một cái.

“Bẩm. . . Vương gia, tên là. . . do chính nàng đề nghị.” Lý tổng quản vừa đáp vừa run rẩy đến mức giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn trên mặt hắn.

“Ừ. . .” Tống Dục ừ hừ một tiếng rồi im lặng.

“Gia. . .” Lý tổng quản không thể đoán được hiện tại An vương gia đang suy nghĩ như thế nào, hắn cắn răng chờ đợi mở miệng hỏi: “Hay là để nàng ở lại?”

“Không cần!” Tống Dục phục hồi tinh thần, nhìn Lý tổng quản phát phát tay áo, hần cũng chẳng hề nghĩ đến nữa, chẳng qua chỉ là một cái tên khá vắn vè mà thôi!

Lý tổng chỉ là kẻ làm thuê đơn thuần, cuối cùng cũng nhẹ nhàng thờ ra, hần vụng trộm lau cái trán đầy mồ hôi, hai tay đón lại bản danh sách khom người mà lui ra, cho đến khi đóng lại hai cánh cửa chạm khắc cầu kỳ kia hần mới thấy mình thoát nạn, lập tức chạy về hướng hậu viện và nghĩ đến người kia làm cách gì để cảm tạ hần đây.

Bạn đang đọc truyện *Động Phòng Thất Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Bị Quấy Rầy

Toàn bộ An vương phủ chia thành hai địa phương chủ yếu: tiền viện và hậu viện. Tiền viện gồm thư phòng, phòng khách, đại điện dùng để thiết tiệc, và phòng ngủ của An vương gia, được bố trí phòng khách ở phía trước còn thư phòng và phòng ngủ ở phía sau trong một tiểu viện u tĩnh. Ranh giới giữa tiền viện và hậu viện là một khoảng sân, được phân cách bởi phòng bếp và đại điện. Hậu viện chủ yếu dùng là nơi ở của các cơ thiếp, ai được sủng ái thì được chia một tiểu viện riêng biệt, còn lại thì ở chung với nhau trong những phòng to, cùng chung nhau ngủ trên chiếc giường lớn, ăn chung với những nha hoàn trong phủ.

Vân Cẩm Thi bây giờ đang sống ở trong một gian nhà chung tại Lan Thú Uyển, ở chung phòng với nàng còn có thêm chín người nữa, tính cả nàng như vậy là tròn mười người.

Tục ngữ có câu “một con vịt với ba người đàn bà thành cái chợ”, huống chi ở đây có mười người, các nữ nhân này nói luôn hôm từ sáng đến tối cũng không hết chuyện! Hết tâm sự với nhau những chuyện nữ nhi thường tình, đến những chuyện phòng the cũng nói đến, làm cho những người chưa từng được thị tẩm thì đỏ bừng hết mặt mũi, những người đã từng được thị tẩm thì cảm thấy xuân tâm nhộn nhạo.

Vân Cẩm Thi nghe đến nhảm tai, liền đứng dậy ra khỏi phòng, nàng đóng cửa rồi còn nghe thấy một giọng nói sắc lạnh đuổi theo: “Hừ, cứ giả bộ thanh cao, đến bây giờ mà vẫn tự coi mình là vương phi à? Không phải cũng chỉ là đồ bị vương gia vứt bỏ, rồi cũng bị lãng quên mà chết trong xô này thôi!”

“Ôi. . . Be bé cái mồm chứ!”

“Làm sao phải thế, ta phải sợ nàng ta hay sao?”

Vân Cẩm Thi lắc lắc đầu chán nản, nàng chỉnh trang lại thô trang (là trang phục thô sơ ấy mà J) trên người một chút, chợt nhớ tới tin vui mà hôm nay Lý tổng quản sẽ mang đến, nhin không được khoe miệng lại nhếch lên khẽ cười.

Nhanh thôi, cũng sắp đến lúc rồi. . .

Nghĩ tới đây, trong lòng nàng không khỏi thấy vui sướng, làm bước chân cũng nhẹ nhàng như bay, xuyên qua hành lang dài với tầng tầng các hòn non bộ, dừng lại trước cửa ra vào Lan Thú Uyển đảo đảo nhìn quanh về chờ đợi.

Nhắm tính thời gian mà Lý tổng quản đi từ thư phòng đến đây cũng phải còn một quãng thời gian lâu lâu nữa nên Vân Cẩm Thi không vội, nàng nhàn nhã ngắm con đường lát gạch đá đã lên rêu xanh, thi thoảng có chỗ điểm xuyết chút lá vàng rơi, hòa với nền trời xanh thẳm, là một bức tranh ngày mùa thu hoàn mỹ.

Trời đã vào thu rồi. . .

Nàng đã ở đây được nửa năm. . .

Vân Cẩm Thi cứ chìm đắm trong những suy nghĩ của mình mà không để ý đến một thân hình cao to đang đi đến gần nàng, mãi cho đến khi nghe thấy giọng nói âm trầm vang lên, nàng mới giật mình chợt tỉnh, nhưng đã muộn.

“Tiểu mỹ nhân, nàng đang chờ ca ta sao?”

Giọng nói như tiếng chuông đồng vang lên bên tai, Vân Cẩm Thi nhui mày, cố tránh đi đôi tay đang vươn về phía mình.

Người này tên là Ngô Trường Sơn, không phải là một người xấu trai, nhưng làm người ta chán ghét là cử chỉ thô lỗ, đôi mắt lơ dờ vì tử sắc quá độ. Ngô Trường Sơn lưng đeo đại đao, hần là một trong những thị vệ bên cạnh An vương gia, đi theo An vương gia đã nhiều năm nay, nghe nói trên chiến trường hần đã từng cứu An vương một mạng, cho nên luôn ý thức mình là ân nhân cứu mạng của An vương mà hoành hành ngang ngược, không coi ai ra gì, đã có rất nhiều nha hoàn và cơ thiếp bị hần đùa giỡn, trêu ghẹo nhưng không ai dám nói gì.

Từ khi Vân Cẩm Thi bị chuyển vào hậu viện cho đến nay, hần vẫn thường xuyên quấy rối lấy nàng. Hồi nàng vừa mới bị phế truất xuống làm thị thiếp,

Ngô Trường Sơn còn ngại vì thân phận cách xa nhau, nhưng giờ đây đã nửa năm trôi qua, chuyện cũ cũng đã phai nhạt dần nên hẳn không còn chút cớ kị gì nữa cả.

An vương gia từ trước đến nay là người trọng người tài, không cần mỹ nhân, bình thường vẫn thỉnh thoảng thưởng các thị thiếp cho thù hạ của mình, cho nên những cơ thiếp dù bị đùa giỡn khổ sở cũng không dám tố cáo vì sợ sẽ bị gả cho những kẻ không ra gì.

“Sao thế, nàng không muốn à?” gã nhìn thấy Vân Cẩm Thi cố tình tránh né, cũng chẳng thèm để ý đến mà ôm lấy vai nàng kéo lại, thấy vẻ bối rối trong đôi mắt đen sâu của nàng, hẳn lấy làm đắc ý lắm, cười rộ lên nói: “Ta sẽ đi gặp vương gia, cầu người gả nàng cho ta. Dù gì ta cũng đã từng cứu vương gia một mạng nên chắc hẳn cũng không tiếc mà không ban cho ta một thị thiếp chứ!”

Vân Cẩm Thi chán ghét quay mặt đi, nàng cố kìm con buồn nôn đang dâng lên, nhại nhéo hỏi hắn: “Ta chính là do An vương gia cưới hồi đảng hoàng, đường đường là trắc phi, người dám treo cao sao?”

“Cho dù nàng là trắc phi, nhưng vương gia cũng đã phế truất nàng rồi, còn để nàng sống trong hậu viện, chỉ là một thị thiếp không được sủng ái, cho nên ta có thể xin người ban nàng cho ta.” Gã dường như sợ Vân Cẩm Thi không tin, liền ngoác miệng ra nói rõ to, động tác cũng như muốn cho người ta biết nàng thuộc về hắn: lập tức ôm lấy eo nàng kéo vào ngực mình.

“Người thả ta ra, đây là chốn đông người.” Vân Cẩm Thi vội liếc các nha hoàn xung quanh, nhưng ai ai cũng biết ác danh của gã nên chẳng hơi đâu đại dột chạy đến cứu nàng.

“Đông người thì sao, chẳng lẽ họ chạy đến xem ta yêu nàng sao?” Ngô Trường Sơn không thèm để ý đến lời nàng, hắn vươn tay vuốt lên mông nàng, đôi mắt hắn sáng quắc lên nhìn chăm chăm vào ngực Vân Cẩm Thi. Hắn còn hận mình không luyện được công phu thấu thị (tức là nhìn xuyên qua chướng ngại vật, cha này điên quá L) để có thể ngắm nàng cho đã.

Vân Cẩm Thi vốn dĩ đối với hắn đã vô cùng chán ghét, giờ đây lại bị những cử chỉ này của hắn làm cho tức giận, đôi tay áo phất lên, lạnh lùng nhìn hắn, chậm rãi nói: “Hỗn láo!”

Ngô Trường Sơn nghe thấy nàng nói thế, sững người lại, hắn còn định tiếp tục làm càn, nhưng đột nhiên dưới hạ thân cảm thấy một trận đau nhức đến mức phải kêu lên “Ái ui!”. Hắn nhẹ nhàng trợn mắt ôm lấy hạ thân, lại nhìn thấy Vân Cẩm Thi giờ chân lên, dùng đầu gối đá cho hắn thêm một phát nữa. (lên gối rồi, vỗ tay J)

“Người thật to gan!” Gã đau đến mức toát cả mồ hôi, hung dữ nhìn nàng, như muốn xé xác nàng ra ngay lập tức.

Vân Cẩm Thi không hề sợ hãi, thản nhiên đón nhận ánh mắt giết người của hắn, nàng vẫn đứng yên tại chỗ, không có ý định bỏ chạy.

Nàng không thể bỏ chạy được, nếu chẳng may Lý tổng quản mang đến tin lành là nàng được xuất phủ thì sao? Nếu nàng chạy trốn sẽ kinh động đến chủ nhân, lúc đó hẳn sẽ lấy cớ can thiệp vào chuyện này mà không cho nàng xuất phủ, thế cho nên nàng cứ trừng mắt nhìn Ngô Trường Sơn, hai tay nắm chặt vào nhau đến mức các móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay muốn chảy máu.

“Bốp!”

Ngô Trường Sơn khập khiễng đi đến, một tay vẫn ôm hạ thân, một tay vung lên tát thẳng vào mặt nàng, miệng thì hùng hổ la hét: “Đồ tiện nhân, người chán sống rồi hay sao! Ta đã không chê người là dạng tàn hoa bại liễu, muốn cưới người về, người lại còn được thể dám treo lên đầu ta sao?”

Thấy Vân Cẩm Thi lặng im cúi đầu, đứng yên tại chỗ, bộ dạng yếu ớt làm con giận của Ngô Trường Sơn vui đi một chút. Hắn thầm nghĩ đêm dài lắm mộng, nói lắm không bằng cứ làm tới đi, hôm nay hắn muốn đến gặp vương gia xin cưới nàng về. Nghĩ ngợi xong xuôi, hắn vội kéo tay Vân Cẩm Thi đi cùng mình.

“Người làm gì thế?” Vân Cẩm Thi cứ tưởng là đánh xong rồi thì hắn sẽ hả giận mà để yên cho nàng, ai ngờ hắn vẫn không buông tha, lại còn kéo nàng đi ra khỏi hậu viện. Trong lòng Vân Cẩm Thi đang thầm hỏi khi nào Lý tổng quản mới đến đây? Nàng biết chuyện này xử lý không khéo thì sẽ ảnh hưởng đến chuyện đại sự đời mình.

“Ta muốn đi cầu vương gia ban nàng cho ta.” Gã quay lại cười sung sướng, nhịp chân cũng bước nhanh hơn.

Vân Cẩm Thi nghe thấy thế thì thật muốn tự vả cho mình một cái quai, thầm trách vừa rồi sao mình không chịu nhịn đi một tí có hơn không? Bây giờ kinh động đến cả vương gia, hẳn đã hoàn toàn quên nàng thì việc lấy nàng làm phần thưởng cho thù hạ cũng là chuyện bình thường. Nếu chẳng may nàng bị gả cho cái gã Ngô Trường Sơn hèn mọn, bị ồi này thì thà nàng chết còn hơn. Nghĩ như vậy, Vân Cẩm Thi vội giẫy dụa toàn lực, đôi chân tri lại trên mặt đất nhưng sức nàng không lại được với gã liền bị kéo đi không thương tiếc. Vân Cẩm Thi thất tha thất thểu đi theo, như thể nàng đang bước chân vào chỗ chết.

Hai người cứ giằng co như vậy, mọi người trong sân đều nhìn thấy, nhưng ai ai cũng làm ngơ hết vì bình thường Ngô Trường Sơn vẫn ý thể hoành hành ngang dọc, không coi ai ra gì. Vân Cẩm Thi cố gắng giẫy dụa muốn thoát ra nhưng không được, nàng chỉ hy vọng làm sao Lý tổng quản nhìn thấy thì sẽ giải cứu cho mình. Nhưng Vân Cẩm Thi không hề biết rằng Lý tổng quản đã nhìn thấy từ đằng xa, nhưng ông ta đã vội trốn vào một góc, trong lòng thầm xin lỗi Cẩm Thi vì gã nam nhân này ông ta không thể chọc vào được.

Nàng đã nhìn thấy thư phòng trước mắt, tìm Vân Cẩm Thi như muốn thoát ra khỏi lồng ngực.

Chương 11: Bị Để Ý

Edit: Chị Bích Dao

Tôn Tân đang đứng ở ngoài cửa thư phòng, nhìn thấy Vân Cẩm Thi đang lấp ló sau lưng gã nam nhân đón mặt kia, đôi mày hấn nhíu chặt lại, không biết đang nghĩ gì trong lòng nữa.

“Vương gia đang bận xử lý công vụ, Ngô thị vệ có việc gì cần trình báo thì hãy chờ một chút.” Tôn Tân tiến đến muốn ngăn Ngô Trường Sơn tự tiện mở cánh cửa phòng.

“Họ Tôn kia, ngươi là cái thá gì chứ? Muốn ngăn cản cả gia gia của ngươi hay sao?” Gã thân nhiên đẩy tay Tôn Tân ra mà nghênh ngang muốn bước vào thư phòng, nhưng Tôn Tân đã tiến lên chắn ngang cửa ra vào, chặn gã lại.

“Ngươi dám cản đường ta hay sao?” Ngô Trường Sơn giận dữ nhìn Tôn Tân, hấn không ngờ được là trong phủ này có ai dám ngăn cản mình.

Có điều hôm nay Ngô Trường Sơn tự làm khó mình rồi, bình thường gã ý thể mình ngang ngược không ai dám ngăn cản. Nhưng Tôn Tân là thị vệ thân cận của vương gia, đã đi theo vương gia nhiều năm và là trợ thủ đắc lực của Tổng Dục. Ngoài ra Tôn Tân là một người đứng đắn, làm việc gì cũng nhiệt tình hết sức mình, trong An vương phủ này ai ai cũng biết tiếng và kính trọng hấn. Vậy mà hôm nay lại có gã nam nhân không sợ chết đứng trác mặt hấn mà ra oai.

“Bảo vệ sự an nguy của vương gia là nhiệm vụ của ta.” Tôn Tân lạnh nhạt nói, rất vô tình một cách cố ý chỉ ra rằng việc Ngô Trường Sơn cứu vương gia một mạng cũng chỉ là nhiệm vụ bình thường của gã mà thôi.

“Ngươi thật to gan, ngươi có biết ta là ai không? Ta đã từng một lần cứu mạng vương gia, ta. . .”

“Tôn Tân, cho hấn vào đi.” Hai người đang lớn tiếng đôi co với nhau thì giọng nói thân nhiên của An vương gia vang lên.

“...” Tôn Tân chấp tay, lùi sang một bên, ánh mắt hấn nhìn đến vẻ bối rối của Vân Cẩm Thi, ánh lên vẻ buồn bã.

Trường Sơn đắc ý “hừ” một tiếng với Tôn Tân, rồi kéo Vân Cẩm Thi đang đứng sau lưng mình, nghênh ngang đẩy cửa đi vào. Cẩm Thi cũng suy nghĩ thấu đáo rồi: sự việc đã đến nước này thì phải cứ thế mà đối mặt thôi, nên nàng cũng lặng lẽ bước vào theo. Tôn Tân nghĩ thế nào cũng tiến vào thư phòng luôn, thế nên trong thư phòng trở nên đông người.

An vương gia vốn đang suy nghĩ về chính sự rất phiền muộn, hấn lạnh lùng nhìn ba người đứng trước mặt mình, ánh mắt nhìn đến tôn Tân vẻ ngạc nhiên, hỏi: “Ngươi vào đây làm gì?” Tổng Dục biết tính khí Tôn Tân: rất có chừng mực, luôn hiểu các nguyên tắc cần thiết, vậy mà lần này thị vệ này của mình lại đi ngược với nguyên tắc của mình nên hấn rất hiểu kỳ.

Tôn Tân liếc nhìn An vương gia, rồi lại nhìn sang Vân Cẩm Thi đang cúi đầu, lời muốn nói lại dừng lại, im lặng đứng một bên.

Tổng Dục lúc này mới để ý đến Vân Cẩm Thi mặc quần áo vải thô sơ đang đứng im, cúi đầu.

Mái tóc đen nhánh của nàng cuộn lại sau gáy, dáng người yếu điệu, vì nàng cúi đầu nên không nhìn rõ được dung mạo, nhưng qua cái gáy trắng ngần và xương quai xanh đẹp để ẩn hiện kia, cũng có thể khẳng định nàng là một trong những thị thiếp đã được thị tẩm. Ở đây những nữ tử đã từng được thị tẩm thì sẽ cuộn tóc lên, còn người nào chưa thì sẽ để tóc dài buông lơi.

“Gia, thuộc hạ có điều cầu xin người.” Trường Sơn thấy ánh mắt lưu luyến của An vương trên người Cẩm Thi, hấn quyết định “tiền hạ thủ vi cường” (ra tay trước), đưa tay kéo Vân Cẩm Thi đẩy lên trên nói: “Thuộc hạ muốn gia ban nàng.”

Vân Cẩm Thi bị gã đẩy mạnh, suýt ngã, phải lao đảo một chút rồi mới đứng vững lại được, nàng cũng không hề nhìn An vương gia cao cao tại thượng lấy một lần, đầu càng cúi thấp xuống, như thể không muốn An vương nhìn thấy dung nhan của mình.

Nhưng nàng càng làm thế thì càng làm cho An vương gia chú ý đến mình, hấn đặt quyển sách đang đọc trên tay xuống, lạnh nhạt ra lệnh: “Ngẩng đầu lên!”

Lúc này Vân Cẩm Thi bất buộc phải ngẩng đầu lên, nàng liếc nhẹ về phía hấn một cái rồi lại nhanh chóng cúi đầu xuống, hơi nhún gối: “Tiên thiếp Vân Cẩm Thi ra mắt vương gia.” Giọng nói của nàng trong vắt như dòng suối chảy từ trong khe núi sâu, làm cho Tổng Dục tò mò: không biết đi cùng với giọng nói này thì dung nhan của nàng phải đẹp đến mức nào chứ.

Vân Cẩm Thi nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, trước mắt Tổng Dục là khuôn mặt tuy thanh tú nhưng cũng chỉ vô cùng bình thường. Điều này làm hấn cảm thấy thất

vọng, lấy làm tiếc cho cốt cách lại không đi đôi với dung mạo. Nhưng trên khuôn mặt bình thường ấy lại có một điểm vô cùng nổi bật: đó là nốt ruồi son ngay chính mi tâm, rất giống với nốt ruồi của Tô Mộ Nghiên. Nàng có đôi mắt to, đen lay lay sâu như muốn hút hồn người ta, Tống Dục hẳn không nhìn ra được nét sợ sệt nào trong đôi mắt ấy cả.

Có rất ít nữ nhân không sợ hãi, tuy các nàng thường dùng nhiều phương pháp để tiếp cận hắn, nhưng Tống Dục là người tình tường, hắn biết là các nàng sợ hãi: sợ ánh mắt lạnh lẽo của hắn, sợ quyền lực tối cao của hắn.

Vân Cẩm Thi à? Người nghĩ rằng có thể trốn được ta, vậy thì ta đây sẽ không cho phép người trốn!

Nghĩ đến đây, khóe miệng Tống Dục hơi nhếch lên, hắn nhàn nhả dựa hẳn người vào thành ghế, liếc qua gã nam nhân can quấy, lạnh nhạt nói: “Ngô Trường Sơn, có vẻ như lá gan của người càng ngày càng lớn, ngay cả nữ nhân của bốn vương mà cũng dám với lên.” Chỉ là thanh âm lạnh lạnh thôi mà trong phòng không khí dường như nặng nề như bị áp dưới núi Thái Sơn, Trường Sơn vội vã lau mồ hôi trên trán, gã nịnh nọt bước lên, cười nói: “Gia, thuộc hạ cũng đã đến tuổi lấy vợ rồi.”

Bình thường Ngô Trường Sơn luôn ngang ngược, can rỡ, nhưng khi đứng trước mặt An vương hắn luôn khép nép, thành thật.

Vân Cẩm Thi thấy hắn chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh nên nhếch miệng cười một cách khinh thường làm gã xấu hổ, đỏ mặt, nhưng cũng chỉ biết hèn học nhìn nàng một cái.

Những thái độ này của bọn họ, Tống Dục thu hết cả vào trong mắt, nhưng hôm nay quả thật là hắn đang có chuyện vô cùng quan trọng đang chờ hắn làm xong, nên hắn bỏ qua những điều vặt vãnh này. ” Nếu người đã muốn lấy vợ, lúc khác bốn vương sẽ chuẩn cho người.” Ngô Trường Sơn còn đang muốn nói chen vào, nhưng nhìn nét mặt vương gia sầm xuống làm gã không dám nói gì thêm, đành chấp tay lui xuống dồn hết bực tức vào cái nhìn chằm chằm sang Vân Cẩm Thi.

Cẩm Thi lo sợ nếu mình làm cho Tống Dục để ý thì làm gì còn cơ hội xuất phủ nữa, nên nàng cũng vội vàng cúi người lui xuống. Tôn Tân nhìn cảnh này định nói điều gì đó thì đã thấy vương gia ngoắc tay ra hiệu cho mình.

“Gia?” Tôn Tân vội bước qua.

“Bảo với Lý tổng quản rằng: lưu Vân Cẩm Thi ở lại.” Tống Dục khẽ nhếch môi cười, đôi mắt đen sắc lạnh như mắt của con báo đang nhìn thấy con mồi của mình.

Vân Cẩm Thi à, người cho rằng ta sẽ bỏ qua người ư?

Bạn đang đọc truyện *Động Phòng Thất Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12: Trí Nhớ Quay Về.

Edit: Chị Bích Dao

Vân Cẩm Thi vẫn còn đang hốt hoảng, nàng quay về hậu viện, giờ đây nàng đã biết mình không thể rời khỏi nơi này được. Vừa nãy Lý tổng quản đã thông báo cho nàng và bây giờ nàng còn được An vương gia ban cho nơi ở: chính là Lan thú uyển này- nơi này đã từng được cấp cho Vũ mỹ nhân, một trong những ái thiếp của An vương gia, giờ đây dùng để ban cho nàng. Nơi này cũng rất là sơ sài, chỉ có vài gian phòng, không có nha hoàn ở bên hầu hạ, nhưng so với cảnh mười người chen chúc với nhau trong một gian phòng ẩm ướt, nhỏ bé, chỉ có một chiếc giường để ngủ thì hẳn là hơn rồi. Nhưng có điều trái tim nàng không muốn ở lại. Khi biết được rằng mình không có cơ hội được rời đi, nàng thật sự rất không cam lòng.

Năm nay, có vẻ như mưa thu đến sớm hơn mọi năm, bầu trời chợt sầm lại, mới đầu chỉ lác đác mấy hạt mưa rồi nhanh chóng thành dày hạt, như một tấm màn dệt bằng nước mưa.

Vân Cẩm Thi xòe tay, để cho nước mưa thấm lạnh trong lòng bàn tay mình. Khuôn mặt nàng chợt cứng lại, dường như trước kia, đã từng có một thiếu niên lau nước mắt cho nàng và nói: chỉ cần nàng đồng ý, hắn sẽ dành cả đời này lau hết đi nước mắt cho nàng, cho đến khi bọn họ đến đầu bạc răng long. . .

Có lẽ, tương lai thật sự sẽ có một ngày như vậy, người đó sẽ lau hết được nước mắt cho nàng như lau hết đi những bi thương muộn phiền, cứ như vậy cho đến khi họ cùng nhau già đi. . .

Đúng vậy, giờ phút này tất cả những bi thương, vui vẻ, khổ đau hay hạnh phúc nàng đã nhớ ra rồi, thậm chí cả những chuyện muốn quên đi từ nửa năm trước nàng cũng đã nhớ ra.

Có điều khi đã nhớ ra tất cả mọi chuyện, nàng càng mong muốn rời khỏi nơi này.

...Năm năm trước, trong ngày hội Trung thu, hoàng đế của Lam Diễm quốc thiết yến tiệc lớn trong cung, đồng thời cũng phá lệ cho phép đại thần có thể mang gia quyến vào cung cùng dự tiệc.

Thái tử Lăng Tiêu Hàn vừa phe phẩy chiếc quạt trong tay vừa bước vào Ngự hoa viên, khi nhìn thấy khung cảnh náo nhiệt bên buồn bực lắc đầu, thở dài nói: “Khu vườn đẹp thế này lại bị bọn họ phá hỏng mất.” Dứt lời, hắn quay lưng muốn bỏ đi.

“Thái tử điện hạ, hôm nay là ngày vui, sao người không vào?” Nha hoàn thiếp thân Bình Nhi khẽ giật giật chéo áo Lăng Tiêu Hàn. “Dù thái tử không thích náo nhiệt, nhưng mà hoàng hậu nương nương đang ở bên trong, ít ra người cũng phải vào thỉnh an hoàng hậu nương nương đã. Người vào thỉnh an xong rồi đi cũng được mà.”

Lăng Tiêu Hàn nhướn mày: “Làm sao phải thỉnh an? Mẫu hậu ta cũng sẽ không phải vì chuyện nhỏ như thế mà tức giận được. Ngươi thật đúng là nha hoàn bên người mẫu hậu ta, lúc nào cũng chỉ chăm chăm vì mẫu hậu mà thôi. Lúc này bên trong đang đông người, có rất nhiều mệnh phụ phu nhân khác, nếu ta mà đi vào há có thể đi ra dễ dàng sao? Không bằng ta đi nơi khác luôn, nghe nói ở Lục gấm viên hoa lan đang nở, chúng ta đi xem, tiện thể hái một ít về cắm cho tấm cung của ta có phần hương sắc.”

“Nô tỳ cùng đi với người.” Bình Nhi vội nói rồi đi theo Lăng Tiêu Hàn đến Lục gấm viên.

“Đứng rồi, vừa nãy ta nhìn thấy Xuân Đào với Hạ Hà, hôm nay mẫu hậu lại trưng dụng bọn họ à?” Lăng Tiêu Hàn vừa đi vừa hỏi.

Bình Nhi rào bước để đuổi kịp Lăng Tiêu Hàn “Vâng, đúng là như thế, vì hôm nay ở đây rất đông người, mà hai tỷ tỷ ấy rất nhanh nhẹn, nên hoàng hậu nương nương dĩ nhiên là sẽ sai bảo đến bọn họ rồi. Có phải là Bình Nhi hầu hạ thái tử điện hạ người không tốt ư?”

“Không phải thế, ta chỉ tiện miệng hỏi thế thôi. Chúng ta đi nhanh lên!”

Bọn họ còn chưa đi đến cửa Lục gấm viên mà đã thấy hương hoa thơm ngát bay khắp không gian rồi. Lăng Tiêu Hàn vô cùng cao hứng sai bước đi vào vườn, hít sâu một hơi hương hoa, nói: “Ồi. . . Thơm quá. Bình Nhi, mau đi hái hoa đi, trong này thật là thanh tịnh, rõ ràng vườn ngoài kia không thể so được. Bình Nhi, ngươi mau đi hái hoa đi để chúng ta còn về sớm.”

“Thái tử điện hạ, người hãy ở chỗ này chờ nô tỳ đi hái hoa.”

“Ừ, mau đi đi, nhớ là phải hái nhiều nhiều nụ hoa mới chớm nở đấy nhé.”

Bình Nhi liền đi về phía trước hái mấy cành hoa trước mặt, Lăng Tiêu Hàn thì tùy ý ngắm nhìn hoa, thường thức hương hoa tràn ngập trong không khí, cảm thấy vô cùng mãn nguyện. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía trước cách đó không xa có một bụi hoa tím xen lẫn với lá xanh ngắt, bụi hoa tỏa ra hương thơm vô cùng khác biệt: thanh nhã, sâu lắng, mùi hương nếu đã từng biết đến thì sẽ không bao giờ quên được. Một cơn gió thổi đến làm bụi hoa xao động, những bông hoa màu tím cứ dập dềnh trong gió, vô cùng sinh động, làm cho Lăng Tiêu Hàn muốn đến gần hơn nữa để ngắm nhìn.

“Bình Nhi, khi nào hái xong hoa thì sang bên kia tìm ta.”

“Vâng, thưa điện hạ.”

Lăng Tiêu Hàn đi đến bụi hoa, khi hắn bước hẳn vào trong lùm cây thì chợt nghe thấy tiếng nước nhỏ nho nhỏ. Trước mặt hắn là một thân hình nhỏ bé, đang trốn trong này mà khóc.

“Ngươi. . . Là ai?”

Lăng Tiêu Hàn đang định lại gần an ủi thì từng đợt cánh hoa theo trận gió tung bay dày đặc trong không khí, rồi thân ảnh nhỏ bé kia không thấy đâu nữa. Chẳng lẽ hắn bị hoa mắt rồi sao? Trong khi Lăng Tiêu Hàn đang hoài nghi mình nhìn nhầm thì sau lưng hắn vang lên thanh âm non nớt pha lẫn vẻ nhút nhát, e lệ: “Ca ca, người hỏi ta ư?”

Lăng Tiêu Hàn kinh ngạc quay đầu lại, thì thấy một nha đầu đáng yêu đang đứng trong bụi hoa nhìn mình, trên khuôn mặt còn có vệt nước mắt chưa kịp khô và đôi mắt to đen tròn còn đọng đầy nước mắt.

“Đúng thế, ngươi là ai? Vì sao trong cung ta chưa từng thấy ngươi bao giờ?” Lăng Tiêu Hàn nhìn cô bé trước mắt, hắn ước chừng nàng nhỏ tuổi hơn mình, chỉ khoảng mười tuổi, hắn vô cùng tò mò vì thật sự hắn chưa gặp cô bé này lần nào.

“Ta ư, ngươi thử đoán xem?” Dù sao tiểu cô nương này vẫn còn tâm tính của trẻ con nên khi nghe Lăng Tiêu Hàn hỏi, cô bé đã tạm quên mối thương tâm của mình.

“Ta làm sao mà có thể đoán ra được.” Lăng Tiêu Hàn bắt đầu đi lắc đầu.

“Tên của ta cùng với vườn lan này có nét tương tự. Phụ thân ta nói rằng vào lúc ta sinh ra thì vườn lan trong nhà cũng đang nở rộ, nên đặt tên cho ta là U Lan, ca ca, ta tên là Vệ U Lan.” Tiểu cô nương mỉm cười, làm lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ trên khuôn mặt trắng trẻo, trông thật là đáng yêu.

Lăng Tiêu Hàn bật cười: “U Lan? Ngươi là Vệ U Lan? Ngươi họ Vệ, vậy thì ngươi là nữ nhi của Vệ gia ư?” Hắn vừa nói xong, liền nhớ lại mẫu hậu đã từng không chỉ một lần nói với hắn rằng vị thiên kim tiểu thư này chính là tuyển chọn số một cho ngôi vị hoàng hậu tương lai của hắn. Nghĩ tới đây, Lăng Tiêu Hàn không khỏi đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Động Phòng Thất Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Ước Định Lúc Nhỏ

“Ca ca, người tên là gì?” Tiểu cô nương chớp đôi mắt to, nghiêng đầu hỏi.

“Ta ư, ta gọi là Tiêu Hàn, Lăng Tiêu Hàn.” Lăng Tiêu Hàn ngẩng đầu, uốn ngực trả lời.

“Lăng Tiêu Hàn? Cái tên này nghe quen quá. Ca ca, chúng ta có biết nhau không, đã gặp nhau ở đâu rồi?”

Một cơn gió nhẹ thổi qua, làm những cánh hoa màu tím lay động, như thể làm nền cho tiểu cô nương đáng yêu này. Tâm trí Lăng Tiêu Hàn chợt ngân lên một tia rung động.

“Ca ca, trước kia chúng ta có biết nhau và đã từng gặp gỡ ư?” Tiểu cô nương lần nữa nghiêng đầu chăm chú hỏi.

“Từ nay về sau chúng ta sẽ thành người quen biết nhau. Sao người lại ở đây một mình? Vì sao lại khóc?” Lăng Tiêu Hàn nói sang chuyện khác, đó cũng chính là chuyện hắn đã muốn biết ngay từ lúc đầu.

Nghe Lăng Tiêu Hàn hỏi đến, tiểu cô nương lại bắt đầu khóc, những giọt nước mắt to tròn thi nhau rơi xuống: “Mẫu thân. . . U Lan vì mãi xem hoa lan mà lạc mất mẫu thân. . .”

“Tốt lắm, đừng khóc nữa, tí nữa ta sẽ mang người đi tìm mẫu thân.” Lăng Tiêu Hàn vội vàng lấy khăn lụa ra để lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt của Vệ U Lan, có một giọt nước mắt lạnh buốt rơi vào lòng bàn tay ấm áp của hắn làm cho Lăng Tiêu Hàn lại cảm thấy rung động một lần nữa.

“Bởi vì ta đang lo là mẫu thân sẽ mất.” Vệ U Lan cong cong cái miệng nhỏ về vô cùng ủy khuất nói.

“Đừng sợ, lát nữa ta sẽ sai người mang theo ít hoa dâng lên hoàng hậu nương nương và nói là người do ta sai đi hái hoa để dâng lên người, chắc chắn mẫu thân người sẽ không trách mắng gì đâu.”

“Thật đấy, U Lan, hãy tin tưởng ta.” Lăng Tiêu Hàn cúi người xuống Vệ U Lan nói nhỏ, “Lan nhi, hoàng hậu tương lai của ta.”

“Hoàng hậu?” Nét mặt Vệ U Lan lập tức hiện ra vẻ do dự và sợ hãi.

“Lan nhi, đừng sợ. Nói cách khác, người chính là tân nương tương lai của ta.”

“Tân nương? Có phải là người sẽ được mặc xiêm y màu đỏ không?”

“Không, nếu ta lấy người, thì người hãy mặc xiêm áo màu tím như hoa lan này nhé, được không?”

“Được, ta rất thích, nhưng nếu người nói dối ta thì sao?”

“Không đâu, vì ta thái tử, là hoàng đế tương lai, quân vương không bao giờ nói đùa! Từ nay về sau ta sẽ là người lau nước mắt cho muội, mỗi ngày sẽ mang lại niềm vui cho muội, cứ như thế cho đến khi nào chúng ta cùng nhau già đi.”

“Thì ra người chính là thái tử điện hạ, thảo nào muội có cảm giác đã được nghe tên ở đâu. Sau này người sẽ dung hoa lan để cầu hôn ta chứ?”

“Nhất định rồi, đến lúc đó muội sẽ là hoàng hậu của ta nhé?”

“Vâng!”

Đây thực sự là một lời ước định được thốt ra trong cái thờ ban đầu với những rung động thơ ngây, trong sáng. Hai người bọn họ chẳng ai ngờ được Cái này lúc nhỏ non nớt ước định, một cái ngây thơ rung động hứa hẹn đôi phương, rằng lời ước định ấy sẽ theo bọn họ cả đời, tạo nên một câu chuyện động lòng người trong nhân gian.

Vân Cẩm Thi rơi nước mắt, đó đáng lẽ ra phải là một khởi đầu tốt đẹp, vậy mà có ai ngờ chỉ qua một buổi tối nàng cũng đã không còn là Vệ U Lan nữa.

.....

Trong đại điện là một mảnh những sắc màu xanh, vàng rực rỡ, tiếng nói cười rôm rả, mọi người quần quaaand áo áo xúng xính, đang ăn uống linh đình.

Hoàng đế nâng chén, mọi người đều đứng dậy cùng đối ẩm, tung hô câu chúc chúc cho Lam Diễm quốc quốc thái dân an. Chén rượu được uống cạn, hoàng đế ban ngồi cho chúng quần thần.

Lúc này, chỉ duy có một trung niên nam tử không ngồi xuống mà lại khom lưng thi lễ nói: “Hoàng thượng, tháng trước vì thần có xung vùng hạ Giang Nam ngẫu nhiên gặp được một gánh xiếc, gánh xiếc này không giống như những gánh xiếc khác nên thần đã thu dụng bọn họ, hôm nay là ngày hội Trung thu, vì thần đã dẫn bọn họ tiến cung biểu diễn cho hoàng thượng xem. Tiết mục kế tiếp trên sân khấu là của bọn họ.”

“Ha ha, tốt lắm, Vệ ái khanh thật có lòng, lắm rất vui. Cho phép bọn họ được lên diện biểu diễn!” Hoàng thượng cười lớn đồng ý.

Vệ thừa tướng- Vệ Gấm Đường cảm tạ hoàng thượng, rồi gọi người lên và ngồi xuống chỗ của mình.

Rất nhanh, liền có hai hán tử tầm trung niên y phục sắc sỡ đi vào cùng với hai thiếu niên còn khá nhỏ. Bọn họ dập đầu thỉnh an hoàng thượng rồi liền bắt đầu biểu diễn.

Hai hán tử trung niên chùng gối, cúi người xuống tẩn trụ trên mặt đất, trên lưng đặt thêm hai chiếc trống làm điểm tựa để cho hai thiếu niên nhảy lên lưng mình. Hai thiếu niên liên tục đổi chỗ cho nhau, chân họ lúc lên xuống chiếc trống phát ra từng tiếng bang bang mà đôi tay họ cũng không hề nhàn rỗi bắt đầu múa thương, làm cho mọi người trong điện tập trung xem đến ngây người.

Hai hán tử ở dưới cũng chậm rãi chuyển động về phía trước, trên lưng họ, hai thiếu niên đã chuyển trống lên tay còn thương đã rời xuống dưới chân. Hai thiếu niên bắt đầu đổi lại dùng chân múa thương, hai cây thương bay lượn, trao đổi trên không trung, lúc cao lúc thấp, và cuối cùng mũi chân của hai thiếu niên rung lên, kẹp chặt hai cây thương dựng lên thẳng đứng tạo thành một dáng vẻ vô cùng đẹp mắt.

Trong đại điện tiếng vỗ tay lập tức vang lên từng tràng dài, mọi người không tiếc lời khen ngợi gánh xiếc. Chỉ có một thiếu niên ngồi bên cạnh hoàng hậu không hề nở nụ cười, mà đáng vẻ như đang suy nghĩ đến một điều gì đó.

Vào lúc này, hai cậu thiếu niên đồng thời tung chiếc trống lên cao, mũi chân đẩy chiếc thương lên vừa vịn gỗ vào mặt trống, khi tiếng trống cất lên cũng là lúc hai cây thương lại rơi xuống đúng mũi chân của bọn họ. Thế là trong đại điện lại vang lên tiếng khen ngợi, ngay cả đến hoàng thượng cũng mỉm cười vỗ tay khen hay.

Trong khi mọi người còn đang khen ngợi thì từ hai chiếc trống bị hai mũi thương đánh trúng bay ra một dải lụa đỏ trên đó có thêu mấy chữ vàng: “Quốc thái dân an, thiên hữu Lam Diễm” (Đất nước thái bình, nhân dân no ấm, Lam Diễm trường tồn). Không đợi mọi người trở lại bình thường, hai thiếu niên bèn dung chân hất hai mũi thương bay đi, hai mũi thương sang bóng lập tức hướng về phía long ý nơi hoàng thượng đang ngồi bay vụt đến.

Bạn đang đọc truyện *Động Phòng Thất Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Kinh Biến Trong Buổi Dạ Yến

Edit: Chị Bích Dao

“Phụ hoàng cẩn thận!” Lăng Tiêu Hàn biến sắc hét lên. Ngay lập tức liền có hai ngự lâm quân từ sau lưng hoàng thượng lao ra bắt được hai mũi thương. Lúc này, hai hán tử trung niên đang cầm dải lụa trong tay lập tức lộ ra hai mũi chủy thủy lao nhanh về phía hoàng thượng. . .

“Nhanh! Nhanh hộ giá!” Vệ Gấm Đường là người tiến cử tiết mục biểu diễn của bọn họ lúc trước cuống cuống hét lên, lão cũng nhảy vọt ra chắn trước người hoàng thượng, kết quả là lĩnh một dao vào vai, còn một mũi chủy thủy vẫn hướng về phía hoàng thượng mà lao đến. Khi mũi dao sắp đâm vào hoàng thượng thì may mắn có một thái giám đã ra tay đánh rơi mũi dao xuống đất.

Bốn người ra tay ám sát không thành, liền liếc nhìn nhau một cái, nhân lúc mọi người còn đang hoảng hốt, hai thiếu niên liền giật đai lưng của hai hán tử ra, cuộn lại làm thành hai sợi roi dài. Nói thì lâu, nhưng sự việc xảy ra rất nhanh, hai thiếu niên liền nhảy lên lưng hai hán tử, mượn lực lao về phía hoàng thượng. Nhưng bọn họ còn chưa kịp tới gần thì hai ngự lâm quân lúc này đã nhảy ra ngăn chặn. Bốn người giao chiến trên không trung.

Trong đại điện tiếng hét chói tai vang lên không ngừng, chỉ có hoàng thượng ôm lấy thái tử lạnh lẽo đứng quan sát tình hình, không lâu sau bốn thích khách đều đã bị bắt hết rồi.

Vệ Gấm Đường ôm lấy chỗ vai bị thương, khi nhìn thấy hoàng thượng không mấy may thương tổn, chỉ là hữu kinh vô hiểm (chỉ bị kinh sợ mà không nguy hiểm đến tính mạng) liền thở hắt ra một hơi dài, nhưng còn chưa kịp làm gì thì đã có hai thanh đao lạnh ngắt kề bên cổ rồi.

“Các người... làm gì... vậy?...” Vệ Gấm Đường vừa mới cất tiếng lên hỏi thì chỉ thấy bốn thích khách kia cùng đồng thanh hô lên: “Ra tay không thành, đã làm liên lụy đến chủ nhân!” Vừa dứt lời, cả bốn người thất khiếu đều chảy máu, toàn thân run rẩy, trong giây lát đã nằm im không nhúc nhích.

“Hoàng thượng, những người này đã ngấm sẵn thuốc ở trong miệng rồi, họ đã tự vẫn.” Ngự lâm quân lại gần kiểm tra rồi bẩm báo lại với hoàng thượng.

“Hừ, như vậy thật là dễ dàng cho bọn chúng quá. Người đâu, lôi chúng đi cho ta!” Hoàng thượng phán xong rồi liếc mắt nhìn về phía Vệ thừa tướng đang bị áp giải, toàn thân đã đầm máu từ vết thương trên vai, lạnh nhạt nói: “Vệ Gấm Đường ới là Vệ Gấm Đường, trẫm đã từng không để ý tới việc ngươi từng là thần dân của Thanh Nham quốc. Nhớ năm đó ngươi đã từng bị Thanh Nham quốc trục xuất, nhưng vì trẫm nhận thấy ngươi là người có tài, mặc kệ cho quần thần phản đối mà cất nhắc ngươi lên làm thừa tướng. Đã mười mấy năm trôi qua, trẫm đã từng giao cho ngươi nhiều trọng trách, một mực tin tưởng ngươi, vậy mà không ngờ đến ngươi vì tính kẻ ám sát trẫm mà đã nhẫn nhục chịu đựng bao nhiêu năm qua. Nay lại vì ám sát không thành, không tiếc thân mình, giả vờ trúng đao, bày ra khổ nhục kế này là muốn trẫm lại tin tưởng ngươi nữa sao? Ngươi vẫn còn muốn đối gạt trẫm để hồng sau này tiếp tục tìm thời cơ ám sát trẫm hay sao? Chẳng lẽ ngươi không nhớ: hành thích (ám sát) thiên tử, nhiễu loạn triều chính là bị chu di cửu tộc ư?”

“Hoàng thượng, vì thần bị oan, thần nào dám có ý nghĩ như thế, thần thật sự không biết gì cả. Thần chỉ thấy kỹ thuật của gánh xiếc này rất cao nên muốn đưa họ vào cung để hoàng thượng được thưởng thức, nhưng thần không ngờ được rằng một gánh xiếc rong như vậy lại có thể là những thích khách. Điều này nhất định là có ai đó muốn hãm hại vi thần, cúi xin hoàng thượng minh xét!” Vệ Gấm Đường vội vã thanh minh.

“Hãm hại? Ha ha... Ngươi thử nói xem là ai muốn hãm hại ngươi? Là trẫm ư?” Hoàng thượng gầm lên, “Người đâu, gài Vệ Gấm Đường vào Thiên Lao, mang quân đến Vệ phủ bắt tất cả mọi người lại, trẫm muốn xử để làm gương cho trẫm họ: toàn gia xử trảm!”

Bạn đang đọc truyện *Động Phòng Thất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: U Lan Lưu Lạc

“Nương, tại sao chúng ta lại phải ở chỗ này? Con sợ, con muốn về nhà, Lan nhi không muốn ở lại cái nơi đáng sợ này.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo vẫn còn in dấu vết của dòng nước mắt, đôi mắt to tròn đầy vẻ sợ hãi, Vệ U Lan nép trong ngực mẫu thân mình, run rẩy hỏi.

“Lan nhi đừng sợ, có mẫu thân ở đây, Lan nhi không phải sợ.”

“Nương, vì sao cha còn không đến đưa chúng ta rời khỏi nơi này?”

“Cha con. . . tạm thời trong lúc này cha con còn rất nhiều việc phải làm nên không đến đón chúng ta được.”

“Không thể nào, bình thường phụ thân rất yêu chiều Lan nhi, dù cho là bận đến mấy cũng vẫn quan tâm đến Lan nhi, vậy mà đã ba ngày nay chưa thấy cha đến.” Vệ U Lan lay lay tay áo của mẫu thân ra điều bất mãn.

“Lan nhi, cha con không phải là không muốn đến chỗ chúng ta, mà hiện nay cha con đang bị người ta hãm hại. . .” Nói rồi Vệ phu nhân ngược nhìn lên tia sang le lối từ cửa sổ nhỏ của phòng giam, khẽ lầm bầm: “Lão gia. . . Lão gia không biết người thế nào rồi? Cầu xin cho người được bình an. . .”

Đúng lúc này, trong thiên lao đột nhiên vang lên tiếng bước chân, rồi sau đó cánh cửa nhà lao bị mở ra, một thái giám tay cầm thánh chỉ miễn cưỡng đứng ở ngoài cửa nhà lao dò xét, đánh giá những người đang bị giam cầm sau đó mới cất giọng the thé nói: “Ồi, hồi quá, Vệ gia chỉ còn có một nhóm người thế này thôi à?”

Quan coi ngục vội bước đến, cúi người bẩm báo: “Tạ công công, người của Vệ tướng phủ trong này còn có. . .”

” Cái gì mà Vệ tướng phủ? Ngươi ăn nói cho cẩn thận vào!”

“Vâng, hạ quan sai rồi, xin Tạ công công bỏ quá cho. Tội phạm vệ thị một nhà cả già cả trẻ có mười người bị giam ở chỗ này.”

“Hừ, thật đúng là đã có âm mưu từ trước, vì sợ người khác phát hiện ra hiện mưu đồ làm loạn của mình nên mới để lại ít người như thế. Được rồi, chuẩn bị mang tất cả ra ngoài đi. Ồi, thật là hôi chết mất!” Vệ công công kia vừa bịt mũi vừa ưỡn ẹo đi ra ngoài.

Quan coi ngục sai người xua tất cả mọi người trong nhà giam ra ngoài, rồi bắt đầu mang gông xiềng, xích lại để khóa từng người một vào.

“Thưa đại quan, đứa trẻ này còn nhỏ, xin ngài đừng xiềng chân nó lại, cứ để nó đi sau lưng tôi là được mà.”

“Việc này. . .”

“Dù sao chúng tôi cũng đã là tử tội, còn có thể chạy trốn vào đâu được nữa?”

“Không, các ngươi không phải tử tù mà là bị đày đi biệt xứ.” Quan coi ngục nói rồi cũng không mở khóa chân của tiểu cô nương này nữa mà tìm một sợi dây thừng buộc một cách đơn giản hai tay của cô bé lại.

“Nương, con sợ, Lan nhi sợ lắm!” Tiểu cô nương nép ở sau lưng mẹ khẽ nói.

“Đại quan, người vừa nói gì? Chúng ta sẽ thành dân lưu vong ư?”

“Đúng vậy, đầu tiên hoàng thượng xử cả nhà ngươi vào tội chết, tịch thu tất cả tài sản, nhưng về sau nghe nói là thái tử điện hạ đã cầu xin với hoàng thượng đặc xá cho nhà ngươi, có điều phạm tội này làm sao có thể tha được? Cuối cùng thái tử điện hạ đã quỳ trước cửa ngự thư phòng suốt hai canh giờ mới làm cho hoàng thượng mềm lòng, đổi thành xử các ngươi đi đày biệt xứ, đến Ninh Cổ, vĩnh viễn không được quay về!”

“Sao cơ? Ninh Cổ? Đó có phải là biên giới của ba quốc gia không?”

“Đúng thế, ta bảo này bây giờ phu nhân còn lo lắng là phải đi đâu làm gì? Có thể giữ được mấy cái mạng này cũng đã là được lão Thiên ưu ái lắm rồi. Thôi mọi người nhanh chân lên, ra đây đóng dấu (lên người) rồi lên đường.”

Mười người chia thành từng tốp nhỏ, đi đến chỗ chậu than để in dấu dành cho những lưu vong nhân bị đày đi biệt xứ.

Rất nhanh liền vang lên tiếng kêu đau đớn, tiếng xin xỏ, tiếng khóc và trong không gian còn có mùi khét của da thịt bị đốt cháy, làm cho Vệ U Lan sợ đến mức ngất đi. . .

Đến khi U Lan tỉnh lại thì đoàn người đã bắt đầu lên đường, mọi người được nối với nhau bằng một sợi dây thừng, lặng lẽ bước qua cánh rừng mà đến Ninh Cổ.

Đoàn người cứ chậm rãi đi trên đường, vì đường núi dốc cao rất khó đi, nên thỉnh thoảng có người bị ngã. Khi có một người ngã xuống sẽ kéo theo cả đoàn người thế nên tốc độ đi đã chậm lại càng chậm hơn. Quân lính đi áp giải nhận thấy rằng nếu cứ đi như thế này thì đến khi mặt trời lặn họ cũng không vượt qua ngọn núi này được, vì thế đã cùng nhau thương lượng: cắt bỏ dây trói để mọi người được tự do đi lại.

Vệ phu nhân nắm tay Vệ U Lan bước đi, U Lan cứ nhìn chăm chăm vào vết thương đã bị kéo mù của mẹ mình, khẽ hỏi: “Nương, người có đau lắm không?”

“Nương không đau, không đau một chút nào cả.” Vệ phu nhân nhẹ nhàng lắc đầu, cố gắng mỉm cười an ủi con gái.

“Nương, vì sao Lan nhi lại không có dấu này? Như thế Lan nhi sẽ cùng chịu đau với mẫu thân.”

Nét mặt Vệ phu nhân hơi cứng lại, lát sau mới nói: “Bởi vì. . . Bởi vì Lan nhi còn nhỏ tuổi.”

“Có phải là nhỏ tuổi nên không bị không? Vì sao nha hoàn Thu Cúc cũng chỉ tầm tuổi con thôi mà cũng có dấu này?”

“Lan nhi, con đừng hỏi nữa, con chỉ cần nhớ rằng rõ, chúng ta bây giờ cái dạng này tất cả đều là bởi vì có người hãm hại, chúng ta bị rơi vào thảm cảnh ngày hôm nay là do có kẻ hãm hại, đây chính là ấn ký của cừu hận.”

“Ấn ký của cừu hận?”

“Đúng vậy, con còn có một tương lai rất dài, nhất định sau này phải tìm được ra kẻ nào đã hãm hại cha con, làm cho cả nhà chúng ta thành bộ dạng như bây giờ.”

“Con có thể tìm ra được ư?”

“Tìm được, nhất định con phải tìm được, dù cho không tìm thấy thì con cũng phải quay về, chất vấn hoàng thượng xem tại sao lại có thể đối xử với cha con như vậy.”

“Hoàng thượng cũng là kẻ thù của nhà ta sao?”

“Ừ, cũng có thể coi như vậy.”

“Nhanh lên, nhanh lên, các ngươi đang thì thầm cái gì đấy? Hai người các ngươi đi nhanh đến. . .” Sai dịch còn chưa nói dứt câu thì đột nhiên trong rừng lao ra mấy bóng đen, trong tay bọn họ đều cầm thanh đao sáng bóng.

Ngay lập tức là tiếng than khóc, là cảnh máu rơi, Vệ phu nhân vội vã kéo tay con gái mình liều mạng chạy như điên, và đây cũng là khởi nguồn của con ác mộng. . .

.....

“Ngươi nói cái gì?” Chiếc bút lông trong tay Lăng Tiêu Hàn rơi xuống bàn, làm vẩy mực lên bức tranh đang vẽ dở.

“Thưa thái tử điện hạ, thuộc hạ đã tìm hiểu tường tận, toàn gia từ già cả đến trẻ nhỏ cũng đã bị. . .”

“Không, không thể như thế được, phụ hoàng rõ ràng đã đáp ứng thỉnh cầu của ta!”

“Đúng thế, thưa thái tử điện hạ, hoàng thượng làm như vậy là đã rất nhân từ rồi. “

“Không thể, quân không bao giờ nói đùa, hoàng thượng là vua của một nước cơ mà!”

“Thái tử điện hạ!” Thái phó đứng ở bên cạnh cao giọng gọi, hần cho gã thị vệ kia lui ra rồi nhẹ nhàng nói: “Thái tử điện hạ, từ xưa đến nay quân tâm đều rất khó dò. Huống chi, uy quyền của hoàng thượng là bất khả xâm phạm, giờ đây hoàng thượng phải nhỏ cỏ tận gốc. Thái tử là người nhân từ quá mức, đây cũng là điều mà hoàng thượng luôn lo lắng, điện hạ, xin người không cần phải thương tâm quá mức, người đã cố gắng hết sức mình rồi. . .”

Bạn đang đọc truyện *Động Phong Thất Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Chân Tướng Của Sự Thật

Thật lâu, Vân Cẩm Thi cũng thu hồi những suy nghĩ của mình, thôi thôi, sáu năm, nàng từ lâu đã không còn là Vệ U Lan, từ ngày cùng với mẫu thân chạy chối chết cho đến nay nàng đã không thể quay về tên cũ được nữa. Trong vòng sáu năm nay, vận mệnh của nàng đã hoàn toàn thay đổi rồi, mà tư vị của nó chỉ có người trong cuộc mới hiểu mà thôi.

Xoè bàn tay ra, nhận thấy những vết chai trong tay đã mờ dần, trong nửa năm này nàng đã được nghỉ ngơi dưỡng sức, vì suốt trong thời gian này ở chung với nhiều người quá nên nàng không thể luyện công được. Bây giờ muốn khôi phục lại võ công khi xưa là điều vô cùng khó khăn, vì chỗ kinh mạch đã bị phế, muốn khôi phục lại nó đòi hỏi phải kiên cường, và trải qua nhiều đau khổ mới được.

Thế thì đã sao nào? Dù khổ cực đến mấy nàng cũng không sợ!

Cho dù là phải trả bất cứ giá nào thì nàng cũng muốn bảo trì mạng sống này, đây là do mẫu thân nàng và cả nhà nàng từ già trẻ lớn bé đã hy sinh để bảo vệ mạng sống của nàng nên nàng không thể để họ hy sinh vô ích được.

Nàng không hề muốn làm quân cờ của hoàng đế Thanh Nham quốc, nàng đã chạy trốn để tìm kiếm tự do, không ngờ lại bị bọn họ bắt trở về, lại còn bị phế hết kinh kỳ bát mạch, phế hết võ công. Những người kia vô cùng tàn độc, vì muốn khống chế nàng nên đã hạ Thất tâm cô vào trong cơ thể nàng. Cẩm Thi biết rõ sự lợi hại của Thất tâm cô: nếu để nó hoành hành trong người mình thì nàng sẽ như một con rối bị cổ trùng điều khiển, hoàn toàn mất đi trí nhớ, không còn trái tim và suy nghĩ của mình nữa. Chính vì thế cho nên ngày bị lên kiệu hoa nàng đã dấu điểm được một thanh dao nhỏ trong búi tóc, cắt cổ tay không phải là muốn tự sát mà là muốn để cho ấu cô trong máu chưa kịp sinh trưởng có thể theo dòng máu chảy ra khỏi cơ thể nàng. Nàng chỉ muốn đánh cuộc một phen, nếu lão Thiên đã để lại cho nàng một mạng thì chắc sẽ để cho nàng có thể tìm cách khôi phục lại võ công, tìm cơ hội rồi bỏ vương phủ này rồi tìm ra kẻ đã hãm hại cả nhà nàng mà thành toàn cho ước nguyện của mẫu thân nàng lúc trước. Nếu không được lão Thiên nhìn đến lần nữa thì cũng coi như là nàng chết sớm hơn một chút, sớm được đoàn tụ cùng cha mẹ mình, như thế dù sao so với việc phải làm con rối cho kẻ khác còn sung sướng hơn nhiều.

Thế rồi lão trời già cũng đã nhìn đến nàng, không để nàng chết sớm, mà ấu cô cũng theo máu rời khỏi cơ thể nàng, chỉ có điều nàng tạm thời bị mất trí nhớ trong một khoảng thời gian ngắn, giờ đây đã khôi phục lại tất cả bình thường trở lại. Nhưng vì chuyện nàng cắt cổ tay đã chọc giận đến vị An vương gia kia, chọc giận hẳn cũng được, nàng chẳng quan tâm làm gì. Nàng đã đề đạt với Lý tổng quản về việc nàng muốn vào danh sách được xuất phủ, nhưng chuyện ngày hôm nay đã làm rối loạn hết kế hoạch của nàng, giờ đây có lẽ nàng sẽ không bao giờ được xuất phủ nữa rồi, nhưng mà nàng rất rất không cam lòng!

“Ái chà, nhanh như vậy mà đã được chuyển ra khỏi đây rồi à?”

Vân Cẩm Thi lập tức thu liễm vẻ u buồn trên mặt, khi quay người lại nét mặt nàng đã trở về vẻ lạnh nhạt bình thường, không còn vẻ đau đớn nào như vừa nãy khi nàng đang chìm đắm trong hồi ức đau thương kia. Đang nói chuyện với nàng là một thị thiếp, nàng ta nhập phủ sớm hơn Vân Cẩm Thi một chút, cũng chỉ được thị tâm qua có một lần, nếu lần tới vương gia không triệu nàng ta thị tâm thì tháng sau nàng ta cũng sẽ bị đuổi ra vương phủ. Cùng là những người sắp vào danh sách phải xuất phủ giống nhau, vì lẽ gì mà Vân Cẩm Thi lại có thể làm cho vương gia chú ý ngay tại thời điểm mấu chốt nhất? Thế rồi, sau đó là sự thay đổi đến chóng mặt khi Cẩm Thi được ban cho phòng ở, làm cho trong lòng của nàng ta cảm thấy rất không công bằng.

Vân Cẩm Thi chẳng thèm để ý đến nàng ta, chỉ lặng lẽ thu dọn đồ đạc của mình, mà thật ra nàng cũng có gì để thu dọn đâu, chỉ là mấy bộ xiêm y bằng vải thô mà thôi.

Nàng thị thiếp này thấy Vân Cẩm Thi không để ý đến mình, thì rất bức bối, đang định phát tác thì chợt nhớ tới điều gì, liềm làm ra vẻ thần thần bí bí nói thào vào tai Vân Cẩm Thi: “Có phải chỗ người ở gần với chỗ của Vũ mỹ nhân không?”

Vân Cẩm Thi nhìn nàng ta một cái, rồi gật đầu.

“Vậy người cũng phải cẩn thận nhé.” Nàng ta lập tức hạ giọng thì thầm: “Nghe nói Vũ mỹ nhân gần đây đối xử với mọi người rất hà khắc, nha hoàn bên người đều bị đánh mắng, nghe nói tháng trước vừa mới đánh chết một nha hoàn.”

“Ha ha, điều này khó có thể phân xử, ai bảo nàng ta phúc mỏng, không hầu hạ Chủ nhân cho tốt.” Nàng thị thiếp này vừa nói vừa cười tỏ vẻ rất hả hê.

Vân Cẩm Thi nhìn nhìn nữ tử kia, khẽ gật đầu với nàng ta: “Đa tạ.”

“Ôi, không có gì.” Nàng kia xấu hổ cười, rồi ly khai.

“Vân Chủ nhân, sao người lại ở đây? ” Đúng lúc này, sau lưng Vân Cẩm Thi vang lên giọng nói. Nàng hơi ngạc nhiên khi nhận ra người mới đến, lát sau mới chậm rãi hỏi: “Người là Băng Nhi? Là Băng Nhi đó ư?”

“Chủ nhân, đúng vậy, nô tỳ là Băng Nhi đây.” Băng Nhi so với nửa năm về trước đã béo lên một chút, khuôn mặt được trang điểm một cách nhẹ nhàng, khi nàng ta nhìn thấy Vân Cẩm Thi thì kinh ngạc kêu lên và hai mắt đã rom rớm nước.

“Băng Nhi, đừng khóc nữa, chúng ta lại được gặp nhau rồi. Như vậy không phải rất tốt hay sao? Thôi, mau nín đi, đừng khóc nữa kéo trôi hết đồ trang điểm bây giờ. Còn nữa, từ nay về sau chúng ta là tỷ muội ngang hàng với nhau rồi, nên người không cần phải gọi ta là chủ nhân nữa.” Vân Cẩm Thi không ngờ là nàng con được gặp lại Băng Nhi, trong lòng nàng cũng rất cảm động, dù sao Băng Nhi và nàng cũng có một thời gian gắn bó, nương tựa với nhau, cùng nhau vượt qua giai đoạn gian khổ nhất.

“Ai nha, các người vốn dĩ là tỷ muội mà, có thể gặp lại nhau là điều tốt lành, làm sao phải khóc lóc? Băng Nhi, mau lau nước mắt đi.” Bỗng dưng trong phòng lại xuất hiện thêm một nữ nhân nữa, có vẻ dường như lớn hơn Vân Cẩm Thi vài tuổi, dáng dấp đầy đặn, yêu kiều, nàng ta cũng búi tóc lên cao sau gáy giống Vân Cẩm Thi, có lẽ nàng ấy gia nhập An vương phủ phải được vài năm rồi.

Người vừa đến rõ ràng so với những thị thiếp thân mặc xiêm y thô sơ đang ở trong phòng hoàn toàn khác nhau một trời một vực

Băng Nhi ngừng khóc, tiếp nhận lấy khăn tay được nữ nhân kia đưa cho, chấm chấm cho khô nước mắt trên mặt nói: “Vân tỷ tỷ, muội quên không giới thiệu cho cho tỷ biết: vị này chính là Lê mỹ nhân. Từ ngày chúng ta chia xa, muội được đi theo Lê mỹ nhân, nàng ấy là người rất tốt, đối xử với muội vô cùng tử tế.”

Vân Cẩm Thi trong lòng hiểu rõ: nguyên lai là Lê mỹ nhân lúc trước đã từng rất được An vương gia sủng ái, có điều gần đây chỉ trong một thời gian ngắn đã bị Vũ mỹ nhân tiếm mất ngôi vị này.

“Tỷ tỷ, chúng ta vừa rồi được nghe nói rằng vương gia đã ban thưởng cho tỷ một chỗ khác, nên mới biết đến tin tức của tỷ, không thì muội tưởng rằng tỷ đã xuất phủ rồi. Muội luôn nghĩ rằng vương gia sẽ không thể nào quên tỷ một cách dễ dàng như thế. Bây giờ thì tốt rồi, tỷ tỷ đã đến ngày khổ tận cam lai, muội và Lê mỹ nhân đến chúc mừng cho tỷ. Chúng ta cũng biết Vũ mỹ nhân kia nổi tiếng về ngang ngược, phách lối nên cũng đã bàn bạc cùng nhau sẽ đi cầu với Gia điều tỷ đến Lê hương viện, như thế thì tỷ muội chúng ta sẽ chiếu cố cho nhau tốt hơn.” Băng Nhi nắm lấy tay Vân Cẩm Thi khẽ nói.

Bạn đang đọc truyện *Động Phòng Thất Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 17: Người Mới Đến

“Thôi đi, người không phải mua thêm việc vào người làm gì, thật ra từ trước tới giờ ta cũng không hay chạm mặt Vũ mỹ nhân, bây giờ chỉ là ở gần nàng ấy thêm một chút thôi chứ gì?” Vân Cẩm Thi suy nghĩ một lát rồi từ chối.

Băng Nhi thấy thế thì cũng không có thuyết phục thêm nữa mà lặng lẽ kéo Cẩm Thi ra một góc phòng, dúm vào tay nàng một chiếc vòng Phi Thúy, khe khẽ dặn dò: “Tỷ tỷ, vương gia đã chú ý đến tỷ, thì sau này tỷ sẽ không còn được tự do tự tại như trước đây nữa, tỷ phải cẩn trọng trong mọi chuyện. Vũ mỹ nhân hồng hách nổi tiếng, tỷ hãy cẩn thận nhé, việc gì có thể nhẫn được thì hãy nhẫn, tỷ hiểu không?”

Vân Cẩm Thi cảm nhận được trong giọng nói của nàng ta đầy vẻ quan tâm, cũng thấy ấm lòng, nên khe khẽ gật đầu, cười nói: “Muội biết tính ta mà, ta vốn dĩ không thích tranh giành với ai cả.” Nói rồi nàng nhìn xa xăm, tiếp lời: “Bây giờ cũng không được xuất phủ nữa, nên ta cũng phải sống cho đàng hoàng một chút mới được.”

Băng Nhi không nói gì, chỉ lặng lặng quan sát nét mặt của Vân Cẩm Thi, mãi sau mới tiếp tục khuyên nhủ: “Tỷ tỷ, luận về tư sắc thì không được coi là quốc sắc thiên hương, nhưng luận về xuất thân thì hơn rất nhiều người nên có thể sẽ có ít nhiều suy nghĩ khác biệt (so với bọn ta).”

Vân Cẩm Thi cười cười: “Muội cũng nên biết rằng mỗi người có một chí hướng khác nhau.”

“Ừ, muội cũng không phải nói thêm gì nữa, chiếc vòng này tỷ hãy nhận lấy, để dễ cho tỷ phải xoay sở lấy sau này.” Băng Nhi nắm chặt lấy tay nàng khi thấy Cẩm Thi muốn đẩy chiếc vòng về, vì sợ nàng không nhận nên vội vã nói: “Tỷ tỷ, chiếc vòng này thực ra là của tỷ, bây giờ đưa lại cho tỷ, cũng chỉ là vật quy nguyên chủ mà thôi.”

Vân Cẩm Thi thấy nàng ta nói như vậy nên cũng không cự tuyệt nữa, nhẹ nhàng gật đầu rồi cất chiếc vòng đi.

Lúc này, có một nha hoàn mang chiếc đèn lồng đi đến, thấy mọi người đang đứng ngoài cửa liền cất giọng hỏi: “Trong các người, ai là Vân Cẩm Thi?”

“Là ta đây, xin hỏi. . .” Vân Cẩm Thi vội vàng đáp lời, đã thấy nàng kia chậm rãi đi đến, nhìn tới nhìn lui đánh giá nàng một lát rồi mới cất lời: “Tư sắc thật là bình thường lắm sao, nô tỳ là Hương nhi-nha hoàn hầu hạ bên Vũ mỹ, người chỉ là thị thiếp mà còn dám xưng ta, ở nhân bên người nha hoàn Hương nhi, còn có thị nữ cũng đều không hiểu quy củ sao, còn xưng ta, trong vương phủ này có chỗ nào cho người xưng ta được không?” Nàng ta tuy tự xưng là nô tỳ nhưng không hề có dáng vẻ của một nô tỳ, miệng lưỡi sắc xảo, dọa người làm Vân Cẩm Thi không khỏi nhúm mày.

Lê mỹ nhân đang đứng nhìn liền vội vàng tươi cười bước đến, kín đáo dúi vào tay nàng ta một chiếc vòng ngọc, cười nói: “Hương tỷ tỷ đừng giận, tỷ muội này của ta là người mới đến, nên có chút không hiểu quy củ, tỷ bỏ qua cho, sau này còn phải nhờ tỷ tỷ chiếu cố nhiều.”

Hương nhi thấy Lê mỹ nhân ăn mặc đẹp đẽ, sang trọng, không giống với dáng vẻ của một thất sủng thiếp, lại nhận được đồ tốt nên không so đo nữa, nàng ta nhìn về phía Vân Cẩm Thi, chép miệng: “Đi theo ta!”

Vân Cẩm Thi vào nhà mang theo hành lý của mình, chào tạm biệt Lê mỹ nhân và Băng Nhi rồi bước theo Hương nhi đi về nơi ở mới. Nơi nàng ở cách nhà chính một con đường nhỏ lát đá, trong phòng có một chiếc giường gỗ bình thường, một bàn trang điểm, một bộ bàn ghế tròn bố trí sát với nhau, cách đó không xa là chậu rửa mặt.

Vân Cẩm Thi thu dọn qua một chút rồi thay một bộ đồ màu xanh sạch sẽ, đi theo Hương nhi về gian nhà chính để bái kiến chủ nhân của viện này- Vũ mỹ nhân.

Vân Cẩm Thi bước vào phòng khách của nhà chính, nàng có thể nhìn thấy bóng mình phản chiếu qua sàn nhà được lát đá cẩm thạch sáng bóng. Lúc này Vũ mỹ nhân đang chơi đùa với một chú chim có bộ lông rất sắc sỡ (chắc là vẹt thôi nhỉ?), nàng ta mặc một chiếc áo gấm thêu kim tuyến long lanh, đi kèm với chiếc váy dài màu hồng, trên ống tay áo có thêu hoa hải đường rất tinh tế. Trên búi tóc của Vũ mỹ nhân có cài chiếc trâm ngọc bướm vờn hoa, những hạt châu của cây trâm cứ rung rinh theo tiếng cười nói của nàng, trông thật duyên dáng, quyến rũ.

Vân Cẩm Thi bước đến cúi đầu thỉnh an, nhưng mãi không thấy Vũ mỹ nhân nói gì, nàng đứng khom lưng đã lâu, sắp mỏi đến mức không chịu nổi thì Vũ mỹ nhân mới chậm rãi cất lời: “Vân muội muội đã đến đây ư, mau đứng lên.”

Lúc này Vân Cẩm Thi mới đứng thẳng người lên, khuôn mặt không có vẻ kiêu ngạo hay siểm nịnh, lặng lẽ đứng ở đó, chờ Vũ mỹ nhân nói tiếp.

“Vân muội muội trông thật là thanh tú, thảo nào làm gia cử nhớ mãi không quên.” Vũ mỹ nhân từ từ đi đến trước mặt Vân Cẩm Thi đánh giá nàng một lúc, rồi phá ra cười, nàng ta vung tay vỗ nhẹ lên vai Cẩm Thi, làm cho tiếng vòng ngọc va vào nhau kêu leng keng, sau đó lại quay sang tiếp tục chơi với con chim trong lồng. Nàng ta rút một cây trâm ra, chọc chọc vào chú chim bên trong lồng, trong phòng chỉ còn lại âm thanh của chiếc trâm va vào những thanh nan lồng chim nghe thật vui tai.

Đột nhiên, Vũ mỹ nhân cau mặt, nàng ta mạnh mẽ đâm chiếc trâm nhọn vào bụng con chim trong lồng, dòng máu lập tức trào ra, nhuộm đỏ hết cả cây trâm, và những chiếc long chim sắc sỡ kia cũng nhuốm máu.

Vân Cẩm Thi nhúm mày, nhìn ra xung quanh thì thấy các nha hoàn đều giữ vẻ mặt bình tĩnh như không, chứng tỏ rằng những chuyện như thế này thường xuyên phát sinh ở đây.

“Đồ súc sinh không biết nghe lời!” Vũ mỹ nhân cười nhạt, hất chiếc lồng chim xuống đất, ngay lập tức có một nha hoàn bưng chậu tới cho nàng ta rửa tay. Khi Vũ mỹ nhân quay lại nhìn thấy Vân Cẩm Thi vẫn còn đứng đó liền hỏi: “Người vẫn chưa đi ư?”

Vân Cẩm Thi thoáng sững lại, rồi khom lưng lùi từng bước một ra khỏi phòng khách, nàng đi dọc hành lang quay về chỗ mình, vừa đi vừa nghĩ ngợi: vừa rồi Vũ mỹ nhân hành động quả là lưu loát, giết gà dọa khỉ. Những hành động như thế trong sau năm qua không biết nàng đã chứng kiến bao nhiêu cảnh rồi, đây là nơi ngọa hổ tàng long nên những chiêu số âm hiểm kiểu này hẳn là phải nhiều không kể xiết.

Nàng khẽ thở dài, ngược mắt nhìn bầu trời đang có ánh trăng non chiếu sáng nhân nhật, cảm thấy bức bối ở trong lòng. Cẩm Thi vừa mới quay về phòng, ngồi chưa ấm chỗ thì nàng nghe thấy giọng một nam nhân vang lên. Vân Cẩm Thi bức tức bước lại phía cửa sổ để nghe ngóng, và khi nhận ra chủ nhân giọng nói thì làm cho nàng không khỏi kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Động Phòng Thất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Say Rượu Gây Chuyện.

“Vân Cẩm Thi, nô tỳ phóng đàng kia, mau ra đây cho ta, người là kẻ muốn trèo cao, muốn quên người cũ, người mau ra đây cho ta. . .” Trong sân, là một hán tử đã say mèm, quần áo xộc xệch, đang kêu gào, xung quanh hắn có rất nhiều nha hoàn, thị thiếp đứng nhìn, xì xào bàn tán, nhưng không có ai dám lên tiếng ngăn cản.

“Nhìn cái gì? Các người mau rút hết đi!” Hấn vùng vẫy bầu rượu trong tay, làm cho những nữ nhân kia vội nhảy tránh tán loạn. Khi hấn quay đầu lại, mọi người đều nhận ra hấn là kẻ đã chắm trúng Vân Cẩm Thi: Ngô Trường Sơn. Hôm nay hấn đã cầu An vương đòi gả Vân Cẩm Thi cho mình nhưng không được, ai ngờ tối nay hấn lại đến đây gây chuyện. Người trong phủ đều biết hấn vốn ngang ngược, không để ai vào mắt, nhưng không biết nếu để An vương nghe được những lời này thì sẽ xử hấn như thế nào đây?

Vân Cẩm Thi đóng cánh cửa sỏ lại, phiền não nhủ mảy mò bỗng nhiên có tiếng xao động thật lớn, nàng vội nhìn ra ngoài qua khe cửa thì thấy một thị vệ cao lớn đang đánh cho Ngô Trường Sơn một quyền, làm hấn ngã díu xuống đất. Nhìn hình dáng người này thì có lẽ là thiếp than thị vệ của An vương: Tôn Tân. Vân Cẩm Thi thầm nghĩ không ổn: nếu lại làm kinh động đến An vương gia thì có lẽ nàng sẽ phải chịu phạt, nên Vân Cẩm Thi vội vàng đẩy cửa bước ra.

Đám nữ nhân thấy Cẩm Thi đi ra thì tránh đường cho nàng rồi sững sờ yên xem trò vui.

“Tôn thị vệ.” Vân Cẩm Thi vội bước lên nắm lấy tay Tôn Tân, nhưng theo phản xạ khi có người sau lưng chạm vào mình Tôn Tân vùng tay lên đẩy làm cho Cẩm Thi bị bất ngờ chỉ kịp hô lên một tiếng rồi ngã ngồi xuống đất. Lúc này Tôn Tân mới giật mình, vội nâng Vân Cẩm Thi dậy: “Người không sao chứ.” Vân Cẩm Thi xấu hổ cười, khẽ khẽ lắc đầu, theo tay hấn đứng dậy, vội sửa sang lại áo xống cho ngay ngắn, rồi nhìn sang Ngô Trường Sơn đang nằm dài trên đất.

Tôn Tân nhận thấy khuôn mặt nàng trắng nõn, sắc hồng như ánh hoa đào, xinh đẹp một cách an nhiên tự tại thì cảm thấy khá là phục nàng trong khi nguy cấp mà không loạn. Thế nên hấn lại nhìn lại nàng với vẻ nghiên cứu, nghiền ngẫm, nhưng lại quên mất tay mình vẫn đang nắm lấy tay Vân Cẩm Thi mà không biết rằng An vương gia đang âm thầm đứng ở phía sau bọn họ.

Sau khi An vương nghe báo lại có người gây rối ở hậu viện, hấn đã phái Tôn Tân đến xem thế nào, nhưng rồi sau lại tự thân mình chạy đến đây, nào ngờ được chứng kiến một cảnh hay ho này (tay trong tay ý mà). Hấn neho mắt nhìn qua hai đôi tay đang nắm lấy nhau, dù biết rằng Tôn Tân làm Cẩm Thi ngã mà phải nâng nàng đứng dậy nhưng tự sâu trong thâm tâm mình, hấn chợt thấy không thoải mái chút nào, đôi mắt lại liếc xéo về khuôn mặt Cẩm Thi, trong đôi mắt hấn lấp lánh vài tia sáng nhỏ.

Sáng hôm nay trong thư phòng, mà không, phải nói lại là nửa năm trước đây, khi nàng tiến phủ, hấn còn không thèm để ý nhìn nàng cho kỹ, còn bây giờ dù nàng chỉ đang mặc trên người bộ xiêm y xanh nhạt, còn vương chút bụi bẩn vì vừa bị ngã, khuôn mặt không hề trang điểm, tướng mạo cũng chỉ vào dạng thường thường bậc trung, nhưng ở nàng lại có khí chất tươi mát, thanh nhã. Đôi môi nàng hồng hồng tươi tắn, lông mi thật là dài như muốn che đi đôi mắt trong trẻo mà có phần lạnh lùng, nàng đang đứng đó, hơi hơi cúi đầu làm người ta thấy chiếc cổ mảnh mai, trắng trẻo của nàng mà không khỏi có thêm những tưởng tượng khác nữa về da thịt nõn nà kia.

Vân Cẩm Thi lẳng lặng đứng yên, không có vẻ gì bối rối, lúng túng, như thể là một đóa hoa lan tinh khiết, thuần mỹ cứ lặng lẽ tỏa hương ngan ngát. Chỉ có điều cây muốn lặng mà gió chẳng dừng.

An vương cau mày nhìn Ngô Trường Sơn bị đánh ngã nằm dài trên mặt đất. Lúc này Vân Cẩm Thi bỗng cảm thấy có người đang nhìn mình, nàng liền quay người lại và nhìn thấy thân ảnh cao lớn, mặc bộ cẩm y màu trắng, khuôn mặt đẹp đẽ như ngọc, chỉ có đôi mắt hấn đang nhìn nàng không hề có độ âm nào.

“Tiện thiếp Vân Cẩm Thi ra mắt vương gia.” Vân Cẩm Thi vội rút tay mình đang nắm tay Tôn thị vệ về, hơi bối rối thì lễ. Tôn Tân lấy lại vẻ bình thường hàng ngày của mình, thì lễ với An vương rồi lặng lẽ đứng sau lưng hấn.

An vương không lên tiếng, hấn nhìn Ngô Trường Sơn đang nằm co quắp dưới đất, lạnh lùng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Gia, ngài đã phá hỏng chuyện tốt của Tôn thị vệ với Vân muội muội rồi.” Trong đám chúng nữ chợt vang lên một giọng nũng nịu, Vân Cẩm Thi nghe hơi quen quen, nàng quay lại nhìn thì nhận ra chính là cái nàng thị tỳ vênh váo kia, lúc này nàng ta đang che miệng cười duyên, bày ra một dáng vẻ kiêu mỹ với An vương.

Tổng Dục ghét nhất loại tỳ thiếp thích chêm vào gây rối này, đang định át đi, nhưng khi hấn liếc về phía Vân Cẩm Thi thì thấy đôi mắt nàng không có vẻ bối rối nào, ngược lại lại ánh lên vẻ coi thường làm cho hấn thấy hứng thú. Tổng Dục không thèm nhìn đến thị tỳ kia, hướng về phía Vân Cẩm Thi, lạnh giọng hỏi: “Nàng ta nói thật chứ?”

Vân Cẩm Thi đang suy tính cách đối phó với An vương, chợt nghe thấy hấn hỏi mình nên nhất thời hơi sững sờ, nhưng nàng cũng rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, ngược mắt lên thì gặp ngay đôi mắt băng lãnh kia, nàng vội quay đi và trả lời: “Chỉ là những lời hồ ngôn loạn ngữ của kẻ say thôi mà, làm sao có thể cho là thật được?”

“Chẳng lẽ muội muội không biết rằng khi say người ta mới hay nói thật lòng mình hay sao?” giọng nói đầy vẻ nũng nịu kia lại vang lên, lập tức bị dọa bởi cái nhìn lạnh lẽo của An vương, liền trở nên im bật.

Vân Cẩm Thi chẳng muốn so đo trong chuyện này làm gì, nàng đang nhớ lại khoảng thời gian sáu năm lưu lạc, tan cửa nát nhà, cuối cùng lại trôi dạt đến nơi này, sống cuộc sống buồn tẻ, mất tự do, mất đi chính mình, cảm thấy chán lòng mà cất giọng lạnh lùng: “Vây ư, vậy thì muội cũng muốn hỏi một câu rằng: nếu chỉ cần say rượu thì sẽ nói thật, như vậy có phải là thật-giả trên thế gian này vô cùng dễ phân biệt, và thế thì sẽ chẳng có nhiều những kẻ bội bạc trên đời này!” Nàng nói một hơi dài, giọng nói nhuốm vẻ bi phẫn.

Quả nhiên là rất có ý tứ!

Vân Cẩm Thi đột nhiên cảm thấy dường như An vương đang cố ý gây khó dễ nàng, nếu không phải tại hấn thì có lẽ giờ đây nàng đã có thể xuất phủ rồi, đang tiêu dao tự do tự tại ở bên ngoài rồi. Hôm nay, người không đồng ý gả nàng cho Ngô Trường Sơn, cũng như đã làm hỏng chuyện xuất phủ của

nàng chỉ là một người: An vương gia, giờ đây lại chạy đến chất vấn quan hệ giữa nàng với Ngô Trường Sơn. Vân Cẩm Thi càng nghĩ càng thấy tức giận, hơn nữa trong nửa năm qua hấn đối đãi với nàng chỉ toàn là ghét bỏ và ngược đãi, thù mới hấn cũ chồng chéo lên nhau làm cho nàng giận đến mờ mắt, điềm nhiên ngược mặt lên nhìn thẳng vào ánh mắt thâm sâu của An vương, mà gần giọng nói: “Nếu Vương gia đã không tin tiện thiếp, tiện thiếp nguyện lấy cái chết để chứng tỏ sự trong sạch của mình.”

Mọi người xung quanh dường như nín thở, từ trước tới nay nào có ai dám có thái độ chống đối lại An vương, chứ nói chi là dám nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lẽo kia! Vân Cẩm Thi thật là bạo gan quá rồi! Lý tổng quân và Tôn Tần đã từng chứng kiến sự việc nửa năm trước đây nàng đã vì chộc giận An vương gia mà sau đó bị giáng xuống thành thị thiếp, hôm nay xảy ra chuyện này lại làm cho hai người bọn họ đều lo lắng thay cho nàng.

“Việc gì phải thế?” An vương thôi không đáp lại cái nhìn quật cường của nàng nữa, nhưng khoe miệng hấn nhếch lên cho một nụ cười khó nhận thấy, ra lệnh: “Mang gã này đi, làm cho nó tỉnh lại, để xem xem nó còn dám nói bậy nữa hay không.”

Chẳng lẽ việc này lại cứ thế mà qua đi? Vân Cẩm Thi hoài nghi, liếc nhìn khuôn mặt không có biểu tình gì của An vương, nhưng nàng không hề phát hiện ra rằng trong lúc quay người bỏ đi, đôi môi mỏng của hấn đã hình thành một nét cười.

“Vương gia. . .”

Lúc này chợt vang lên tiếng gọi mềm mại, thanh thanh của nữ tử, đám người đang vây quanh vội rẽ ra, nhường đường cho người mới đến tiến vào. Chỉ thấy một nàng ăn mặc đẹp đẽ, tóc búi cầu kỳ, cái trâm lông lánh đi vào, nàng ta mặc một chiếc áo tơ vàng, thêu kim tuyến cảnh nhạn vờn mây, tà áo đong đưa, tha thướt theo từng bước chân. Trong bóng tối, trông nàng ấy rực rỡ như một đóa tường vi nở rộ, đó chính là chủ nhân của Lan thú Uyển-vũ mỹ nhân.

Nét mặt của An vương vẫn không hề có biểu hiện gì, hấn liếc nhìn qua Vũ mỹ nhân một cái, làm cho nàng ta chợt thấy rùng mình, nhưng vì có chúng nữ vây quanh nên vì không muốn cho họ nhận thấy mà nàng ta cắn răng, ưỡn ngực tiến lại gần An vương thì lễ, nũng nịu hỏi: “Gia, tối nay, người có nghỉ lại đây không?”

An vương cười lạnh một tiếng, không trả lời mà đi thẳng vào nhà chính, Vũ mỹ nhân ra về e lệ đi theo hấn, khi đi qua Vân Cẩm Thi, nàng ta không quên mỉm cười một cách đắc thắng.

Sau lưng Vân Cẩm Thi dường như có người đang nhẹ kéo áo nàng: “Đây là phần thưởng Vũ mỹ nhân cho ngươi, nói là cảm ơn ngươi.” Hương Nhi đang cầm một cây ngân trâm kín đáo, vội vã dúm cho nàng.

Vân Cẩm Thi cười nhẹ, nàng không từ chối, lạnh nhạt thu lấy chiếc ngân trâm.

Vũ mỹ nhân cho nàng chiếc trâm bạc ấy như thể là quà cưới, là cố ý muốn mỉa mai nàng, muốn cho An vương tức giận. Nhưng nàng ta chẳng ngờ được là An vương chẳng hề để ý. Quả là giữa hai người có cách đối xử khác biệt a!

Bạn đang đọc truyện *Động Phòng Thất Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Huỳnh Đệ Đấu Trí

(nguyên bản là đánh cờ, nhưng thực ra chap này là sự so kè giữa hai anh em, đấu trí, giằng co nhau nên mình sửa tên cho sát hơn).

Trong hoàng cung của Xích Vũ quốc, hoàng đế Tống Thịnh trên ngai vàng, nhìn An vương Tống Dục đang ngồi đối diện mình, uể oải cất tiếng: “Nhị đệ, lần này đã làm phiền đệ lao tâm khổ tứ trấn áp thành công lũ lụt ở Giang Nam, làm cho ngàn vạn dân chúng có thể an cư lạc nghiệp. Toàn bộ đây đều là công lao của đệ, giờ đây người để trăm có thể tin tưởng cũng chỉ có mình Nhị đệ mà thôi. Trong cung này cũng có một minh đệ là thật sự lo nghĩ cho trăm, vì trăm mà hành sự, còn lại chỉ toàn một lũ vô dụng, suốt ngày nhòm ngó ngai vàng của trăm.”

Tống Dục điềm nhiên nghe những lời của Tống Thịnh, trong lòng thâm cười lạnh: không phải hoàng huynh đối với hấn chỉ là bằng mặt chứ không bằng lòng ư? Tống Dục luôn lo sợ hấn vì hấn nắm giữ binh quyền trong tay, có điều hoàng huynh hấn vẫn e dè vì những chiến công hiển hách của Tống Dục và vì hiện nay hai nước láng giềng là Thanh Nham quốc cùng với Lam Diễm quốc đang lấn lẹ, có ý xâm lấn Xích Vũ quốc, cho nên Tống Thịnh cũng không thể vô nhiên vô có mà tước đoạt đi binh quyền trong tay Tống Dục được.

“Gánh vác trọng trách cùng hoành huynh là điều mà thần đệ phải làm, chỉ cần có thể khiến cho dân chúng của Xích Vũ được an cư lạc nghiệp, các quốc gia xung quanh không dám tùy tiện khiêu khích, nhòm ngó là thần đệ đã mãn nguyện rồi.”

“Ha ha, có Nhị đệ trợ giúp trăm, huynh đệ chúng ta đồng lòng, nhất định sẽ có ngày Xích Vũ quốc của chúng ta trở thành nước cường thịnh nhất trong tam cường quốc. Tương lai không xa, còn có thể nhất thống thiên hạ!” Nói đến đây, vẻ mặt Tống Thịnh vô cùng hưng phấn. Cứ mỗi khi nghĩ tới mình có thể làm cho Xích Vũ quốc trở nên cường đại, thực hiện được mong muốn của tổ tông: thống nhất thiên hạ, nhận được sự kính ngưỡng của người người trong thiên hạ là hấn cảm thấy rất kích động.

Tổng Dục liếc nhìn hán một cái rồi thản nhiên nói: “Hy vọng hoàng huynh sẽ sớm đạt được ước nguyện!” Hành vi si tâm vọng tưởng này của Tổng Thịnh làm cho Tổng Dục rất coi thường. Tổng Thịnh tuy là có ao ước ấy, nhưng là lực bất tòng tâm. Nhìn tình thế thiên hạ ngày nay mà lại ôm trong lòng suy nghĩ ấy thì quả thực là chỉ có ở trong mộng mà thôi! Nhưng dù sao Tổng Thịnh cũng là vua của một nước, nên Tổng Dục cũng không làm điều gì quá để hán cảm thấy bị mất mặt cả.

Đối với hoàng huynh Tổng Thịnh của hán, Tổng Dục luôn không hiểu được hết con người này. Trong đôi mắt đang ánh lên niềm vui kia của hoàng huynh, hán không thể nào dò đoán được điều gì đang ẩn dấu sâu trong ấy. Dù cho Tổng Dục hán thân kinh bách chiến, loại người nào cũng đã gặp qua, vậy mà Tổng Thịnh đối với hán vẫn là người thâm sâu khó dò nhất!

“Nhị đệ đã vì quốc gia và trăm họ mà vất vả đêm ngày, đến ngay cả chuyện riêng của mình mà cũng quên lãng, lần trước trắc phi kia của ngươi là do ngươi lựa chọn, nhưng chưa đầy hai ngày ngươi đã phê nâng ta đi. Lần này hãy để cho trẫm làm chủ, vì nhị đệ mà lựa chọn một vương phi hiền lương thực đức, được không? Tục ngữ có câu quyền huynh thế phụ, huống chi cả phụ hoàng và mẫu hậu cũng đã băng hà, cho nên việc tuyển chọn vương phi lần này sẽ do đích thân trẫm lo liệu.” Tổng Thịnh đột nhiên chuyển sang một đề tài khác, trong lúc nói chuyện, có một tia tình quang ánh lên trong đôi mắt mà không ai phát hiện ra.

Vì hán tuyển phi? Gia sự của Tổng Dục hán đâu đã phải phiền Tổng Thịnh nhúng tay vào! Vương phi của hán chỉ có một mà thôi, đó tất nhiên phải là Tô Mộ Nghiê! Tự nhiên Tổng Thịnh đề cập đến chuyện tuyển phi của hán hán là phải có mục đích nào đó.

Tổng Thịnh tuyệt không thêm đề ý đến nét mặt đang trầm xuống của Tổng Dục, lại thản nhiên bồi thêm: “Thiên kim của Trịnh thái úy tài mạo song toàn, cùng Nhị đệ rất xứng đôi vừa lứa, còn có nữ tử của mấy nhà nữa, nhưng tiếc là không hồng về mặt tướng mạo, thì cũng hồng về mặt gia thế, cho nên nhìn chung lại cuối cùng trẫm vẫn thấy thiên kim của Trịnh thái úy là thích hợp nhất. Nhị đệ, chuyện này hãy để cho trẫm xử lý giúp ngươi nha! Trẫm sẽ ban tử hôn cho các ngươi.”

Muốn dùng thánh chỉ dọa hán sao? Điều này đối với người khác có lẽ có tác dụng, nhưng phải xem Tổng Dục hán há có phải là loại người mặc người khác tùy tiện bố trí không chứ? Chỉ cần hán không muốn làm, nào có ai có thể ép buộc được hán!

Tổng Dục bật cười, hán từ chối: “Giờ đây quốc sự còn bận bịu, làm sao dám phiền đến hoàng huynh phải xử lý chuyện nhà của thần đệ. Xin hoàng huynh cứ yên tâm, gia sự của mình, thần đệ tất sẽ chú ý xử lý cho thỏa đáng.” Tổng Dục cố tình nhấn mạnh hai chữ “Gia sự”, để Tổng Thịnh hiểu rằng gia sự nhà hán không mượn vị hoàng huynh này xen vào!

Việc Tổng Dục từ chối khéo dường như đã nằm trong dự liệu của Tổng Thịnh, hán nhún vai, cười nhẹ để che giấu sự xấu hổ và tự tìm cho mình lý do để xuống thang: “Hóa ra nhị đệ đã có tính toán của mình, vậy là trẫm đã lo lắng thừa rồi.”

“Tạ ơn hoàng huynh đã quan tâm, thần đệ xin tâm lĩnh. Nhân nói đến chuyện tuyển phi, hậu cung của hoàng huynh cũng đang trống vắng, chi bằng hoàng huynh hãy sớm mở hội tuyển tú, rồi từ đó lựa ra một vị hoàng hậu quản lý việc hậu cung, sớm làm cho hậu cung của Xích Vũ quốc đông con nhiều cháu.” Tổng Dục cũng không cam chịu yếu thế mà lật ngược lại vấn đề với hoàng huynh của mình, coi như vấn đề này hai huynh đệ hòa nhau.

“Ai, trẫm vừa mới đăng cơ chưa được bao lâu, cục diện còn có nhiều rối ren, muốn tuyển tú có lẽ cũng phải đợi một thời gian nữa.” Tổng Thịnh thờ dãi, đẩy về bất đắc dĩ nói.

“Giờ đây bạo loạn nơi biên giới đã dẹp xong, nạn lũ lụt tại Giang Nam cũng đã trấn áp được, cho nên hoàng huynh cứ yên tâm, đây là lúc mưa thuận gió hòa, thái bình thịnh trị. Cũng đã đến lúc hoàng huynh nên quan tâm đến việc riêng của mình, dù sao giữ gìn nội giống cho hoàng thất chính là trách nhiệm của hoàng huynh mà.” Tổng Dục ra vẻ hào tâm nhắc nhở, hán biết rằng ở Tổng Thịnh có điểm bất thường, nữ nhân bên người hán rất ít, quanh năm suốt tháng cũng chẳng chung đụng với các nàng được mấy lần, nhưng hán vẫn ra vẻ tốt bụng mà nhắc nhở hoàng huynh mình.

“Ngươi . . . Gia sự của trẫm cũng chưa cần phải Nhị đệ phải quan tâm. Tốt nhất là ngươi nên nghĩ làm cách nào để có thể dẹp được bạo động ở Tân Châu. Trăm hạn cho ngươi trong vòng mười ngày phải dẹp được trận bạo loạn này, giữ được an toàn cho dân chúng trong thành.” Tổng Thịnh vừa cười vừa nói, đã xoay chuyển sang chuyện khác, quăng trách nhiệm lên vai Tổng Dục, tạo áp lực cho hán.

“Không cần đến mười ngày, thần đệ chỉ cần năm ngày là đủ rồi.” Tổng Dục đã tính kỹ từ trước rồi, dường như trận này hán có thể nắm chắc thắng lợi trong tay. Thật ra, khi bạo loạn vừa mới nổi lên, hán đã phái người đi Tân Châu rồi, nên giờ này mọi việc hán là đã được giải quyết ổn thỏa, mà bản thân hán thì chỉ cần ngồi mát ăn bát vàng thôi.

Tổng Thịnh nghe vậy, nhếch miệng cười, đôi mắt khép hờ, nghiêm giọng: “Năm ngày? Nếu như không được như thế, Nhị đệ không cần phải miễn cưỡng, quân không nói đùa. Nếu ngươi đã cam đoan như thế mà đến lúc làm lại không được thì đến lúc đó đừng trách trẫm hạ thủ không lưu tình!”

“Nếu như trong vòng năm ngày mà thần đệ không thể dẹp được bạo loạn ở Tân Châu thì sẽ giao lại binh phù, vĩnh viễn không tham dự việc triều chính!” Ánh mắt Tổng Dục sắc bén như lợi kiếm nhìn thẳng vào Tổng Thịnh, đầy khí phách khẳng định.

Tổng Dục hán không bao giờ ra trận mà không có sự chuẩn bị nào hết!

Hai huynh đệ nhìn nhau trong chốc lát, rồi cùng bật cười ha ha. . .

Chương 20: Quá Khứ Đau Buồn

Từ cái ngày mà Ngô Trường Sơn say rượu làm loạn tại Lan Thú Uyên đã được ba ngày rồi, trong mấy ngày này Vân Cẩm Thi đã chậm rãi suy nghĩ, nàng đã nhìn thấu được thể cục trong An vương phủ này. Cũng cách đây ba ngày Tống Dục đã mang binh đi dẹp bạo loạn ở Tân Châu bạo loạn, chắc chắn là trong khoảng hai ngày nữa hẳn mới có thể quay về được.

Vân Cẩm Thi thở dài, nàng thật sự không biết nên đối mặt với kẻ đã từng bạo ngược mình như thế nào đây, ước gì sau trận chiến này trở về Tống Dục sẽ hoàn toàn quên mất nàng thì tốt biết mấy!

Tuy năm nay Cẩm Thi mới có mười lăm tuổi (híc, lolita), nhưng cuộc sống vất vả từ nhỏ đã mang lại cho nàng những hiểu biết về chuyện nam nữ. Cẩm Thi có thể chấp nhận chuyện này, nhưng sâu trong tâm khảm nàng vẫn luôn dấy lên cảm giác chán ghét. Chỉ cần nghĩ đến chuyện có một nam nhân ve vuốt rồi tiến sâu vào thân thể mình là Cẩm Thi sẽ nhớ lại ký ức kinh hoàng của sáu năm trước. Ngày đó, mọi người cứ tưởng thoát khỏi bọn sát thủ là xong, ai ngờ lại rơi vào tay lũ sơn tặc. Mẫu thân vì bảo vệ nàng mà đã ủy thân (thất thân) cho mấy gã đàn ông trung niên mặt mũi dữ tợn, mà bọn họ cũng không thêm để ý đến việc Vân Cẩm Thi còn nhỏ tuổi, trước mặt nàng đã nhiều lần cưỡng bức mẫu thân nàng làm chuyện nam nữ.

Khi ấy Cẩm Thi còn quá nhỏ, nàng chỉ có thể trở mặt nhìn những gã nam nhân đó, khắc sâu trong đầu hình ảnh của bọn chúng. Nàng khi ấy đã không khóc, không ngần can bọn chúng vì biết rằng chỉ có bọn chúng mới có thể giữ được mạng sống cho mấy người nhà nàng. Nếu Cẩm Thi có hành động gì thì cũng chỉ là trứng chọi đá mà thôi, đã thế lại làm cho mẫu thân mình hy sinh vô ích. Lúc ấy Vân Cẩm Thi cũng hiểu được rằng lý do tại sao trên mặt mọi người trong nhà đều có chữ “lưu vong” mà nàng lại không có, đó là do mẫu thân nàng đã đánh đổi bằng máu và nước mắt. Thế nên vì những hy sinh ấy của mẫu thân mình, Cẩm Thi sẽ luôn cố phải sống sót.

Mẫu thân của nàng rất đẹp, trong suy nghĩ của Vân Cẩm Thi thì mẫu thân nàng là nữ nhân đẹp nhất trên đời. Bà luôn ôm Cẩm Thi trong vòng tay ấm áp của mình, dù cho trên người bà đầy những vết thương nhưng cũng không muốn nàng nhìn thấy: “Lan nhi, lần sau hãy nhắm mắt lại.”

Sau này, vì để cho Vân Cẩm Thi có thể thoát khỏi đám sơn tặc ấy mà bà đã hạ độc trong rượu và thức ăn hạ độc của bọn chúng, cùng đám sơn tặc đồng quy vu tận.

Trong đêm ấy, khi Vân Cẩm Thi mơ màng tỉnh lại, nàng mới biết rằng mẫu thân đã ra tay nếu không thì sao mới nuốt mấy miếng cháo mà nàng ssax ngủ mất, mà lại ngủ đến tận những ba canh giờ. Cho đến khi Cẩm Thi tìm được mẫu thân mình thì bà đã là một thi hài lạnh giá rồi. Tâm ý của mẫu thân mình, Cẩm Thi đã hiểu rõ rồi, qua một đêm này nàng đã trưởng thành lên rất nhiều. Cẩm Thi không hề khóc, nàng châm lửa thiêu rụi cả hang động của bọn sơn tặc kèm theo cả thi thể của mẫu thân. Rồi cũng không biết lấy ở đâu ra dũng khí mà Vân Cẩm Thi một mình nhỏ bé liều mạng chạy khỏi nơi đó. Xung quanh nàng là bóng đêm đen đặc, nàng không sợ, những cành cây và lá cỏ sắc bén cứa nát y phục, vạch lên da thịt những vết thương, nàng không sợ! Trong suy nghĩ của mình, Cẩm Thi chỉ có duy nhất một suy nghĩ là nàng phải rời đi, rời khỏi ngọn núi này ngay lập tức, để bắt đầu một cuộc sống mới, chờ đến khi lớn lên sẽ báo thù cha mẹ, nàng không thể để họ ra đi một cách oan ức như thế được! Cẩm Thi cứ chạy mãi không biết mệt mỏi, cho đến khi sức cùng lực kiệt mà ngã xuống đất hôn mê.

Khi nàng tỉnh lại thì biết rằng mình đã được cứu sống, mà nơi này, chẳng ai quan tâm đến thân thể, tính danh hay tuổi tác của người khác, ai cũng có một danh hiệu riêng cho mình. Từ đó Vân Cẩm Thi lấy danh hiệu là Linh Vân. Trong năm năm trôi qua, Vân Cẩm Thi đều chuyên tâm, khắc khổ luyện công, hơn nữa thân thể nàng vốn rất phù hợp với luyện võ, nên chỉ trong năm năm ngắn ngủi nàng đã vượt qua cả sư phụ, bài danh đệ nhất cao thủ!

Chỉ tiếc là mẫu thân đã sớm mất, không chứng kiến được cảnh nàng báo thù nhà.

Giờ đây, nàng lại một mình đối mặt với hết thảy. May là lúc người kia phé đi võ công của nàng cũng đã hơi phân tâm, nên các gân mạch cũng không bị tổn thương nhiều. Lúc này Cẩm Thi đang điên cuồng cố gắng để khôi phục lại một thân võ công của mình khi xưa.

Tất cả lại một lần nữa bắt đầu!

Cẩm Thi thấy rất may mắn vì Tống Dục là một người lãnh khốc vô tình, như thế nàng mới không lo mình sẽ lạc mất tâm trí vì hắn. Nàng cũng rất muốn cảm tạ Tống Dục vì hắn đã an bài cho nàng một phòng riêng, điều này rất thuận lợi cho việc luyện công của Cẩm Thi.

Cứ thế từng đêm, từng đêm trôi qua an tĩnh, nhưng Cẩm Thi không dám ngủ, vì chỉ cần nàng nhắm mắt lại là cơn ác mộng sáu năm trước lại tràn về. Thế nên Vân Cẩm Thi ép buộc bản thân mình luyện công và luyện công cho đến khi kiệt sức mà lăn ra ngủ thì mới không mộng mị gì cả, tất nhiên là đêm nay cũng thế.

Bạn đang đọc truyện *Động Phòng Thất Sùng Phi* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Dò Xét Vương Phủ Lúc Đêm Khuya

Thư phòng của Tổng Dục chính là nơi trọng yếu nhất của An vương phủ. Chỉ có một mình An vương và thiếp thân thị vệ của hắn là Tôn Tân được ra vào, ngoài ra không ai được phép tiến vào. Ngoài ra bên ngoài còn có hơn mười thị vệ ngày đêm tuần tra xung quanh, đến ngay cả một con ruồi cũng không có khe hở mà bay vào ấy chứ.

Vào hồi canh ba, đây là lúc mọi người ngủ say nhất và là lúc mà tinh thần con người xuống thấp nhất, nhưng những thị vệ tuần tra của An vương phủ lại không hề mệt mỏi, biếng nhác, mỗi người đều xốc lại tinh thần, tuần tra càng thêm nghiêm ngặt hơn.

“Không hổ là người của An vương phủ, kỷ luật thật nghiêm minh, bọn họ đều là người sắt hay sao mà không thêm ngủ?” Một kẻ mặc y phục dạ hành lẩn vào trong bóng đêm, đang tiềm phục trên một nhánh cây, nhìn những thị vệ đi tuần ở dưới mà nghĩ thầm. Xem ra hắn không thể xông vào được, có lẽ phải quay về tính toán kỹ lại một phen, lần này hắn đã coi thường Tổng Dục rồi. Thân ảnh đang chuẩn bị tính đường hồi phủ thì dưới tán cây một thị vệ đột nhiên phát hiện ra cái bóng của hắn.

“Ai kia?” Thị vệ đã thấy rõ thân ảnh của người áo đen đứng trên tàng cây, quát lớn. Tiếng quát của hắn làm tất cả các thị vệ khác đều tập trung lại chỗ này. Nam tử trên cây nhú mày, hít một hơi chân khí, thi triển khinh công, tính toán phi thân đào tẩu.

Nhóm thị vệ đã phát hiện ra người áo đen, đều đã chạy lại bao vây, ai cũng nghĩ rằng với số đông người thế này thì việc bắt kẻ xâm nhập kia thật dễ dàng. Nhưng hắc y nhân kia võ công rất cao cường, nhanh chóng hạ gục vài thị vệ, lúc này bọn họ mới biết rằng kẻ đêm nay xâm nhập vào An vương phủ không phải dễ đối phó! Số thị vệ còn lại liên liếc nhìn nhau, ra hiệu bằng ánh mắt, lập tức toàn thể tập trung tấn công người áo đen.

Hắc y nhân không hề ham chiến, chỉ muốn nhanh chóng mở một đường máu, nên mỗi một chiêu đánh ra đều dùng đến mười thành công lực, hơn nữa đều là những chiêu số đoạt mạng. Đúng lúc này, đột nhiên xuất hiện thêm mười hắc y tráng sĩ.

Chẳng lẽ đây lại là mười tử sĩ được An vương bồi dưỡng trong truyền thuyết hay sao? Thấy vậy, hắc y nhân kia không khỏi lo lắng, phút chốc trong mắt hắn đã dâng lên tầng tầng sát khí. Xem ra đêm nay phải có một trận ác chiến rồi, đến ngay cả mười tên tử sĩ như thần long không mấy khi lộ hành tung cũng đều xuất hiện, đây cũng có thể xem như là vinh hạnh của hắn a!

Nguy hiểm đang rình rập tứ phía, nếu kẻ về thực lực thì đối phó với mấy chục thị vệ bình thường không khó khăn lắm, nhưng bây giờ lại thêm cả mười tên tử sĩ thấy chết không sờn này nữa thì thực là khó khăn cho hắn lắm.

Chỉ hơi phân tâm một chút thôi mà tên tử sĩ kia đã nắm được nhược điểm của hắn, vung đao đâm vào.

“A!” Người áo đen bật kêu lên một tiếng đau đớn, lấy tay ôm chặt lấy miệng vết thương đang chảy máu, vừa đánh vừa lui, tử sĩ quả nhiên danh bất hư truyền, không đến ba chiêu đã nhìn ra chỗ yếu hại của hắn.

Ba mươi sáu chước, chuồn là thượng sách! Hắc y nhân ra hư chiêu, rồi móc đạn sương trong người ra ném vào đám thị vệ. Ngay lập tức làn sương trắng ào ra, che mờ tất cả, đến khi sương tan thì người cũng đã biến mất.

“Ầm!” một tiếng, cửa phòng bị đẩy bật ra, một thân hình nhuộm máu lặn vào trong phòng. Vân Cẩm Thi đang ngồi trên giường tu luyện, chậm rãi mở mắt, nàng hoàn toàn bình tĩnh và tỉnh táo, không có chút mây may hoảng sợ nào, ánh mắt trong veo của nàng nhìn về phía người áo đen đang hôn mê dưới đất tự hỏi: người này là ai? Khuôn mặt này dường như có vẻ quen thuộc? Có phải họ đã từng gặp nhau hay không, hay chẳng lẽ lại là hắn?

Bạn đang đọc truyện *Động Phòng Thất Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Gặp Lại Tổng Húc

Nhìn thân hình cao lớn, cường tráng của hắn, Vân Cẩm Thi không khỏi nhũn mảy, nếu như nàng còn võ công thì có thể không tốn một chút sức lực nào nâng hắn từ dưới đất lên, nhưng thôi, lúc này... đành để mặc hắn nằm dưới đất vậy!

Nhưng không biết người này nửa đêm canh ba lại chạy đến An vương phủ làm gì? Cẩm Thi phân vân nên cứu hay không cứu đây? Nói cứu hắn, đến bản thân mình đang là ốc không mang nổi mình ốc, cứu hắn rồi thì chẳng may lại rước họa vào thân thì không được. Vốn dĩ Cẩm Thi nàng cũng không phải là người có lòng đại lượng, đại từ bi gì cả, nếu vì một người dưng mà phải trả giá như vậy thì quả là không đáng!

Có điều, lúc này người này đang hôn mê nằm dưới đất, nếu hắn không tỉnh lại ngay thì sao? Vì ngay sáng mai, khi mọi người đồng đức, hắn sẽ bị phát hiện luôn. Hay là gọi thị vệ vào bắt hắn luôn đi? Cũng không được, vào nửa đêm canh ba, một nan nhân đột nhiên xông vào phòng nàng, cô nam quả nữ cùng một phòng, thì dù cho nàng có trăm miệng cũng không thể thanh minh được cho mình. Thế nên cũng đành... ..

Vân Cẩm Thi cúi nhìn hắc y nhân đang nằm dưới đất, nàng đang muốn khẳng định lại suy đoán của mình. Cẩm Thi giờ tay kéo chiếc khăn đen che mặt

xuống, để lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ, quả nhiên là hần! Bên hông người này còn đang treo lủng lẳng một chiếc ngọc bội, trên đó khắc một chữ Húc, đây không phải là Ninh vương gia Tống Húc thì còn là ai vào đây nữa!

Vân Cẩm Thi thở dài, nhẹ nhàng lắc đầu, chẳng lẽ người này lại yêu thích trò leo tường đến thế sao? Đến mức nửa đêm canh ba còn chạy đến đây chơi trò leo tường? Hay là hần còn có mục đích khác? Dù cho là vì lý do gì đi nữa thì Vân Cẩm Thi cũng cứu hần. Lần gặp mặt nhau đầu tiên cũng đã cách đây nửa năm rồi, lần ấy giữa bọn họ đã có ấn tượng không tốt, làm Cẩm Thi canh cánh trong lòng. Nhưng suy tính thiệt hơn mãi, việc cứu hần hay không cứu hần thì cũng phiền phức giống nhau thôi. Có lẽ tốt nhất nàng nên làm cho hần mau chóng tỉnh lại, rời khỏi phòng mình, lúc đó hần muốn ngã vào đâu thì ngã, Cẩm Thi nàng vẫn là vô can.

Vân Cẩm Thi nhìn vết thương trên lưng Tống Húc vẫn còn đang đỏ máu, việc nàng cần làm bây giờ là cầm máu cho vết thương này. Nàng cúi bỏ lớp áo ngoài của Tống Húc xuống, rồi tìm kiếm lọ kim sang vẫn mang theo trên người. Đây không phải là loại kim sang được bình thường, nó cầm máu nhanh hơn nhiều so với loại bình thường. Nàng còn nhớ năm đó trộm được ở chỗ thần y có một lọ duy nhất trên đời này, giờ đây mới sử dụng. Nghĩ tới đây, Vân Cẩm Thi đưa mắt nhìn Tống Húc đang hôn mê dưới mặt đất, bất đắc dĩ cười nhẹ, thật là lần này tiện nghi cho hần quá!

Sáng ngày hôm sau, Vân Cẩm Thi vì cảm giác khó thở mà tỉnh giấc. Nàng chập vạt mở to mắt nhìn tay Tống Húc đang chặn trên cổ mình. Đôi mắt lạnh băng của hần nhìn chằm chằm vào Vân Cẩm Thi, thấy nàng đã thức giấc, hần không hề ngạc nhiên, mà đôi tay lại dùng lực chèn mạnh hơn một chút.

Rồi hần lạnh lùng cất tiếng: “Người đã nhìn thấy mặt của ta, ta phải giết người!”

Vân Cẩm Thi bật cười khi nghe Tống Húc thốt ra những lời như vậy. Đây quả là kẻ vong ân phụ nghĩa, nếu có thể đoán được kết cục thế này thì nàng chẳng phí công cứu hần làm gì, đã thế còn phung phí đi một lọ kim sang trân quý nhất trên đời. Nam nhân của Tống gia quả thật là cá mè một lứa! Cẩm Thi liền nhắm mắt lại, không thêm phản kháng, nàng dám chắc rằng Tống Húc sẽ không giết nàng.

Quả nhiên, khi Tống Húc nhìn thấy nụ cười lạnh lạnh của Vân Cẩm Thi, liền sững sờ buông lỏng tay: “Vì sao người vì sao không phản kháng lại?”

“Điều ấy có ích hay sao?” Nàng liền hỏi ngược lại hần. Vân Cẩm Thi ngồi dậy, đưa tay sờ lên vết bầm trên cổ mình, lòng thầm nghĩ: thế nào trên cổ cũng lưu lại dấu vết, nên làm sao mà lý giải được đây? Hay là dùng son môi thoa thêm vào?

“Chỉ cần ta muốn giết ai, cho dù người đó có cầu xin hay giẫy giụa thế nào, nhất định ta sẽ không khi nào nương tay. Nhưng phản ứng vừa rồi của người làm ta rất hiếu kỳ. Trong lúc như vậy còn có thể cười mỉa mai ta được ư?” Hần nhìn lại nàng một lần nữa để đánh giá. Trước mắt hần nữ nhân này chỉ đáng gọi là một nữ hài mà thôi. Dung mạo của nàng cũng thật bình thường, nhưng dáng người đã rất thướt tha, hứa hẹn khi trở mã nàng sẽ là một nữ nhân có vóc dáng mê người. Ngay cả trong lúc đối mặt với cái chết mà trong đôi mắt nàng không hề có tia sợ hãi nào, thậm chí hần cũng không nhìn ra được một chút cảm xúc nào trong đôi mắt ấy. Có phải vì nàng đã che giấu rất tốt không? Hay là tại hần tối hôm qua bị thương, mất nhiều máu nên hoa mắt, chóng mặt, không nhìn ra thêm được điều gì nữa? Nhưng nói tóm lại, nữ nhân này làm cho Tống Húc hần cảm thấy hứng thú.

Vân Cẩm Thi cười nhẹ một tiếng, rồi thông thả nói: “Ta không có gì để giải thích với người cả.” Tống Húc nhận thấy trong lúc nàng lơ đãng cười nói lại có thể hấp dẫn được hần, làm hần sững người một lát rồi mới nói được: “Người rất đặc biệt, ta quyết định sẽ không giết người.”

“Này, ta chính là ân nhân cứu mạng người đây!” Rõ ràng tối hôm qua nàng tốt bụng mà cứu hần một mạng, thế mà bây giờ hần lại dùng giọng điệu ban ân mà nói với nàng như thế. Quả là nam nhân của Tống gia chẳng có lấy một người nào tử tế cả- Vân Cẩm Thi lại mắng thầm trong bụng.

“Vậy người muốn gì đây?” Tống Húc còn đang nghĩ Vân Cẩm Thi sẽ khác với những nữ nhân thường xuyên nịnh nọt Tống Dục, hóa ra cũng chẳng khác bọn họ là mấy, cũng rất giỏi ra điều kiện! Nhưng dù sao lúc này hần cũng đang muốn mua sự im lặng của nàng. Nữ nhân thôi mà, không phải ai cũng ham vinh hoa phú quý hay sao? Tống Húc hần cũng chẳng phải là kẻ thiếu tiền! Thật ra hần có thể đơn giản nhất là giết nàng diệt khẩu, vì trong hậu viện này của Tống Dục, thị thiếp cũng nhiều vô số, dù có thiếu đi một hay hai người thì cũng chẳng có ai để ý. Nhưng bản thân Tống Húc cũng thấy mình kỳ lạ khi không xuống tay được với nàng. Đây là lần đầu tiên hần đối với nữ nhân có phản lưu tình.

“Nếu sau này, ta có gặp nguy cơ gì thì mong người giúp ta một chút.” Vân Cẩm Thi hiểu rằng cho dù sau này nàng có khôi phục lại một thân võ công, thành công trong việc rời bỏ An vương phủ, thì những kẻ đã tạo ra thế cục này cũng sẽ không bỏ qua cho nàng. Đối với chúng, những kẻ phản bội chỉ có một con đường, đó là cái chết. Huống chi địa vị của nàng trong An vương phủ này rất bất bình, cũng chẳng biết khi nào thì tên vương gia chết tiệt kia sẽ tra tấn nàng đến chết nữa. Cho nên, nàng nhất định phải tìm kiếm một cây cao bóng cả để dựa hơi, ông trời đã đưa đến cho nàng một cơ hội này thì có lý do gì để nàng từ chối đây?

“Chỉ đơn giản thế thôi à?” Tống Húc cứ tưởng nàng sẽ đòi hỏi ở hần vàng bạc châu báu, hay những đồ vật quý giá khác.

“Đúng vậy, chỉ đơn giản thế thôi. Bây giờ người có thể đi được rồi!” Dứt lời, Vân Cẩm Thi quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, tốt quá, trời vẫn còn chưa sáng hẳn. Có lẽ còn phải nửa canh giờ nữa mặt trời mới mọc, thế là có thêm nửa canh giờ nữa để ngủ tiếp. Sau khi đuổi khách, Cẩm Thi lại leo lên giường cố ngủ tiếp. Điều là tại nam nhân đáng ghét này, hại nàng có một tối ngủ không ngon giấc!

Trong phòng Tống Húc trở mất kinh ngạc nhìn Vân Cẩm Thi.

Bạn đang đọc truyện *Động Phòng Thất Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Cò Kè Mặc Cả

Tổng Húc chưa bao giờ gặp qua một nữ nhân nào như nàng, vừa rồi lúc đối mặt với tử thần, nàng không hề sợ hãi, giãy dụa. Khi hắn nói không giết nàng, nàng cũng chẳng thêm đôi co thêm với hắn lại, lại có thể than nhiên lăn ra ngủ. Tổng Húc nghi ngờ nàng có thể cứ thế an nhiên mà ngủ.

Có điều không phù nhận là nữ nhân này đã khơi gợi lên hứng thú của hắn. Nhưng giờ này bình minh cũng sắp đến rồi, hắn phải mau mau rời khỏi đây đã!

Nếu cứ thế mà đi thì Tổng Húc không cam lòng, trước đây chưa từng có một nữ nhân nào coi thường hắn như vậy, mà nữ nhân này lại không thèm nắm lấy cơ hội ra điều kiện, muốn hắn phải hứa hẹn này nọ, nàng còn than nhiên kéo chăn lên đánh một giấc. Hay là vì hôm nay hắn bị thương nên trông có phần chật vật? Vết thương đã làm giảm về tuần lã của hắn rồi? Chắc chắn là như vậy rồi! Chẳng có một nữ nhân nào nhìn thấy dung nhan đẹp đẽ của hắn mà có thể giữ được bình tĩnh cả!

Nghĩ tới đây, trong tâm Tổng Húc thoáng hiện lên ý nghĩ gian xảo. Hắn ghé sát mặt mình vào Vân Cẩm Thi, nhân lúc nàng không để ý mà hôn trộm lên môi nàng một cái. Nhưng Cẩm Thi chẳng hề có phản ứng gì làm Tổng Húc ảm ức trong dạ, hắn không ngờ rằng hương vị của nàng không tồi chút nào. Giờ đây Tổng Dục ghét bỏ nàng, không cần đến nàng nữa, hắn cũng chẳng ngại mà kết nạp nàng vào trong đám thê thiếp của mình!

“Vừa nãy thì chỉ có một điều kiện, nhưng bây giờ thì thêm một nữa!” Vân Cẩm Thi không hề mở mắt, nàng nhàn nhạt nói làm cho Tổng Húc đang đắc ý cười trộm trong lòng có một phen giật mình.

Không phải là nàng đang ngủ hay sao? Chẳng lẽ nàng không rằng bỗng dưng lên tiếng như vậy sẽ làm người ta giật mình? “Ta chưa từng thấy nữ nhân nào được ta hôn lại còn muốn ra điều kiện với ta cả. Ngươi đừng có được đằng chân lân đằng đầu, ngươi chả có tư cách gì để ra điều kiện cùng bốn vương cả!” Từ trước đến giờ Tổng Húc hắn nào có bị ai kiềm chế đâu, cũng chẳng có nữ nhân nào làm hắn quan tâm cả. Các nàng đối với hắn chỉ là công cụ ấm giường mà thôi! Hắn cũng sẽ không vì một nữ nhân nào mà phá lệ.

Huống chi, đối với nữ nhân này hắn đã lần đầu tiên phá lệ là không giết nàng, lại còn đồng ý điều kiện của nàng. Thế mà nàng còn không biết điểm dừng mà đòi ở hắn điều kiện thứ hai, quả thực là si tâm vọng tưởng! Vậy thì nàng cũng giống như các nữ nhân khác thôi: lòng tham không đáy.

“Khuôn mặt ta chưa từng có một nam nhân nào hôn, cho nên thừa sức đề đổi thêm với ngươi một điều kiện.”

Nếu không kể đến một đêm bị bạo ngược kia thì quả thật là Vân Cẩm Thi chưa bao giờ cùng với một nam nhân nào tiếp xúc thân mật cả!

Cái gì? Đây là nộ hôn đầu tiên của nàng? Mà hắn cũng là người đầu tiên hôn nàng? Khi nghe thấy nàng nói thế, không hiểu tại sao trong lòng Tổng Húc cảm thấy lảng lảng. Hắn chưa bao giờ có được cảm giác này cả, chưa khi nào vì hôn một nữ nhân mà trong lòng cứ dâng lên cảm giác ngọt ngào như thế này. Tuy hắn khẳng định mình không phải là nam nhân đầu tiên của nàng, nhưng hắn rất tin những lời này của Vân Cẩm Thi lời.

Nhưng nói gì thì nói, Tổng Húc cảm thấy hôm nay bản thân mình có điểm khác thường, không giống con người hắn từ trước đến giờ tí nào.

Đúng lúc này, Vân Cẩm Thi mở mắt, ánh nhìn trong veo của nàng làm Tổng Húc hơi sững người, dường như trên người nữ nhân này có một mị lực, cứ hút lấy ánh mắt của hắn.

Trong lúc hắn còn đang lơ đãng thì đã nghe chính miệng mình thốt lên: “Được, ta sẽ đáp ứng ngươi hai điều kiện!”

Cho đến khi Tổng Húc định thần trở lại thì phát hiện bản thân mình đang nhìn chằm chằm vào nàng-một nữ nhân với dung mạo thật bình thường nữ nhân. Hắn cuống quýt quay đi, che dấu vẻ xấu hổ của mình, Tổng Húc vội đẩy cửa bước ra, nhưng vẫn không quên quảng lại một câu: “Nhớ kỹ, lần sau bốn vương sẽ lại đến!”

Sẽ đến nữa? Người này không sợ chết hay sao, vừa mới trải qua phút đối mặt với tử thần mà? Vân Cẩm Thi thầm nghĩ, nhưng thôi mặc kệ hắn? Dù sao người cũng có giá trị cho nàng lợi dụng một phen.

Bạn đang đọc truyện *Động Phòng Thất Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Lần Đầu Thị Tẩm

“Thật là một đám phế vật! Nhiều người như vậy mà không bắt được một thích khách!” Khi Tổng Dục vừa mới quay về kinh thành, nghe đám thị vệ báo cáo lại: đêm qua có người mưu toan muốn dò xét thư phòng, tuy đã bị các thị vệ bao vây mà vẫn đào thoát được. Điều này làm cho Tổng Dục nổi giận lôi đình.

“Bẩm vương gia, hắc y nhân kia võ công rất cao, lại giỏi dùng ám khí, giao hoạt vô cùng, bọn thuộc hạ thật sự vô năng đã để cho hắn cho đào thoát, nhưng có điều trước khi hắn trốn mất thì tử sĩ (chỉ đám thị vệ bí mật của Tổng Dục-như cảm tử quân) đã đâm hắn bị thương.” Thống lĩnh của nhóm thị vệ tuần phủ đêm qua quỳ dưới mặt đất cẩn thận trình báo mà run thầm trong lòng, nếu vương gia muốn luận tội, thì chắc chắn sẽ phạm trọng tội, dễ mất mạng như chơi.

Đã bị thương à? Tổng Dục chậm rãi suy tính: hiện nay trong triều những kẻ đang dòm ngó binh quyền trong tay hắn nhiều vô số kể, chỉ mình có cơ hội đập hắn xuống bùn sâu mà thôi. Vấn đề là hắn nên điều tra từ đâu đây?

“Tất cả lui hết đi! Tạm thời trong lúc này bản vương tạm tha cho các người, nhưng không cho phép chuyện này tái phạm, nếu không tất cả các người mang đầu đến gặp ta!”

“Tạ ơn vương gia!” Nhóm thị vệ vô cùng cảm kích, dập đầu tạ ơn Tổng Dục, rốt cục đã có thể thở phào một cái: vừa mới nhặt về cái mạng nhỏ của mình.

Đợi đến khi tất cả mọi người đều đã đi khỏi, Tổng Dục quay lại ra lệnh cho Tôn Tân vẫn đang đứng sau lưng mình: “Tra cho ta xem ai là người đêm qua đột nhập vào vương phủ, muốn dò xét thư phòng!”

“Thuộc hạ nhất định sẽ phái người tra xét rõ ràng, xin vương gia cứ yên tâm!”

“Ừ, khi nào có kết quả, phải báo cho ta ngay!”

“Thuộc hạ sẽ dốc hết sức để hoàn thành!”

... ..

An vương Tổng Dục không phải là người coi trọng nữ nhân, bình thường cả ngày hắn đều bận bịu chính sự, thỉnh thoảng lắm mới cho gọi cơ thiếp đến. Cho đến bây giờ Tổng Dục không hề chiều chuộng một nữ nhân nào, huống hồ là yêu. “Yêu”- từ này hắn chỉ dành cho một người, đó là Tô Mộ Nghiên, còn đối với những nữ nhân khác, chỉ là công cụ cho hắn phát tiết mà thôi.

Nhưng hôm nay, khi Lý tổng quản hỏi hắn có cho vời cơ thiếp nào đến không thì trong đầu An vương chợt hiện lên một bóng hình, không phải nàng cũng là cơ thiếp của hắn hay sao?

“Cho gọi Vân Cẩm Thi đến.” Tổng Dục không thèm ngẩng đầu lên, thản nhiên ra lệnh, trong lúc này hắn chỉ nhớ đến nốt ruồi son trên trán của nàng mà không nhớ rõ ràng khuôn mặt của Vân Cẩm Thi.

Mộ Nghiên, giờ này nàng đang ở đâu? Vì sao không thể tìm được một chút tung tích nào của nàng. Trong trí nhớ của hắn, dần hiện lên bóng hình của Tô Mộ Nghiên. Lúc này đây, ánh mắt của hắn thoáng mơ hồ, không ai có thể tin được An vương lãnh khốc vô tình mà cũng có lúc hiện ra vẻ thất hồn lạc phách như thế này.

Mộ Nghiên, ta sẽ chờ nàng trở về, vị trí vương phi của ta là để dành lại cho nàng, nàng là nữ nhân duy nhất trên đời này xứng đáng với ngôi vị ấy. Tổng Dục thầm hứa trong lòng mà không hề biết rằng, chính lời hứa này của hắn sau này sẽ mang lại cho hắn những hối tiếc khôn cùng!

Vân Cẩm Thi vì đêm qua bận bịu cứu Tổng Húc mà ngủ không ngon giấc. Buổi sáng thức dậy, nàng thấy hối hận vì đã cứu nam nhân đó. Nàng đang suy tính, tối nay sẽ đi ngủ sớm hơn một chút, nhưng không ngờ Lý tổng quản lại thông báo cho nàng biết rằng tối nay vương gia muốn nàng thị tẩm.

Vân Cẩm Thi có chút thất thần khi hay tin, nhưng nàng cũng lập tức nghe lời tắm rửa thay quần áo, tắm rửa trong thùng tắm rải đầy những cánh hoa hồng, đến khi nàng tắm xong thì trên người cũng tỏa ra thoang thoang hương thơm của hoa hồng.

Vân Cẩm Thi cảm thấy rất hồi hộp, suy nghĩ có nên vì sự sinh tồn của mình mà phải hiến thân cho nam nhân tàn bạo kia không? Đáp án dĩ nhiên là có! Sự trong sạch của nàng đã bị cướp đi, nàng cũng chẳng mơ đến một tình yêu chân thành. Giờ đây, với nàng, quan trọng nhất là phải giữ được mạng của mình, trong thời gian nàng đang nghỉ ngơi, hồi phục và tập luyện để khôi phục lại võ công thì cứ thuận theo sắp xếp của những người trong vương phủ này đi! Sau khi đã nghĩ thông mọi sự, Vân Cẩm Thi đổi lại thị tẩm giờ nên mặc khinh khoác vào y trang màu bạc, ngồi trong phòng đợi Lý tổng quản đưa đi thị tẩm vương gia.

Bạn đang đọc truyện *Động Phòng Thất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.